

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ПОМСТА СМЕРТІ

Нора Робертс
"Помста смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №6

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Анна К.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ЗМІСТ

Анотація

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Анотація

І знову на вулицях Нью-Йорка гинуть люди... Злочинець кидає виклик лейтенанту поліції Єві Даллас. Про кожен свій злочин він розповідає їй телефоном, загадуючи все нові й нові загадки. Він вважає себе ангелом помсти, його девіз: "Око за око!". Як зупинити його, як врятувати наступну жертву? Єва має діяти швидко, вона розуміє, що головною метою цього безумця є її чоловік Рорк...

Уміння розслідувати вбивства передбачає терпіння, досвід і ретельність. Єва Даллас усіма цими якостями володіла. І чудово знала, що для вбивці вони зовсім не обов'язкові. Найчастіше вбивство відбувається під впливом пориву, в гніві, з цікавості, а часом і просто через дурість. На думку Єви, такий собі Джон Генрі Боннінг викинув такого собі Чарльза Майкла Ренекі з вікна дванадцятого поверху одного з будинків на авеню Д саме через дурість.

Боннінг перебував у кімнаті для допитів, і, за Євиними прикидками, достатньо було двадцяти хвилин, щоб витрусити з нього зізнання у скоєному. Ще п'ятнадцять доведеться витратити на складання звіту. Мабуть, так можна і додому встигнути вчасно.

- Ну, Бонні, - сказала вона тоном бувалої поліцейської, який розмовляє з не менш бувалим злочинцем, - допоможи сам собі. Зізнайся одразу, а потім трави про самооборону і вимушені заходи. До вечери з усім і покінчимо. Здається, сьогодні дають спагеті з м'ясним соусом.

- Та я його й пальцем не торкнувся! - Боннінг підібгав пухкі губи і забарабанив жирними пальцями по столу. - Цей козел сам стрибнув.

Єва зітхнула і присіла на край металевого столика. Якщо Боннінг вимагатиме адвоката - усе затягнеться на тиждень. Тож головне - забалакати його, спрямувати розмову в потрібне Єві річище і загнати Боннінга в приготовану для нього пастку. Дрібні наркоторговці на кшталт Боннінга зазвичай не вирізняються кмітливістю, але рано чи пізно він може обуритися і вимагати захисника. Усі ці хитрощі старі як світ. Втім, як і вбивство.

- Значить, він несподівано злетів на підвіконня і втік. А чому ж він це зробив, а, Бонні?

Боннінг, зображуючи глибоку задумливість, старанно наморщив неандертальське чоло:

- Та псих він був ненормальний.

- Чудова версія, Бонні. Але нам, дурням-лягавим, боюся, її недостатньо.

Минуло секунд тридцять, перш ніж губи його нарешті розтягнулися в усмішці:

- Смішно. Дуже смішно, Далласе.

- Ага. Думаю, я за сумісництвом могла б складати тексти для розважальних шоу. Однак зараз я маю займатися своїми безпосередніми обов'язками. Отже, ви тихо й мирно сиділи на авеню Д, готували у своїй пересувній лабораторії корисну суміш "Еротика". І раптом Ренекі, будучи психом ненормальним, ні з того ні з сього, навіть не потрудившись відчинити вікно, стрибнув із дванадцятого поверху. Стукнувся об дах таксі, що проїжджало повз, до смерті перелякавши туристів із Топіки, які перебували на задньому сидінні, а потім приземлився на бруківку, якою і розтікся мізками.

- Шомкнувся, це точно, - підтвердив Боннінг, зобразивши на обличчі те, що можна було вважати непідробним здивуванням. - Ну хто б міг подумати?

Єва не збиралася звинувачувати його у вбивстві першого ступеня. Але якщо висунути обвинувачення у вбивстві другого ступеня, то будь-який адвокат легко переконає суд, що це було вбивство з необережності. Тоді може вийти, що за торгівлю наркотиками Боннінг отримає термін більший, ніж за вбивство, і проведе за ґратами всього три роки.

Вона сперлася об стіл і нахилилася до нього ближче:

- Бонні, скажи, схожа я на круглу дуру?

Боннінг вирішив сприйняти питання буквально і став уважно вивчати Єву. Очі великі, світло-карі, проте ласкавим її погляд назвати було важко. Рот великий, чуттєвий, щоправда, губи суворо стиснуті.

- Ви схожі на поліцейського, - нарешті заявив він.

- Вірно підмічено. Тож не намагайся водити мене за ніс, Бонні. У тебе з твоїм партнером сталася якась розбірка, ти розлютився і перервав ваші професійні та особисті стосунки, викинувши його з вікна. - Єва підняла руку, не давши Боннінгу заперечити. - У всякому разі, мені це видається саме так. Чогось ви не поділили - чи то гроші, чи то жінку. Ви обидва рознервувалися. Можливо, він кинувся на тебе. Ти був змушений захищатися, вірно?

- У кожного є на це право, - швидко кивнув Боннінг. - Але нічого такого не було. Він просто вирішив політати.

- А чому в тебе губа розсічена і синець під оком? Та ще кісточки пальців обдерті.

Боннінг гордо усміхнувся:

- У барі побився.

- Коли? Де?

- Ну, хіба пригадаєш!

- Раджу напружити пам'ять. І не забудь про те, що ми обов'язково проведемо експертизу. Раптом виявиться, що в тебе на руках кров Ренеки? ДНК не підробить. І тоді - умисне вбивство, а отже, одиночна камера і довічне ув'язнення.

Боннінг судорожно заморгав, немов допомагаючи мізкам швидше перетравити нову інформацію.

- Слухайте, Далласе, та це нісенітниця повна! Нікого ви не переконаєте в тому, що я туди пішов, задумавши його пришити. Ми ж були корешами.

Єва, не зводячи з нього очей, потягнулася за рацією.

- У тебе останній шанс собі допомогти. Зараз я викличу помічницю, вона принесе результати експертизи, і я тебе засаджу за підозрою у вбивстві першого ступеня.

- Та не було ніякого вбивства! - Боннінг облизав спечені губи. Він намагався запевнити себе в тому, що вона блефує, але знав з досвіду, що по очах поліцейського ніколи нічого не розбереш. - Усе сталося випадково! - осяяло нарешті його. - Ну, ми стали так, по-дружньому, возитися, він послизнувся і вилетів із вікна.

Єва зітхнула і похитала головою:

- Не тримай мене за ідіотку. Доросла людина не може вивалитися з вікна, розташованого за три фути від підлоги. - Вона ввімкнула рацію. - Сержант Пібоді!

Через кілька секунд на екрані з'явилося кругле обличчя Пібоді:

- Слухаю, мем!

- Мені потрібні дані експертизи Боннінга. Надішліть їх у кімнату для допитів. І попередьте прокурора, що у мене справа щодо вбивства першого ступеня.

- Гей, зачекайте! - Ще кілька миттєвостей Боннінг зволював, намагаючись переконати себе, що їй не вдасться це на нього навісити. Але про Даллас усім було відомо, що вона і не таких рибок на гачок ловить.

- Я ж давала тобі шанс, Бонні. Так от, Пібоді...

- Він на мене кинувся, ви правильно сказали. Накинувся, як божевільний. Я вам усе розповім, усе, як було. Я дам свідчення.

- Пібоді, не поспішайте приступати до виконання. Тільки повідомте прокурору, що Боннінг збирається розповісти все, як було.

- Слухаюся, мем.

Єва запхала рацію в кишеню, склала на грудях руки і сказала, мило посміхнувшись:
- Ну, Бонні, викладай.

Через п'ятдесят хвилин Єва увійшла до свого крихітного кабінету, розташованого в будівлі центральної поліцейської дільниці Нью-Йорка. Вона справді виглядала як справжній поліцейський - і не тільки через заплічну кобуру, пошарпані черевики і линялі джинси. У неї був погляд поліцейського - погляд, від якого мало що ховалося. Очі кольору нерозбавленого віскі дивилися суворо, вузьке обличчя з гострими вилицями і несподівано великим чуттєвим ротом не можна було назвати красивим, але воно мимоволі притягувало до себе погляд. А маленька ямочка на підборідді була просто чарівною.

Задоволена собою, Єва пригладила коротко стрижене волосся і сіла за стіл. Зараз вона надрукує звіт, розішле його всім зацікавленим особам, і робочий день можна буде вважати закінченим. За вузьким віконцем гуділи машини, але шум їй не заважав: вона давно звикла до гулу великого міста.

Єва натиснула на комп'ютері кнопку "Пуск", але екран монітора не загорявся.

- Чорт забирай! - роздратовано вигукнула вона. - Тільки не зараз! Ну, сучий син, вмикайся!

- Вам доведеться набрати свій особистий номер, - сказала Пібоді, яка увійшла.

- Ця машина завжди запускалася відразу!

- На жаль! Система відмовила. Обіцяли налагодити до кінця тижня.

- Ох, знову цей головний біль! - пробурмотіла Єва. - Скільки номерів доводиться запам'ятовувати. Два, п'ять, нуль, дев'ять. - Комп'ютер слухняно загудів, і Єва полегшено зітхнула. - Краще б вони скоріше встановили нові машини, а то все обіцяють і обіцяють.

Вона сунула в комп'ютер дискету і наказала зберегти у файлі "Боннінг Джон Генрі" справу номер 4572077-Н, а копію звіту переслати майору Вітні.

- Швидко ви впоралися з Боннінгом, Далласе, - зауважила Пібоді.

- У цього типу мозок як горіх. Викинув напарника з вікна, посварившись із ним через якісь смердючі двадцять кредиток. І намагався переконати мене, що змушений був захищатися, рятуючи власне життя. Хлопець, якого він викинув, важив менше фунтів на сто

і зростом дюймів на шість нижчим. Кретин, - додала вона зітхнувши. - Хоч би здогадався набрехати, що в того ніж був.

Єва відкинулася назад, повернула головою і із задоволенням зазначила, що шия майже не болить.

- Ех, було б із ними з усіма так просто.

Вона прислухалася до шуму за вікном. Звідти долинав рекламний текст:

- Квитки на тиждень, на місяць, на рік! Користуйтеся послугами компанії "Ез-Трам", і вона вас не підведе! З комфортом на роботу і з роботи!

Весь день мрячив мерзенний листопадовий дощ, і на вулиці, напевно, було брудно до крайності. Подумавши про затори на дорогах, Єва знову зітхнула. Може, й справді почати користуватися громадським транспортом і їздити з роботи з комфортом?

- Ну, ось і все, - сказала вона, беручись за куртку, - робочий день закінчено, як виняток - вчасно. Маєш стратегічні плани на вихідні, а, Пібоді?

- Як завжди - розбивати чоловічі серця, терзати душі, а тіла відкинутих складати в штабель.

Єва, усміхнувшись, поглянула на свою вірну помічницю. Непохитна Пібоді була типовим поліцейським - від маківки до кінчиків начищених до блиску формених туфель.

- Пібоді, пристрасна і неприборкана! Уявити собі не можу, як ви все встигаєте.

- Так, я така, королева дискотек. - Пібоді з дещо вимученою посмішкою зробила крок до дверей, і тут Євин телефон загудів. Обидві похмуро втупилися на злобливий апарат. - Ще півхвилинки, і ми б були вже далеко!

- Може, це Рорк дзвонить? - зі слабкою надією зауважила Єва і натиснула на кнопку.
- Даллас, відділ розслідування вбивств.

Єва автоматично ввімкнула систему пошуку, і на табло з'явився напис: "Абонент не встановлений". Пібоді одразу ж зв'язалася з центром контролю, взяла паралельну трубку, і тут той, хто телефонував, подав голос:

- Про вас, Далласе, кажуть, ніби ви найкращий у місті слідчий. Хотілося б перевірити, чи це правда.

- Анонімні дзвінки в поліцію заборонені законом. Я зобов'язана попередити вас, що наша бесіда записується.

- Мені це відомо. Але, оскільки я щойно скоїв те, що вважається вбивством першого ступеня, такі дрібниці, як порушення правил електронного зв'язку, мене мало турбують. Я благословенний господом.

- Невже? - "Блиск! - подумала Єва. - Цього тільки й не вистачало".

- Я був покликаний діяти в ім'я його і омив руки свої кров'ю його ворога.

- А в нього їх багато? Я думала, він трощить їх сам, а не звалоє брудну роботу на інших.

Настала довга пауза.

- Я припускав, що ви легковажні, але не до такої ж міри! - Голос став різкішим. Той, хто говорив, насили намагався приховати роздратування. - Ви одна з тих, хто втратив віру, як можете ви міркувати про божу кару? Я говоритиму зрозумілою вам мовою. Вам подобаються загадки, лейтенант Даллас?

- Ні. - Вона кинула погляд на Пібоді, і та втомлено похитала головою. - Мабуть, вони подобаються вам?

- Вони дають відпочинок розуму і догоджають духу. Ім'я моєї загадки - Помста. Першого ви знайдете в розкішних палатах. Срібна вежа височіє над річкою, в яку вода падає з величезних висот. Він молив спочатку про життя, а потім - про смерть. У гріху своєму він так і не розкався і тепер проклятий.

- Чому ви його вбили?

- Тому що це місія, заради якої я був народжений на світ.

- Господь сказав вам, що ви були народжені, щоб убивати? - Єва, злячись на власне безсилля, знову дала команду пошуку. - І як же, цікаво, він дав вам це знати? Зателефонував? Чи факс надіслав? А може, зустрівся з вами в барі?

- Вам не посіяти сумнівів у душі моїй. - Дихання того, хто говорив, стало прискореним і нерівним. - Думаєте, раз ви жінка, наділена владою, то ви сильніші за мене? Але вам не доведеться спокушати мене довго. Я сповістив вас, лейтенанте, і це головне. Жінка може скеровувати чоловіка або догоджати йому, але чоловік створений для того, щоб захищати, оберігати і мститися.

- Це вам теж господь повідомив? Мабуть, це доводить, що сам він усе-таки чоловік.

- Ви ще здригнетеся перед ним! І переді мною.

- Уже тремчу, - усміхнулася Єва, хоча насправді їй було не по собі.

- Моя праця свята. Вона жахлива і піднесена. "Людина, винна в пролитті людської крові, буде бігати до могили, щоб ніхто не схопив її". Це з "Притч Соломонових", лейтенанте, глава двадцять восьма, вірш сімнадцятий. Дні цього втікача закінчилися, і його схопили.

- Ви вбили його, і що вам це дало?

- Я є гнів господній! Даю вам добу, щоб довести, на що ви здатні. Не розчаруйте мене.

- Я тебе не розчарую, виродку, - буркнула Єва, коли зв'язок перервався. - Є що-небудь, Пібоді?

- Нічого. Він замітав усі сліди. Навіть незрозуміло, чи з Землі він дзвонив.

- З Нью-Йорка, - втомлено сказала Єва, сідаючи за стіл. - Він напевно хоче бути неподалік і спостерігати за нами.

- Може, псих?

- Не думаю. Фанатик - так, але не псих. - Вона запросила в комп'ютері інформацію про всі будівлі в Нью-Йорку, у назві яких є "Лакшері" і які розташовані поблизу від Іст-Рівер або Гудзона. - "Лакшері" - тому що він говорив про розкіш, - пояснила вона Пібоді й нервово забарабанила пальцями по столу. - Ненавиджу загадки!

- А мені взагалі-то подобаються...

Комп'ютер почав видавати інформацію, і Пібоді, зосереджено насупившись, почала вдивлятися в екран.

Лакшері Армз

Стерлінг Лакшері

Лакшері Плейс

Лакшері Тауерз

Єва запросила фотографію Лакшері Тауерз, і на екрані з'явився злетів вгору сталевий шпиль на березі Гудзона. Праворуч був споруджений штучний водоспад - дуже стильна споруда з труб і стоків.

- Воно!

- Невже все так просто? - недовіжливо хмикнула Пібоді.

- Він і хотів, щоб усе було просто: адже жертва вже мертва. Він хоче і погратися, і собою похвалитися. А для цього йому треба, щоб ми туди потрапили. Зараз з'ясуємо, хто проживає на верхньому поверсі Лакшері Тауерз.

Пентхаус є власністю "Бреннен Груп" і служить нью-йоркською резиденцією Томаса З. Бреннена, який проживає в Дубліні, Ірландія. Бреннену 42 роки, одружений, має трьох дітей, президент і глава адміністрації комунікаційного агентства "Бреннен Груп".

- Давайте перевіримо, Пібоді. У диспетчерську повідомимо по дорозі.

- Наряд викликати?

- Спочатку переконаємося, що не помилилися. - Єва поправила кобуру і накинула куртку.

Дороги, як Єва і припускала, були забиті, машини вихляли по мокрій бруківці, тикалися одна в одну, як сліпі кошенята. Вуличні торговці ховалися разом із візками під парасольками, але, наскільки Єва встигла помітити, покупців у них майже не було. Густа пара, що валила від візків, розтікалася на всі боки пухкими клубами.

- Нехай оператор набере домашній номер Бреннена. Якщо тривога виявилася помилковою і він живий, краще його даремно не турбувати.

- Буде зроблено, - кивнула Пібоді, виймаючи з сумки телефон.

Єві набридли нескінченні затори, і вона ввімкнула сирену, але ефект був такий самий, як якби вона просто висунулася з вікна і почала брати на водіїв сусідніх машин, що стояли одна до одної впритул.

- До телефону не підходить, - повідомила Пібоді. - Чоловічий голос на автовідповідачі повідомив, що відсьогодні господар апартаментів перебуває у двотижневій відсутності.

- Будемо сподіватися, що він сидить у дублінському пабі й мирно накачується пивом, - Єва ще раз подивилася на всі боки і вирулила на тротуар.

- Лейтенанте, благаю, обережніше!

Пібоді, поліцейський без страху і докору, заплющила очі і втиснулася в крісло, оскільки машина, наїхавши залізним черевом на бетонний бортик, загрозливо

задребезжала. Єва легко підчепила бампером візок із хот-догами і, не звертаючи уваги на кричущого продавця, кинулася вперед.

- Міг би поводитися чемніше, - зауважила вона незворушно, - Що буде, якщо всі вуличні торговці почнуть таранити машини поліцейських, а?

Пібоді, не розплющуючи очей, пробурмотіла:

- Прошу вибачення, мем, але ви заважаєте мені молитися.

Єві довелося добиратися до Лакшері Тауерз, не вимикаючи сирени. Уже під'їжджаючи до будівлі, вона ледь не врізалася в лімузин, що виїхав із туману.

Швейцар з обличчям, сповненим жаху і презирства одночасно, кулею підлетів до машини Єви і відчинив дверцята:

- Мадам, ви не можете паркувати тут... це!

Єва відключила сирену і сунула йому під ніс значок:

- Дуже навіть можу.

Він скорботно підібгав губи.

- Будьте ласкаві, поставте машину в гараж.

Швейцар надзвичайно нагадував Соммерсета - дворецького, який завоював любов і вдячність Рорка та щире презирство Єви. Вона глянула на нього з посмішкою переможниці і сказала:

- Машина стоятиме там, де мені буде зручно, хлопче. І, якщо ви не хочете, щоб ми із сержантом пред'явили вам обвинувачення в ненаданні допомоги поліції, швиденько проведіть нас у пентхаус Томаса Бреннена.

- Це, на жаль, неможливо. Містера Бреннена немає, - процідив швейцар крізь зуби.

- Пібоді! Запишіть ім'я цього громадянина і викличте машину - нехай його доставлять у відділок для з'ясування.

- Слухаюся, мем.

- Ви не маєте права мене затримувати! - Швейцар явно занервував. - Я виконую свою роботу...

- Ви заважаєте мені виконувати мою. Ну-бо, здогадайтеся, чию роботу суддя вважатиме важливішою?

Єва з прихованою зловтіхою спостерігала за тим, як він мовчки жував губами, поки рот його не перетворився на тоненьку ниточку. "Точно, - подумала вона, - один в один Соммерсет! Неважливо, що на двадцять фунтів важчий і на три дюйми вищий".

- Добре, - нарешті знехотя вимовив швейцар. - Але можете бути впевнені: я зателефоную начальнику поліції і сповіщу його про вашу поведінку.

- Воля ваша. - Давши знак Пібоді, Єва попрямувала за швейцаром до входу.

За дверима, що виблискували хромом, розташовувався просторий вестибюль - справжній тропічний ліс із височенними пальмами, буйством квітів, пташками, що цвірінькали. Був тут навіть басейн, влаштований навколо фонтану, що являв собою статую пишнотілої оголеної до талії пані, яка тримала в руках золоту рибку.

Швейцар набрав код, жестом запросив Єву і Пібоді слідувати за ним, і вони втрьох увійшли в ліфт - скляну кабінку, що рухалася прозорою шахтою. Єва, у якої від подібних апаратів паморочилося в голові, встала чітко по центру, Пібоді ж притулилася носом до скла і із захопленням дивилася на поверхи, що пропливали повз.

На шістдесят третьому поверсі двері розкрилися, і вони опинилися в холі меншої площі, але не менш розкішному. Швейцар підвів їх до подвійних дверей із броньованої сталі.

- Швейцар Стробі в супроводі лейтенанта Даллас, поліція Нью-Йорка, та її помічниці.

- Містера Бреннена наразі немає, - пролунав голос, у якому виразно чувся ірландський акцент.

Єва відсунула Стробі вбік.

- Терміновий виклик, - повідомила вона, підставивши свій значок під електронне око сканера. - Нам необхідно потрапити всередину.

- Одну хвилину, лейтенанте. - Сканер загудів, пролунало клацання - замки відкрилися. - Вхід дозволено. Будьте ласкаві, не забувайте про те, що приміщення перебуває під захистом охоронної системи "Скан-ай".

- Увімкніть запис, Пібоді. Стробі, відійдіть убік.

Насамперед Єва відчула запах - і тихо вилаялася. Вона надто добре знала, як пахне насильницька смерть.

Обтягнуті шовком стіни вітальні були вимазані кров'ю. Одну з частин тіла Томаса З. Бреннена вона побачила на килимі. Його рука валялася долонею догори, і пальці були зігнуті, немов у благанні. Відсічена вона була на зап'ясті.

Єва почула, як за її спиною Стробі закашлявся і тут же кинувся геть - у хол. Єва ж витягла зброю і, тримаючи її наготові, стала повільно оглядати приміщення. Інтуїція підказувала їй, що все, що тут сталося, вже сталося, і той, хто це влаштував, благополучно сховався, але вона діяла суворо за інструкцією, обережно просуваючись вітальною, намагаючись при цьому триматися ближче до стіни.

- Якщо Стробі в змозі відповідати, з'ясуйте в нього, де розташована хазяйська спальня.

- Коридором ліворуч, - повідомила Пібоді за хвилину. - Але його все ще вивертає навиворіт.

- Дайте йому який-небудь тазик, а потім закрийте двері - ліфта і вхідні.

Єва рушила коридором. Запах тут був таким важким, що вона намагалася дихати крізь зуби. Двері до спальні виявилися незамкненими. Зі щілини було видно смужку яскравого штучного світла і долинали звуки чарівної моцартівської мелодії.

Те, що залишилося від Бреннена, лежало на величезному ліжку, застеленому розкішним атласним покривалом. Єдина рука була прикута срібним ланцюгом до узголів'я. Єва здогадалася, що ступні перебувають у зовсім іншій частині квартири.

Стіни напевно були звуконепроникні, але в тому, що людина перед смертю довго і страшно кричала, сумнівів не було. "Цікаво, як довго? - подумала вона, роздивляючись тіло. - Скільки болю може витерпіти людина, поки свідомість не відключиться?"

На друге з цих питань міг би відповісти покійний Томас Бреннен.

Він був оголений, одна рука й обидві ступні відрізані, кишки випущені назовні. Єдине око було звернене до дзеркала, де відбивалося те, що залишилося від тіла.

- Господи Ісусе! - прошепотіла Пібоді, що завмерла у дверному отворі. - Пресвята Діва!

- Мені потрібен мій похідний набір. Викличте наряд і з'ясуйте, де його сім'я. Так, ще зателефонуйте електронщикам. Якщо Фіні там, поговоріть із ним, тільки не забудьте ввімкнути блокіратор - репортерам про це знати нема чого. Що менше подробиць стане відомо, то краще.

Пібоді судорожно ковтнула, насилу втримавши в собі недавній ленч.

- Слухаюся, мем.

- Відведіть Стробі куди-небудь подалі, я не хочу, щоб він усе це бачив.

Коли Єва обернулася, Пібоді помітила жалість, що промайнула в її очах. Але через секунду Євин погляд знову став поглядом професійного поліцейського - стриманим і чіпким.

- Давайте братися за роботу. Цей сучий син повинен горіти в пеклі!

Коли Єва дісталася нарешті дому, було близько опівночі. Очі в неї сльозилися від втоми, під ложечкою смоктало, голова розколювалася. Перед тим, як піти з роботи, вона довго і ретельно милася під душем у загальній роздягальні - їй здавалося, що всі пори її тіла просочилися кров'ю і жахом.

Найбільше їй хотілося забути про те, що вона побачила, і молилася Єва лише про одне - щоб, коли вона ляже нарешті спати, перед очима її не постало понівечене тіло Томаса Бреннена.

Не встигла Єва відчинити двері, як вони відчинилися просто перед її носом. На порозі стояв Соммерсет, і вся його худа скорботна постать виражала, як завжди, глибоке презирство.

- Ви непростачно затрималися, лейтенанте. Гості вже збираються по домівках.

Гості? У Євиному виснаженому мозку щось забуксувало. Невже вони запрошували когось на вечерю? І в будь-якому разі, яке Соммерсету діло до того, коли вона повертається додому?!

- Пішли б ви! - запропонувала вона Соммерсету і кинулася до сходів, але він схопив її своїми кістлявими пальцями за лікоть:

- Будучи дружиною Рорка, ви не можете манкувати деякими з обов'язків. Таких, наприклад, як допомога в прийомі гостей - дуже для вашого чоловіка важливих.

Втому як рукою зняло. Її змінив праведний гнів.

- Обережніше! - Єва загрозово стиснула кулак.

- Єво, люба!

В інтонації, з якою Рорк вимовив ці два слова, були радість, легке здивування і застереження одночасно. Єва похмуро обернулася. Він стояв у дверях і виглядав так, як завжди, чарівно. Вона чудово знала, що Рорк такий гарний зовсім не тому, що на ньому чудово зшитий вечірній костюм. У нього була приголомшлива фігура - вузькі стегна, плечі атлета, - і жіноче серце завмирало незалежно від того, що на ньому було вдягнуто (або не вдягнуто). Його чорне, як вороняче крило, волосся спускалося майже до плечей, обрамляючи обличчя, немов зійшло з полотна Тиціана. Високі вилиці, яскраво-блакитні очі і рот, створений для того, щоб читати вірші, віддавати накази і зводити жінок з розуму...

Менше ніж за рік Рорк зумів зламати Євину оборону, підібрав ключ до її серця і, що найдивовижніше, здобув не тільки її любов, а й довіру. Вона вважала його першим і єдиним дивом свого життя.

І все ж часом він її дратував.

- Я запізнилася. Прошу вибачення, - сказала Єва скоріше зухвалим тоном, ніж тоном, що вибачається.

Рорк ледь помітно усміхнувся.

- Я чудово розумію, що у тебе були більш ніж поважні причини, - відповів він, простягаючи їй руку.

Євина рука була холодною і напруженою, а в її очах кольору нерозбавленого віскі він побачив злість і втому. Утім, до цього Рорк встиг звикнути. Але вона була бліда, і це його стурбувало. На джинсах він помітив крапельки засохлої крові і сподівався тільки, що кров не її.

Рорк підніс до губ долоню Єви, не зводячи при цьому очей з її обличчя.

- Ви втомилися, лейтенанте, - прошепотів він. - Я якраз їх випроваджую. Ще кілька хвилин, добре?

- Ну звісно. Так. Все нормально. - Їй нарешті вдалося побороти роздратування. - Вибач, я тебе підвела. Знаю, це була важлива вечерея...

За його спиною Єва бачила яскраво освітлену вітальню, в якій сиділо не менше дюжини чоловіків і жінок при повному параді. Шелест шовку, блиск коштовностей... Мабуть, істинних почуттів, які викликала в неї вся ця пишність, вона приховати не змогла, тому що Рорк розсміявся:

- П'ять хвилин, Єво. Запевняю тебе, це не так страшно, як те, з чим ти зіткнулася сьогодні вдень.

Він ввів її у вітальню і без тіні збентеження представив тим, з ким вона не була знайома, делікатно нагадавши імена тих, з ким вона зустрічалася раніше. Пахло розкішними парфумами й дорогим вином, у каміні палахкотіли яблуневі поліна, але Єва ніяк не могла позбутися запаху, що переслідував її весь день, - запаху крові та страху.

"Кумедно, - подумав Рорк, - але вона навіть не уявляє собі, яка вона прекрасна. Навіть у линялих джинсах і пошарпаній куртці, зі скуйовдженим волоссям, бліда, з колами під очима. Не жінка, а втілення відваги!"

Коли за останнім із гостей зачинилися двері, Єва опустила голову і сказала:

- Соммерсет має рацію. Я просто не вмію справлятися з обов'язками дружини. Тим більше дружини Рорка.

- Але ти все одно моя дружина.

- Це зовсім не означає, що ця роль у мене виходить. Мені б варто було... - Вона була змушена замовкнути, оскільки його губи припали до її губ. Єві раптом стало тепло і спокійно, навіть біль у спині кудись зник. Сама того не усвідомлюючи, вона обійняла Рорка, притулилася до нього.

- Ось так набагато краще, - прошепотів він, і додав, легенько погладивши ямочку в неї на підборідді: - У мене своя робота, у тебе - своя.

- Але я ж пам'ятаю, це щось дуже важливе. Злиття чогось із чимось...

- Це скоріше можна назвати купівлею, і всі переговори мають завершитися в середині наступного тижня. Навіть незважаючи на твою відсутність за сьогоднішньою вечерею. Однак зателефонувати ти все-таки могла б. Я хвилювався.

- Забула. Не можу я весь час про це пам'ятати! Не звикла я до цього. - Вона засунула руки в кишені і почала ходити з кутка в куток. - Іноді думаю, що вже звикла, а насправді - ні. Та ще ввалилася до вас - супербагатіїв... Ну, просто вулична волоцюжка!

- Зовсім ні. Ти виглядала як справжній поліцейський. По-моєму, на декого з гостей ти справила враження - під курткою кобура, джинси в крові. Сподіваюся, кров не твоя?

- Ні. - Єва раптом зрозуміла, що ноги вже не тримають, і сіла просто на сходи, закривши обличчя руками.

Рорк сів поруч і обійняв її за плечі.

- Знову щось жахливе?

- Знаєш, майже щоразу, коли з цим стикаєшся, можеш сказати собі, що бувало й гірше. Але цього разу я так сказати не можу. - У неї клубок підкотився до горла. - Гіршого я нічого не бачила.

Рорк знав, з чим їй доводиться стикатися, - дещо з цього він бачив сам.

- Хочеш розповісти?

- Заради Бога, ні! Я не хочу про це думати. Хоча б кілька годин. Ні про що не хочу думати!

- У цьому я можу тобі допомогти.

Уперше за весь день Єва посміхнулася:

- Ось у цьому я не сумніваюся!

- У такому разі, мабуть, почнемо. - Він встав і взяв її на руки.

- Зовсім не потрібно мене нести! Зі мною все в повному порядку.

- А може, мені просто хочеться відчути себе чоловіком, - усміхнувся він.

- Ну що ж, тоді гаразд. - Вона обвила руками його шию, поклала голову йому на плече. "Добре. Господи, як же добре!" - Якщо хоч цим я можу компенсувати свою невітську поведінку, то, будь ласка, почувайся чоловіком.

- Гадаю, не тільки цим, - сказав Рорк.

Коли Єва прокинулася, за вікном у стелі було ще темно. А прокинулася вона в поту. Видіння, що прийшли уві сні, були похмурі й неясні, але Єва була тільки рада тому, що не запам'ятала нічого чітко.

У ліжку Єва була сама, тому вона дозволила собі нервово похвилюватися - цим рухом струшуючи з себе жах, який їй привидівся. Лише потім вона запалила світло і, давши собі кілька секунд на те, щоб прийти до тями остаточно, глянула нарешті на годинник.

П'ята година п'ятнадцять хвилин. "Ось жах-то!" - подумала вона, тому що чудово знала, що більше не засне. Тим паче що Рорка, який умів відганяти від неї нічні кошмари, поруч не було. Цікаво, чи довго вона буде бентежитися від того, що стала так від нього залежна? Рік тому Єва й не підозрювала про його існування. А тепер він став невід'ємною частиною не тільки її життя, а й її самої - як руки, наприклад. Або як серце...

Вона вилізла з ліжка, одягла один з незліченної безлічі куплених їй Рорком шовкових халатів і вийшла зі спальні.

Рорк опинився на нижньому поверсі, біля басейну.

"Чудова ідея - трохи поплавати. Але спочатку - на тренажери", - вирішила Єва. Їй хотілося остаточно струсити з себе залишки поганого сну.

Щоб уникнути зустрічі з Соммерсетом, Єва вважала за краще скористатися ліфтом. Цей чоловік умів з'являтися нізвідки, його погляд, сповнений презирливої недовіри, просто переслідував Єву. І їй не хотілося, щоб день починався з продовження вчорашньої сутички.

Гімнастичний зал Рорка був обладнаний за останнім словом техніки. Можна було розім'ятися з роботом, позайматися штангою або доручити себе електромасажеру. Єва скинула халат, натягнула чорне трико і, вирішивши почати ранок із пробіжки, встала на доріжку і ввімкнула відео. "Мабуть, цього разу це буде пробіжка пляжем", - вирішила вона. Єва почувалася як удома тільки у двох місцях - у місті та на березі моря. А в сільському пейзажі або в горах їй бувало не по собі.

Почала вона з бігу підтюпцем. Сині хвилі билися біля її ніг, сонце тільки піднімалося з-за обрію, пронизливо кричали чайки. Їй здавалося, що вона вдихає

солонувате і вологе тропічне повітря. М'язи потихеньку розігрівалися, і вона побігла швидше.

Після першої милі Єва забула про все.

У цих місцях після знайомства з Рорком вона бувала кілька разів і частенько обирала для голографічних подорожей саме їх. А до того жодних водних просторів, крім Гудзона, не бачила.

"Життя змінюється, - подумала вона. - І дійсність - теж".

На четвертій милі, коли м'язи вже дзвеніли від втоми, куточком ока вона помітила, що поруч із нею опинився Рорк. Волосся в нього було ще мокрим після купання.

- Біжиш кудись чи від чогось?

- Просто біжу.

- Зарано ви встали, лейтенанте!

- Має бути важкий день.

Єва помчала швидше. Рорк ніколи не переставав дивуватися тому, в якій прекрасній формі вона себе тримає, але вирішив не відставати.

- Я думав, захочеш відпочити.

- Я теж так думала. - Єва зупинилася, нахилилася і, опустивши руки, видихнула. - На жаль, не виходить. - Вона підняла голову, зустрілася з ним поглядом і раптом згадала, що тепер у них спільне життя. - У тебе були якісь плани?

- Усе можна переграти. - Рорк хотів подарувати їй вікенд на Мартініці, але вирішив, що це почекає. - У найближчі сорок вісім годин я абсолютно вільний. Якщо хочеш мене чимось завантажити - я до твоїх послуг.

Єва глибоко зітхнула. Ще одна зміна в житті - з'явилася людина, з якою вона могла обговорювати свої робочі проблеми.

- Подивимося. Поки що я хочу поплавати.

- Із задоволенням до тебе приєднаюся.

- Ти ж щойно купався.

- Можу зануритися ще разок. - Рорк торкнувся пальцем ямочки в неї на підборідді.

Після бігу вона розрум'янилася, і шкіра розгладилася. - Законом це не заборонено. - Він узяв її за руку і повів до басейну,

Навколо вигнутого дугою басейну росли пальми і вилися квітучі виноградні лози.

- Мені треба надіти купальник.

Рорк усміхнувся і спустив з її плечей бретельки трико.

- Навіщо?

Його руки ласкаво торкнулися оголених грудей Єви, і вона здивовано підняла брови.

- Ти що, задумав ігри на воді?

- Як вийде. - Він узяв її обличчя в долоні, нахилився і поцілував. - Я люблю тебе, Єво.

- Я знаю. - Вона прикрила очі, поклала голову йому на плече. - Як же все дивно й дивовижно!

Роздягнувшись остаточно, Єва встала на бортик і пірнула. Досягнувши дна, вона побачила, що вода з темної стала блакитно-синьою, і посміхнулася. Ця людина вміла передбачати будь-які її бажання! Вона пропливла басейн з кінця в кінець, а потім лягла на воду, розкинувши в блаженстві руки. І тут його пальці переплелися з її.

- Я чудово розслабилася.

- Справді?

- Ага. Настільки, що, боюся, не змогла б чинити опір збоченцю, якому спало б на думку на мене напасти.

- Та ну? - Він обхопив її за талію і розвернув обличчям до себе.

- Ну так! - Вона обвила ноги навколо його стегон.

Губи їхні зустрілися, і Єва відчула себе такою умиротвореною і заспокоєною, що їй здавалося, ніби тіло її розтекло по хвилях. Вона провела долонею по його густому шовковистому волоссю. Тіло Рорка було прохолодним, пружним і готовим до любовних утіх, чому Єва давно перестала дивуватися. Руки його пестили її, і вона ледь не муркотіла від задоволення.

Вони пірнули в блакитнувату воду, і, коли губи його торкнулися її грудей, Єва здригнулася від насолоди. Вона ловила ротом повітря, не в силах збагнути, де вона і що з нею. Але, напевно, саме цього вона й чекала - хотіла бути безпорадною, а він щоб був ненаситний... Лише Рорк проникав у глибини її підсвідомості, і те, як і що він умів дати їй, залишалося для неї самою нерозв'язною загадкою.

Єва лежала на хвилях, віддавшись тому задоволенню, яке він їй приносив. Повільно-повільно губи його ковзали по її стегнах, животі, грудях - до шиї, до жилки, що билася під самим вухом.

- Ти чудово тримаєш дихання, - вимовила вона через силу і тут же пристрасно зігнулася, відчувши, як він входить у неї, - Господи!

Рорк бачив, як розчервонілися її щоки, як блукає її обличчям блаженна усмішка. І губи, які так часто він бачив вперто підібганими, тремтіли й чекали на його поцілунок. Він обхопив руками її стегна, увійшов глибше, і вона хтиво застогнала.

Притулившись губами до її губ, Рорк почав рухатися, повільно й обережно, розпалюючи тим самим їх обох. Її погляд, часто такий пильний і допитливий, затуманився, дихання стало переривчастим. У нього кров закипала в жилах, але він продовжував рухатися повільно, і так тривало доти, доки вона не почала шепотіти його ім'я.

Оргазм був довгим і п'яним.

Єва насилу випростала руки з води і обхопила його за плечі.

- Не відпускай мене, інакше я просто потону!

Рорк тихо усміхнувся, притулився губами до блакитної жилки під її вухом.

- Я теж. Знаєш, мені подобається, коли ти рано встаєш.

- Ми коли-небудь замучимо одне одного до смерті. Диво, що ми зараз не потонули.

Він вдихав запах її шкіри та свіжої води.

- Може, ще й потонемо...

- Як ти думаєш, чи вдасться нам дістатися до сходинок?

- Якщо не будемо поспішати.

Вони дісталися, хоч і не відразу.

- Кава! - прошепотіла Єва і, похитуючись, побрела за халатами.

В один вона закуталася, інший принесла Рорку, який уже встиг запрограмувати автоповар на дві чашки чорної кави. Сонце вже зійшло, і його промені золотили скляну стіну залу.

- Їсти хочеш?

Єва з насолодою зробила перший ковток і кивнула.

- Смертельно. Але спочатку - в душ.

- Тоді пішли нагору.

Єва взяла недопиту каву із собою. Коли слідом за нею в кабінку увійшов Рорк, вона сказала, суворо примружившись:

- Спробуй тільки зробити воду холоднішою - і ти загинеш страшною смертю!

- Холодна вода розкриває пори, і людина відчувається бадьорішою.

- Ти мене і так достатньо підбадьорив.

Єва відставила чашку і пірнула під струмінь.

Вона вибралася з кабінки першою і, почувши, як Рорк перемкнув воду на холодну, мимоволі здригнулася.

Єва розуміла, що Рорк давно вже чекає від неї розповіді про нову справу, через яку довелося скасувати вихідний. І їй було приємно, що він терпляче дочекався, коли вона нарешті сіла на дивані з новою порцією кави і тарілкою з омлетом.

- Мені справді дуже шкода, що я не змогла вчора прийти вчасно... - почала вона.

Рорк знизав плечима:

- Мені що, теж треба буде вибачатися щоразу, коли справи заважатимуть нашим із тобою планам?

Єва відкрила було рот, але тут же знову його закрила і похитала головою.

- Ні. Але річ у тім, що ми вже виходили, коли пролунав цей дзвінок. Анонімний. Звідки дзвонили, встановити так і не вдалося.

- Апаратура у поліції Нью-Йорка убога.

- Не така вже й убога, - буркнула вона. - Цей тип виявився справжнім майстром. Тобі б теж довелося повозитися.

- Хочеш мене образити?

- Думаю, тобі ще випаде нагода з ним позмагатися. Адже він звернувся до мене особисто, тож я не здивуюся, якщо він зателефонує сюди.

Рорк відклав виделку, взяв каву - він намагався поводитися, як зазвичай, але внутрішньо напружився.

- Особисто?

- Ага, хотів говорити саме зі мною. Спочатку ніс якусь нісенітницю про релігійну місію, про те, що діє за велінням бога. Потім загадував загадки.

Єва ввімкнула запис розмови і помітила, яким зосередженим став погляд Рорка. Він усе прослухав і усміхнувся.

- І ти вирішила перевірити Лакшері Тауерз?

- Звичайно. Пентхаус. У вітальні валялися частини тіла жертви. Усе інше було в спальні. - Вона поставила на стіл тарілку, встала і почала ходити з кутка в куток. - Такого я ще не бачила. Це було огидно! І насамперед тому, що було зроблено з розрахунком - з розрахунком на те, який огидний вигляд матиме все це. Немов хірург працював. Медексперти вважають, що все це проводилося на живій людині. Її накачали наркотиками, але так, щоб вона була при свідомості і відчувала біль. Можеш мені повірити, біль був нестерпний. Йому розпороли живіт.

- Господи Ісусе! - прошепотів Рорк. - Це старовинне покарання - за релігійні або політичні злочини. Смерть повільна й болісна.

- І ще до біса брудна, - додала вона. - Йому відтягли обидві ступні й одну руку. Він був ще живий, коли викололи праве око - якого, до речі, на місці злочину ми не виявили.

- Чарівно. - Рорк, який завжди вважав, що в нього міцний шлунок, раптово втратив апетит і, вставши, попрямував до гардероба. - Око за око.

- Це про помсту, так? З якоїсь п'єси?

- Це з Біблії, люба. Усім п'єсам п'єса. - З усього різноманіття костюмів він вибрав звичайні штани зі складкою.

- Знову про панів... Зрозуміло, граємо в помсту. Може, це помста релігійна, а може - особиста. Мотив встановимо остаточно, коли з'ясуємо все про жертву. Але журналісти не повинні ні про що пронюхати, поки я не зв'яжуся з його сім'єю. Рорк підібрав до штанів білу сорочку.

- Діти є?

- Троє.

- Важка у тебе роботенка, лейтенанте.

- Мені подобається, - машинально відповіла Єва, а потім деякий час мовчала, закривши обличчя долонями. - Ми думаємо, що його дружина і діти в Ірландії. Мені треба сьогодні ж їх розшукати.

- В Ірландії?

- Угу. Схоже, убитий був твоїм співвітчизником. Але, думаю, з Томасом З.Бренненом ти знайомий не був. Чи був? - Вона посміхнулася, але, побачивши, як потемніли очі Рорка, посміхатися перестала. - Отже, ти його знав? Про це я не подумала...

- Років сорока з невеликим? - запитав Рорк стримано. - Зріст менше шести футів, волосся світло-русяве?

- Здається, так. Він займався комунікаційними системами.

- Томмі Бреннен... - Рорк сів на підлокітник крісла. - Сучий син!

- Вибач. Мені не спадало на думку, що це твій друг.

- Другом він мені не був. - Рорк струснув головою, немов відганяючи спогади, що нахлинули. - У всякому разі, останні років десять. Я знав його по Дубліну. Наші доріжки кілька разів перетиналися, ми робили разом деякі справи, іноді випивали... Років дванадцять тому Томмі закрутив роман із дівчиною з хорошої сім'ї. Справжня ірландська аристократка. Його тоді сильно зачепило, і він вирішив встати на шлях виправлення, - додав Рорк, криво посміхнувшись. - Тому він перервав стосунки з найбільш сумнівними з приятелів юності. Я знав, що Томмі веде якісь справи тут, у Нью-Йорку, але ми намагалися триматися подалі одне від одного. Думаю, дружина й не здогадувалася про його минуле.

Єва присіла на інший підлокітник.

- Можливо, у тому, що трапилося, винен якраз хтось із його минулого. Рорк, мені доведеться це розслідувати: і, можливо, я дізнаюся щось і з твого минулого...

Єва уважно подивилася на нього і зрозуміла, що він не надто через це хвилюється. А вона - переживала, і переживала серйозно.

- Я вмію замітати сліди, лейтенанте. І я вже говорив, що друзями ми не були. Усі ці роки я ніяк із ним не спілкувався. Але я добре його пам'ятаю. У нього був прекрасний голос, тенор. Розумний, веселий... Томмі дуже хотів завести сім'ю. На руку був швидкий, але, наскільки я пам'ятаю, сам неприємностей не шукав.

- Зате вони його знайшли... Ти знаєш, де його сім'я?

Рорк похитав головою.

- Але цю інформацію я отримаю швидко, - сказав він, встаючи.

- Буду тобі дуже вдячна. - Єва теж встала. - Рорк, я не знаю, що він для тебе значив, але, повір, мені дуже шкода.

- Це була просто пам'ять про минуле. Пісня в маленькому пабі в дощовий вечір... Мені теж шкода. Я буду в кабінеті. Мені потрібно десять хвилин.

- Добре.

Єва неквапливо одягалася. Вона розуміла, що Рорку потрібен час не для того, щоб зібрати інформацію. На це з його апаратурою і майстерністю знадобиться хвилин п'ять. Йому треба було побути на самоті. "Пісня в дощовий вечір..." Цю пісню він загубив.

Єва ніколи не втрачала нікого з близьких - можливо, тому, що була надто обережною і тільки кілька людей стали для неї по-справжньому близькими. А потім з'явився Рорк, і йому протистояти вона не змогла. Він був ніжний і наполегливий. "А тепер... - Єва задумливо доторкнулася до золотої обручки, - тепер він став частиною мого життя".

Вона повільно піднялася сходами і, хоча могла увійти без стуку, постукала.

Жалюзі в кабінеті були підняті, але небо за вікнами залишалося сірим і пухким, отже, дощ ще не скінчився. Рорк сидів за величезним старовинним столом із полірованого дерева. Підлога була встелена дивовижними килимами, які він привозив зі своїх численних подорожей.

Єва сунула руки в кишені. До пишноти, в якій вона жила, Єва майже звикла, але що робити з горем Рорка, з його тихою і стриманою тугою, вона не знала.

- Послухай, Рорк...

- Я вже записав усе на дискету, - сказав він і простягнув їй аркуш паперу. - Подумав, що так буде зручніше. Його дружина і діти зараз у Дубліні. Діти - два хлопчики і дівчинка, дев'яти, восьми і шести років.

Рорк підвівся, підійшов до вікна і глянув на місто, що лежало перед ним. Він щойно бачив фотографії сім'ї Бреннена - гарненька ясноока жінка, рум'яні дітлахи, - і розхвилювався сильніше, ніж припускав.

- У матеріальному плані з ними все буде гаразд, - сказав він тихо, ніби самому собі. - Томмі про це подбав. Здається, з нього вийшов чудовий чоловік і батько.

Єва підійшла до нього, простягнула було руку, але потім прибрала її. "Чорт забирай!" - подумала вона, зрозумівши, що не знає, як поводитися. Втішати? Чи краще не чіпати?

- Я не знаю, як тобі допомогти, - вимовила вона нарешті.

Рорк повернувся, в очах його читалися і горе, і злість.

- Знайди того, хто це зробив. Це я можу довірити тільки тобі.

- Можеш. І не тільки це.

Він ледь помітно посміхнувся.

- Лейтенант Даллас, як завжди, стає на захист мертвих.

Він торкнувся її волосся і здивовано глянув на неї, коли вона перехопила його руку.

- Залиш це мені, Рорк.

- Я хіба говорив про щось інше?

- Я розумію багато чого з того, що ти не говориш. - Єва справді чудово його знала, знала, на що він здатний. - Якщо ти задумав діяти самостійно, викинь це з голови. Це моя справа, і я сама впораюся.

- Звісно. Але ти триматимеш мене в курсі? І не забувай: я готовий надати будь-яку допомогу, яка тобі знадобиться.

- Знаєш, у цю справу тобі краще не втручатися. Тримайся подалі, гаразд?

- Ні, - відповів він і чмокнув її в ніс.

- Рорк!

- Ти воліла б, щоб я збрехав? - Не звертаючи уваги на її люті погляди, він узяв зі столу дискету і простягнув їй. - Іди працюй. Мені треба дещо кудись подзвонити. Думаю, наприкінці дня я надам тобі повний список партнерів Томмі, його ворогів, друзів, коханок тощо. - Говорячи це, він вів її до виходу. - Цю інформацію мені зібрати неважко, а в тебе буде ясна картина перед очима.

- Я не можу заборонити тобі збирати інформацію, - заявила Єва біля самих дверей. - Але не переходь меж, хлопче! Ні на крок.

- Сама знаєш, як я збуджуюся від твоєї суворості.

Вона насилу придушила сміх, сказала якомога суворіше:

- Заткнися! - і, засунувши руки в кишені, вийшла.

Рорк дивився, як вона спускається сходами до холу, як, не дивлячись, бере з поручнів куртку, дбайливо покладену для неї Соммерсетом.

- Знову без парасольки! - пробурмотів він, побачивши, як вона виходить під дощ, що мрячить.

Усього він їй не розповів. Не міг. Адже він не був упевнений, що це має стосунок до нинішньої справи. І не хотів без достатніх підстав вплутувати жінку, яку кохає, в історії, що стосувалися його минулого. До його минулих гріхів...

Рорк попрямував не в кабінет, а в спеціальну кімнату, де стояло дороге і не цілком законне обладнання. Біля входу він приклав долоню до електронного замка, після чого двері відчинилися. Усе, що тут відбувалося, не потрапляло під могутнє око комп'ютерної охорони. Він сів за довгий стіл і почав працювати.

Увійти в комп'ютерну систему нью-йоркської поліції для нього не становило жодних труднощів. Він подумки вибачився перед дружиною за те, що працюватиме з її файлами, і почав зі звіту експертів.

Фотографії місця злочину Рорк викликав на перший екран, звіт про розтин - на другий, звіт слідчого - на третій. Коли він побачив, що зробили з Бренненом, погляд у нього став крижаним і жорстким. Так, небагато залишилося від того юнака, якого він знав у Дубліні, в минулому житті. Стримуючи почуття, він прочитав сухий і офіційний звіт Єви, потім переглянув попередній висновок медекспертів, що ряснів спеціальними термінами, закодував файл і завершив роботу.

Потім Рорк повернувся до внутрішнього телефону.

- Соммерсет, піднімися, будь ласка, сюди.

- Уже йду.

Рорк встав і підійшов до вікна. Так, минуле іноді нагадує про себе. Ховається в темному куточку і завдає удару нишком. Чому зараз воно наздогнало саме Томмі Бреннена?

Двері відчинилися, і на порозі з'явився Соммерсет.

- Є проблеми?

- Томас Бреннен.

Соммерсет задумався на мить, а потім сказав, ледь помітно посміхнувшись:

- А, це той молодий хакер, любитель пісень протесту?

- Він убитий.

- Сумна звістка.

- Тут, у Нью-Йорку, - продовжив Рорк. - Справу доручено Єві. - Він помітив, як змінився в обличчі Соммерсет. - Його довго мучили. Потім розпороли живіт.

Соммерсет, і без того блідий, зблід ще більше.

- Можливо, це збіг.

- Будемо сподіватися. - Рорк дістав зі скриньки тонку сигарету, закурив. - Але той, хто це зробив, зв'язався безпосередньо з моєю дружиною, хотів, щоб ця справа потрапила саме до неї.

- Вона - поліцейський, - зауважив Соммерсет із легким презирством.

- Вона - моя дружина, - досить різко відповів Рорк. - Якщо виявиться, що це не збіг, я розповім їй усе.

Соммерсет похитав головою:

- Не можна так ризикувати. Для вбивства - навіть якщо це було справедливе вбивство - строку давності не існує.

- Це вона вирішуватиме сама. - Рорк глибоко затягнувся і присів на край столу. - Я не хочу, щоб вона діяла наосліп, Соммерсет. Не хочу, щоб вона опинилася в хибному становищі. Ні заради себе, ні заради тебе. - Він дивився на палаючий кінчик сигарети, і погляд його був сумний. - Ні заради пам'яті про минуле. Тож - будь готовий.

Соммерсет знизав плечима.

- Якщо з'ясується, що закон для неї важливіший, розплачуватися за це доведеться не мені. Вирішуй сам, але пам'ятай: ти зробив те, що слід було зробити.

- Так само вчинить і Єва, - сказав Рорк м'яко, - Але, перш ніж ми рушимо далі, треба відновити все, що сталося. Ти добре пам'ятаєш той час і тих, хто був до цього причетний?

- Я не забув нічого.

Рорк уважно подивився на Соммерсета і кивнув:

- На це я і розраховував. Отже - за роботу.

Вогники свічок на столі мерехтіли, як зірки. Він любив на них дивитися. Кімната була крихітною і без вікон, але йому це не заважало. Ці вогники були для нього дороговказними зірками.

Він був готовий перейти до наступного раунду. Хлопчисько, який жив у глибині його душі, обожнював ігри. Чоловік, який виріс із цього хлопчиська, готувався до священнодійства.

Усі інструменти були акуратно розкладені на столі. Він відкрив посудину зі святою водою, благословенною єпископом, і окропив нею пістолет, ножі, молоток, цвяхи. Це були

знаряддя кари господньої. Поруч стояла статуетка - вирізана з білосніжного мармуру Діва Марія. Обличчя - прекрасне і суворе, руки складені на грудях.

Він, схилившись, поцілував мармурові ступні.

Раптово йому здалося, що на руці його блиснула крапля крові, і рука затремтіла... Але ні, рука була біла і чиста. Він змив кров ворога. Каїновою печаткою відзначені інші, але не він. Він - агнець господній.

Скоро, дуже скоро він зустрінеться з іншим ворогом, і йому потрібні сили - розкинути сіті, прикритися маскою дружелюбності.

Він постився, він приніс жертву, він очистив серце і душу від мирських гріхів. Зануливши персти у святу воду, він доторкнувся до чола, до серця, торкнувся спочатку лівого, потім правого плеча. Опустився на коліна, накрив рукою матерчатий наплічник, благословенний самим папою, і акуратно засунув його під шовкову сорочку.

Потім він підняв очі на розп'яття, що висіло над столом, де були розкладені інструменти, необхідні для виконання справи. Фігура Христа на золотому хресті відливала сріблом. Про те, як дивно тримати в себе зроблений із дорогоцінних металів образ Того, хто проповідував бідність і смиренність, він ніколи не замислювався.

Він запалив свічки, склав руки і почав молитися з пристрасстю ревного католика.

Він молився про благодать і готувався до вбивства...

У приміщенні відділу з розслідування вбивств пахло вчорашньою кавою і чомусь свіжою сечею. Єва лавірувала між столами, що стояли мало не впритул, намагаючись не прислухатися до гулу голосів. Прибиральниця старанно терла шваброю старенький лінолеум.

Пібоді займала крихітну, тьмяно освітлену кабінку в дальньому кутку залу. Але, незважаючи на розміри приміщення, Пібоді утримувала його в бездоганному порядку.

- Що, хтось забув, де знаходиться туалет? - запитала Єва, і Пібоді, відірвавшись від розкладених на столі паперів, повернулася до неї:

- Бейлі допитував одного волоцюгу, у справі про різанину. Волоцюзі не сподобалося, що його викликали як свідка, і він виявив своє невдоволення, спорожнивши свій сечовий міхур прямо на ноги Бейлі. Судячи з розповідей очевидців, сечовий міхур був неабияк наповнений.

- На нас чекає ще один день у раю! Результати обшуку у Бреннена готові?

- Я щойно зробила їм черговий втик. Обіцяли скоро надіслати.

- Тоді почнемо з перегляду відеозаписів охоронних систем Лакшері Тауерз і квартири Бреннена.

- Тут є проблеми, лейтенанте.

- Ви що, їх не отримали?

- Я отримала все, що можна було отримати. - Пібоді взяла зі столу пакет, у якому лежав один-єдиний диск. - Річ у тім, що у вестибюлі пентхауса і в квартирі Бреннена охоронні системи було вимкнено за добу до того, як ми виявили тіло Бреннена,

Єва кивнула і взяла пакет.

- Я мала здогадатися, що він усе врахує. Ви зробили запис розмов, які вів Бреннен по телефону?

- Це тут. - Пібоді простягнула Єві ще один диск.

- Ходімо до мене в кабінет, подивимось, що в нас є. Мені треба зателефонувати Фіні,
- продовжила Єва вже на ходу. - Без комп'ютерного відділу нам не обійтися.

- У капітана Фіні відпустка, лейтенанте, він у Мексиці, на вашій чарівній віллі на узбережжі, куди ви чомусь досі не спромоглися запросити вашу вірну помічницю.

- Чорт, зовсім забула! Ще тиждень залишився, так? А ви мрієте побачити Мексику, Пібоді?

- Мексику я бачила, Даллас. Я мрію про зустріч із пристрасним кабальєро!

Єва у відповідь тільки пирхнула і відчинила двері свого кабінету.

- Якщо проведемо розслідування в стислі терміни, Пібоді, я подивлюся, що можна буде для вас зробити. - Вона жбурнула диски на і так досить захаращений стіл, зняла куртку. - Однак без людини з комп'ютерного відділу нам не обійтись. Дізнайтеся, кого вони можуть нам надіслати. Тільки мені потрібен справжній спец, а не який-небудь новачок.

Пібоді стала дзвонити в комп'ютерний відділ, а Єва, сівши за стіл, запхала в комп'ютер диск із розмовами Бреннена. Власне, розмова була тільки одна - за день до загибелі він зателефонував дружині, розмовляв з нею і з дітьми. Єва слухала веселу балаканину чоловіка з сім'єю, до якої він збирався поїхати, і на душі в неї було сумно.

- Мені треба зв'язатися з його дружиною, - сказала Єва тихо. - Чудовий початок дня, нічого не скажеш. Але краще зробити це зараз, поки репортери нічого не пронюхали. Залиште мене на десять хвилин, Пібоді.

- Добре, мем. З комп'ютерного відділу нам пришлють детектива Макнаба.

- Чудово.

Двері за Пібоді зачинилися, Єва важко зітхнула і взялася за телефон. Коли через десять хвилин Пібоді повернулася, Єва стояла біля вікна і пила каву.

- Ейлін Бреннен прилетить до Нью-Йорка з дітьми. Вона хоче бачити тіло. Звістку прийняла гідно. Іноді це навіть важче - бачити, як вони намагаються тримати себе в руках. А в їхніх очах читаєш надію на те, що сталася помилка. - Вона важко зітхнула, повела плечима, немов скидаючи важку ношу, і повернулася до Пібоді. - Давайте подивимося диски з охоронної системи.

Пібоді вставила диск у комп'ютер. За кілька секунд обидві - Пібоді та Єва - не зводили з екрана здивованих поглядів.

- Що це, чорт забирай?

- Я не знаю.

Пібоді зосереджено дивилася на фігури на екрані. Голоси звучали урочисто, але мова була незнайомою. У центрі стояв чоловік у чорному вбранні, за ним - два хлопчики в білому. Чоловік, який тримав у руці срібну чашу, стояв перед чорним вівтарем, прикрашеним білими квітами і свічками.

- Що це за обряд? Чи це якийсь спектакль?

- Це похорон, - прошепотіла Єва. - Запокійна меса. Я якось раз була на такій. Здається, це католицькі справи, і говорять вони латиною. Звідки, чорт забирай, у вас цей диск, Пібоді?

- З охоронного пристрою Лакшері Тауерз. Він був закодований і підписаний.

- Його підмінили, - пробурмотіла Єва. - Цей сучий син підмінив диски. Йому подобається з нами грати. І, треба сказати, у нього непогано виходить. - Єва дала комп'ютеру команду скопіювати диск, засунула руки в кишені й розвернулася. - Він із нами бавиться, Пібоді. І за це йому доведеться поплатитися. Нехай проведуть обшук у приміщенні, де встановлено охоронні системи, і конфіскують усі диски, які стосуються проміжку часу, що нас цікавить.

- Все?

- Так, усі. З усіх поверхів. І мені потрібні свідчення швейцарів, які працювали в цей час. - Вона вийняла з комп'ютера диск, поклала його в кишеню. - Так... Цікаво, де, чорт забирай, звіт про проведений обшук?

Вона потягнулася до телефону, але тут пролунав дзвінок.

- Лейтенант Даллас слухає.

- Ви були оперативними, лейтенанте. Я вражений.

Єва дала знак Пібоді, щоб та спробувала визначити, звідки надійшов дзвінок. До неї долинали мелодійні звуки: як фон співав хор, як зрозуміла Єва, латиною.

- Ви серйозно попрацювали з Бренненом, - зауважила вона. - Судячи з усього, це заняття вам сподобалося.

- О, безумовно, можете мені повірити. Знаєте, Томмі прекрасно співав. Заспівав він і мені. Послухайте. - Кімната заповнилася несамовитими, пронизливими криками, від яких у Єви кров холонула в жилах. - Чудово, чи не так? Спочатку він благав дарувати йому життя, а потім благав забрати його. Усе тривало чотири години, і в нього було достатньо часу згадати минулі гріхи.

- Мені здається, ви дієте грубувато. Але, коли я вас спіймаю, думаю, у мене буде достатньо підстав не дати вам вдавати розумово неповноцінного. Я вже постараюся, щоб вас відправили на Аттіку-П. Наші місцеві в'язниці порівняно з тамтешньою - просто заміські клуби.

- Хреститель теж потрапив до в'язниці, але побачив царство небесне!

Єва спробувала пригадати відомі їй біблійні історії.

- А, це той, хто втратив голову через якусь танцівницю? І ви вирішили ризикнути своєю, викликавши на турнір поліцейського?

- Вона була розпусницею! - Він заговорив невиразно, і Єві, щоб його розчуту, довелося нахилитися ближче до апарата. - Зло в прекрасному обличчі - як це часто буває. Але Хреститель устояв, не піддався спокусі і прийняв мученицьку смерть.

- Ви теж вирішили стати мучеником? Померти за те, що називаєте вірою? Можу вам у цьому допомогти! Повідомте тільки, де ви перебуваєте.

- О, лейтенанте, я й не очікував, що зустріну у вас такого гідного суперника. Розумна жінка - така рідкість. І звуть вас Євою, як нашу праматір. Якби ви були чисті серцем, я б вами захоплювався.

- Без вашого захоплення я якось обійдуся.

- Єва теж була нетверда духом, тому й позбавила своїх дітей раю.

- Ага. А Адам був слабаком, не здатним узяти на себе відповідальність. Усе, урок із Біблії закінчено. Продовжимо нашу бесіду.

- Я з нетерпінням чекаю зустрічі з вами, але поки що її доведеться відкласти. Ненадовго.

- Думаю, вона відбудеться раніше, ніж ви розраховуєте.

- Можливо. А зараз - нова загадка. Цього разу оголошуються перегони. Наступний з грішників ще живий і перебуває в блаженному невіданні про прийдешню кару. Але закон господа суворий, і він буде проклятий. "Той, хто сподівається на багатство своє, впаде, а праведники, як лист, будуть зеленіти". І настала черга впасти йому.

- За що?

- За брехливий язик! У вас є двадцять чотири години на порятунок його життя, якщо буде на те воля божа. Ось загадка: він приємний обличчям і жив колись розумом. Але розум його тепер затуманений, як у бідолахи Дайсі Райлі, і його ведуть вечеряти. Живе, де працює,

працює, де живе. Ночі безперервно подає іншим те, чого жадає найбільше сам. Він приїхав здалеку, але вибрав місце, що нагадує про дім. Якщо не встигнете його знайти, завтра вранці фортуна повернеться до нього спиною, тож поспішайте.

Єва ще кілька секунд нерухомо сиділа з гудячою трубкою в руках.

- На жаль, Далласе, засікти його не вдалося. Може, хлопець із комп'ютерного відділу щось зможе.

- Хто такий Дайсі Райлі, чорт забирай? - пробурмотіла Єва. - Що таке "вечеряти"? Вечеряти, чи що? Їжа... Ресторани... Ірландські ресторани...

- Ірландські ресторани? Мені здається, що це два непом'якшених слова.

- Що?

- Невдалий жарт, - криво усміхнулася Пібоді. - Так, для підняття духу.

- Ага. - Єва опустила на стілець, наказала комп'ютеру дати список ірландських ресторанів у Нью-Йорку і розвернулася до Пібоді. - Зв'яжіться з Твізер - вона проводила обшук у Бреннена. Скажіть, що мені потрібно хоч що-небудь. І пошліть поліцейського в Лакшері Тауерз за рештою дисків. Ну, ворухіться!

- Ворухіться!

За годину Єва, як і раніше, сиділа у себе в кабінеті і читала звіт про проведений обшук. У ньому не було жодної зачіпки.

- Цей сучий син навіть волоска після себе не залишив! - пробурмотіла вона і втомлено потерла очі. Було ясно, що треба знову поїхати на місце, постаратися уявити собі, як усе відбувалося. Поки що вона бачила тільки кров, кров усюди...

"Треба постаратися зосередитися", - сказала собі Єва. Отже, знову цитата. Цього разу з "Притч Соломонових". Але з неї зрозуміло лише, що ймовірна жертва прагнула розбагатіти. А це зводило коло підозрюваних до всього населення Нью-Йорка...

Єва нагадала собі, що мотив її загадкового співрозмовника - помста. Майбутня жертва отримала гроші за зраду? Це хтось, пов'язаний із Бренненом? Вона звернулася до списків, які Рорк переслав на її комп'ютер, і проглянула імена партнерів і друзів Томаса Бреннена.

Коханок у нього не було - якби були, Рорк би їх знайшов. Томас Бреннен був вірним чоловіком, а тепер дружина його стала вдовою...

У двері голосно постукали, Єва обернулася і здивовано подивилася на чоловіка років двадцяти п'яти, що стояв на порозі. На ньому були яскраво-жовті кросівки на товстій підошві, але навіть вони, здавалося, не робили його вищим на зріст. Одягнений він був у мішкуваті блакитні джинси і куртку з обшарпаними манжетами. Золотисте волосся, стягнуте ззаду в довгий хвіст, спускалося нижче лопаток. У мочці лівого вуха побрязкувало штук шість золотих сережок-кілець.

- Ти помилився адресою, хлопче. Це відділ із розслідування вбивств.

- Отже, Даллас - це ви? - Коли він усміхався, на щоках з'являлися дві ямочки. Очі в нього були тьмяно-зелені. - Я - Макнаб, із комп'ютерного відділу.

Єва ледь не застогнала, але стрималася і, тихенько зітхнувши, простягнула руку. "Боже правий!" - подумала вона, розглядаючи його унизані кільцями пальці.

- Так ви працюєте у Фіні?

- Прийшов до нього у відділ шість місяців тому. - Він оглянув її крихітний кабінет. - Так, у вас, слідчих, життя не цукор. У комп'ютерників шафи більші, ніж ця кімнатка.

Обернувшись, він побачив Пібоді, яка увійшла, і радісно посміхнувся.

- Немає нічого прекраснішого за жінок у формі!

- Пібоді. Макнаб, - представила їх Єва один одному.

Пібоді уважно оглянула молодого чоловіка.

- У вас у відділі заведено так одягатися?

- Сьогодні ж субота, - відповів Макнаб весело. - Мені зателефонували додому, і я вирішив зазирнути, дізнатися, що відбувається. А взагалі-то в нас у відділі обстановка неформальна.

- Це помітно. - Пібоді спробувала прослизнути повз нього і на чергову посмішку відповіла суворим поглядом.

- Так, у такому чарівному товаристві спокус не уникнути. Але я, мабуть, не буду чинити опір.

Він відсунувся, підкреслено галантно пропускаючи її, але тут помітив крижаний погляд Єви і зніяковіло відкашлявся. Її репутація була відома всій дільниці. І балаканини вона на дух не виносила.

- Чим можу служити, лейтенанте?

- Я розслідую вбивство, Макнаб, і цілком можливо, що скоро станеться наступне. Мені необхідно з'ясувати, звідки надходили дзвінки і яким чином цей виродок минає систему контролю.

- О, тоді я саме той, хто вам потрібен. Дзвінки надходили сюди? - Єва кивнула, і він зробив крок до комп'ютера. - Можна, я сяду на ваше місце, подивлюся, що вдасться зробити?

- Прошу. - Вона встала. - Пібоді, мені треба заскочити в морг. А ви постарайтеся зустрітися з місіс Бреннен, візьміть у неї свідчення. Список ресторанів поділимо навпіл. Нам потрібно знайти людину, яка проживає там само, де працює, найімовірніше - емігранта. Можливо, він якимось чином пов'язаний із Томасом Бренненом. Імена друзів і партнерів Бреннена є. Нам треба якнайшвидше звузити коло. - Вона простягнула Пібоді дискету.

- Слухаюся, мем.

- Зверніть увагу на імена Райлі або Дайсі.

Макнаб, який муркотів щось собі під ніс, раптом підняв голову і розсміявся.

- Дайсі Райлі?

- Я сказала щось смішне, Макнаб?

- Може, це я чогось не зрозумів. "Дайсі Райлі" - це ірландська пісенька.

- Ірландська? - стрепенулася Єва. - Ви ірландець, Макнаб?

- Я - шотландець, лейтенанте, - відповів він злегка ображено. - Мій дід був горцем.

- Рада за нього. Так про що пісенька?

- Про жінку, яка занадто багато п'є.

- П'є? А не їсть?

- П'є, - повторив він. - Це в ірландців у крові.

- Чорт! Утім, половина цих закладів - паби, - повідомила Єва, зазирнувши в список. - Потрібно буде, мабуть, почати з ірландських пабів.

- Для цього вам знадобиться загін із двадцяти осіб, - обнадіяв її Макнаб і повернувся до своєї роботи.

- Ви своєю справою займайтеся, - порадила Єва. - Пібоді, потрібні назви та адреси. Поліцейський із дисками з Тауерз прибув?

- Очікується з хвилини на хвилину.

- Чудово. Давайте розділимо список за районами. Мені - південь і захід, вам - північ і схід. - Пібоді вийшла, і Єва знову звернулася до Макнаба: - Результат мені необхідний якомога швидше.

- Скоро не вийде. - Він зосереджено дивився на екран. - Кілька кодів я перевірів. Нічого. Тепер я перевіряю сліди останньої розмови. На це йде досить багато часу, але цей спосіб - найнадійніший.

- Постарайтеся все-таки швидше, - різко сказала вона. - І, щойно щось виявите, негайно зв'яжіться зі мною.

- Ох уже ці жінки! - пробурмотів він, коли двері за Євою зачинилися. - Вічно вимагають дива...

Дорогою до медекспертів Єва зазирнула в десяток барів і виявила двох власників закладів і трьох співробітників, які жили там же - за баром або поверхом вище. Припаркувавши машину в підземному гаражі, вона зателефонувала Пібоді:

- Є новини?

- Двох знайшла. Щоправда, боюся, моя форма тепер вічно смердітиме цигарками й віскі, - бридливо поморщилася Пібоді. - Обидва запевняють, що знати не знають Томаса Бреннена і ворогів не мають.

- Ага, у мене все в тому самому дусі. Продовжуйте пошук. Часу в нас катастрофічно мало.

Єва вийшла з гаража і, не затримуючись у вестибюлі, попрямувала прямо в морг.

Тут було прохолодно і в повітрі витав ледь відчутний запах смерті. Двері були сталеві й закривалися герметично, але смерть завжди знайде спосіб нагадати про себе.

Бреннена вона залишила в кімнаті Б, і оскільки було малоймовірно, що він кудись перемістився, туди Єва і попрямувала, пред'явивши на сканування свій значок.

На табло над дверима запалився напис: "Йде розтин тіла. Увійшовши в приміщення, дотримуйтеся правил безпеки". Клацнув замок, двері від'їхали вбік, Єва увійшла і побачила

доктора Морріса. Він легко і витончено діставав мозок Бреннена з відкритої черепної коробки.

- Прошу вибачення, Далласе, я ще не закінчив. Сьогодні зранку надійшло кілька непередбачених клієнтів. Люди, судячи з усього, просто вмирають від бажання сюди потрапити.

Своєрідний гумор патологоанатомів уже давно не шокував Єву.

- Що ви можете сказати? - запитала вона.

Морріс зважив мозок і опустив його в чашу, наповнену якоюсь рідиною.

- Це був цілком здоровий чоловік. Колись переніс перелом гомілкової кістки. Вона зрослася добре. Востаннє приймав їжу приблизно за чотири з половиною години до смерті. Мабуть, ленч. Яловичий бульйон, хліб, кава. У каву було дещо підсипано.

- Що саме?

- Слабкий транквілізатор. Найімовірніше, він просто відчув легке запаморочення. - Морріс увімкнув комп'ютер і почав заносити в нього дані, продовжуючи одночасно говорити з Євою. - Спочатку йому відсікли руку. Навіть незважаючи на наявність транквілізатора в крові, це мало спричинити больовий шок і значну втрату крові.

Єва згадала забризкані кров'ю стіни. Враження було таке, ніби хтось відкрив вогнегасник, заряджений кров'ю.

- І він не знепритомнів?

- Той, хто це влаштував, зупинив кровотечу - припік рану.

- Яким чином?

- Думаю, паяльною лампою. - Морріс поморщився. - Груба робота. Бачите ці обвуглені ділянки шкіри?

- О, господи! - пробурмотіла Єва і за звичкою засунула руки в кишені. - Я не розумію, чому він не пручався. У квартирі майже немає слідів боротьби.

- Він не зміг би боротися і з напівдохлим тарганом. Його прикували за другу руку. І напхали сумішшю адреналіну з дигіталісом - серце в нього працювало, він був при свідомості. - Морріс стомлено зітхнув. - Попрацювали на славу. Смерть довга і болісна. А ось це я знайшов у нього в шлунку разом із залишками ленчу, - сказав він, показавши на металеву тацю.

Там лежав невеликий плоский предмет - сліпуче білий, із зеленим малюнком.

- Трилисник конюшини, - пояснив Морріс. - Вважається, що він приносить удачу. У вашого вбивці було вельми збочене почуття гумору. А цей дивний силует на звороті - про нього я знаю не більше за вас.

На зворотному боці був намальований овал із кінцями, що розходяться.

- Я це заберу. - Єва поклала талісман у пластиковий пакет. - Я збираюся проконсультуватися з доктором Міра: необхідно скласти психологічний портрет злочинця. Вона сама з вами зв'яжеться.

- Мені завжди приємно працювати зі Світом і з вами, лейтенанте.

Двері відчинилися, і в кімнату заглянув служитель моргу.

- Прибула місіс Ейлін Бреннен. Вона хоче бачити тіло чоловіка.

- Проведіть її до мене в кабінет. Я зараз підійду. - Морріс обернувся до Єви. - Не варто показувати їй бідолаху в такому вигляді. Ви хочете з нею поговорити?

- Так.

- Можете розташуватися в моєму кабінеті. Тіло буде готове за двадцять хвилин.

- Дякую. - Єва зробила крок до дверей.

- Даллас!

- Так?

- Я зазвичай не вживаю пихатих виразів... - Він зам'явся. - Але, думаю, інші слова тут просто не підходять. Той тип, який це зробив, - втілене зло.

Слова Морріса ще звучали в Єви у вухах, коли вона побачила Ейлін Бреннен. Це була витончена, мініатюрна жінка. Вона не плакала, але обличчя було мертвотно-блідим. Руки в неї не тремтіли, але вона не знала, куди їх подіти. Вона смикала золотий хрест на довгому ланцюжку, оправляла поділ спідниці, пригладжувала своє кучеряве світле волосся.

- Я хочу бачити виявлене вами тіло. Я наполягаю. Це моє право.

- Ви його побачите, місіс Бреннен, Але спершу я б хотіла трохи з вами поговорити. Прошу вас, зробіть нам таку послугу.

- Але як я можу бути впевнена, що це він, мій Томмі, поки я його не побачила? Єві нічим було її втішити.

- Місіс Бреннен, тіло вашого чоловіка впізнано. Відбитки пальців, ДНК, свідоцтво швейцара з Лакшері Тауерз. Мені дуже шкода, але помилка виключена. Прошу вас, сядьте. Можу я вам що-небудь запропонувати? Стакан води?

- Я нічого не хочу. Нічого. - Ейлін сіла, нервово стискаючи руки. - Він мав сьогодні прилетіти до нас у Дублін. Сьогодні. Він затримався в Нью-Йорку, щоб доробити якісь справи. Учора збирався ночувати в Лондоні, а сьогодні - до нас...

- Отже, до сьогоднішнього дня ви його не чекали?

- Ні. Учора ввечері він не подзвонив, хоча й збирався, але ми вирішили, що він був зайнятий. - Вона відкрила сумочку, знову закрила, і так кілька разів. - Я не надала цьому значення. Не надала! - повторила вона і стиснула в долоні хрестик.

- Ви не пробували з ним зв'язатися?

- Ми з дітьми після вечері пішли на атракціони, додому повернулися пізно. Мейз розкапризничалася, я її вклала і сама лягла спати, бо тяж втомилася. Я навіть не подумала, чому Томмі не подзвонив із Лондона...

Єва сіла в одне з крісел навпроти.

- Місіс Бреннен, ви можете розповісти мені, у якій справі ваш чоловік затримався в Нью-Йорку?

- Я... я про це майже нічого не знаю. І взагалі нічого не розумію в бізнесі. Я займаюся вихованням дітей, наглядаю за будинками - у Дубліні в нас їх три. І ще є заміський будинок на заході Ірландії. Про бізнес я нічого не знаю, - повторила вона тремтячим голосом.

- Зрозуміло. Скажіть, ваш чоловік ніколи не говорив, що йому хтось погрожує?

- У Томмі немає ворогів. Його всі люблять. Він така світла людина, така добра... Можете запитати в його знайомих. - Вона нахилилася до Єви і пильно на неї подивилася. - Розумієте, чому я думаю, що ви помилилися? Ніхто не став би заподіювати зла Томмі. І служба безпеки в Лакшері Тауерз першокласна. Тому ми й купили там квартиру. У Нью-Йорку небезпечно, і Томмі хотів, щоб ми з дітьми були надійно захищені.

- Ви познайомилися зі своїм чоловіком в Ірландії?

Ейлін розсіяно моргнула.

- Так, у Дубліні. Дванадцять років тому.

- У нього залишилися друзі або знайомі з тих часів?

- Звісно. У нього багато друзів. Я... - Вона прикрила очі долонею. - Коли ми з ним куди-небудь виходили, обов'язково зустрічали когось із його знайомих. У Дубліні він часто ходив в один маленький паб. Я не дуже люблю паби і рідко ходила з ним... Але він любив там посидіти ввечері.

- А що це за паб?

- Як називається? По-моєму, "Свиня і Грош". - Ейлін раптом схопила Єву за руку. - Мені необхідно його побачити. Необхідно.

- Гарзд. Зачекайте хвилинку. Я зараз повернуся. - Єва вийшла з кабінету і ввімкнула рацію. - Пібоді!

- Слухаю, лейтенанте.

- "Свиня і Грош". У вас у списку є паб із такою назвою?

- Хвилиночку... Ні, мем. Про свиней взагалі нічого.

- Гарзд, це я одну річ перевіряла. Зв'яжуся з вами пізніше.

Єва набрала номер Морріса.

- Зроблено все можливе, - сказав лікар. - Ідіть, я вас обох впущу.

Єва відчинила двері кабінету.

- Місіс Бреннен, ходімо зі мною.

- Ви відведете мене до нього?

- Так.

Єва взяла Ейлін під руку і повела викладеним білим кахлем коридором. Коли вони підійшли до потрібних дверей, Єва відчула, як напружилася її супутниця, почула судомний зітхання.

Вони увійшли.

Морріс справді зробив усе, що міг, але чого не приховаєш - того не приховаєш. Смерть неможливо прикрасити.

Ейлін здавлено скрикнула, але одразу ж узяла себе в руки і м'яко відсторонила Єву, яка стояла поруч.

- Це мій Томмі. Мій чоловік. - Вона зробила крок до накритого білим простирадлом тіла, торкнулася пальцями щоки чоловіка. - Як же мені сказати дітям, Томмі? Що я їм скажу? - Вона озирнулася на Єву. В очах її стояли сльози, але вона намагалася не розридатися. - Хто ж міг зробити таке?

- Я повинна це з'ясувати. Це моя робота. І я з нею впораюся, місіс Бреннен. Можете на мене покластися.

Ейлін похитала головою.

- Цим Томмі не повернеш - ні мені, ні дітям. Занадто пізно...

"Вона права, - подумала Єва. - Смерть не наздоженеш".

- Більше мені нічого вам сказати, місіс Бреннен.

- Не знаю, чи достатньо мені цього, лейтенант Даллас. Не знаю, чи зможу я з цим жити. - Вона нахилилася і поцілувала чоловіка в губи. - Я завжди любила тебе, Томмі. Від самого початку.

- Ходімо зі мною, місіс Бреннен. - Єва взяла її під руку. Ейлін не пручалася. - Давайте вийдемо звідси. Можливо, викликати когось із ваших друзів?

- Так. У Нью-Йорку живе моя подруга, Кетрін Гастінгс. У неї магазин на П'ятій авеню. "Цікава жінка".

- Я зателефоную їй. Скажу, щоб вона приїхала сюди і забрала вас.

- Дякую. Одній мені занадто важко.

- Може, вам принести води? Або кави?

- Ні, мені просто треба присісти. - Вона важко опустилася на стілець у вестибюлі. - Ноги не тримають. Не хвилюйтеся, я зараз постараюся прийти до тями. - Вона підняла на Єву очі. - Розумієте, діти... Мені треба бути в повному порядку.

Єва, похитнувшись, дістала з сумки пакетик із талісманом.

- Місіс Бреннен, ви бачили це раніше?

Ейлін розглядала талісман, немов це був якийсь рідкісний витвір мистецтва.

- Ні. Тобто, зрозуміло, я раніше бачила шемрок, але цю штучку - ніколи.

- Шемрок?

- Ну звичайно, так називається трилисник.

- А це що? - Єва перевернула кулон,

- Риба. - Ейлін прикрила очі. - Символ церкви. Будьте ласкаві, зателефонуйте Кетрін! Я не хочу тут більше залишатися...

- Так-так, зараз. Посидьте поки що, відпочиньте.

Єва зателефонувала Кетрін Гастінгс і пояснила їй ситуацію, переглядаючи під час розмови список пабів. Ні "Свині і Гроша", ні "Трилисника", нічого, пов'язаного з церквою або рибою. Але в назвах трьох закладів було слово "шемрок".

Вона зв'язалася з Пібоді.

- Зверніть увагу на закладах, у назвах яких є слово "шемрок". Перевірте насамперед їх.

- Шемрок, лейтенанте?

- Так. Це трилисник. Зрозуміло?

До "Зеленого Шемрока" Єва увійшла о третій годині пополудні. Обідня перерва скінчилася, тому в маленькому напівтемному пабі майже нікого не було. За одним із задніх столиків сиділа пара похмурого вигляду відвідувачів, які мляво грали в карти. Єва помітила вивішену на видному місці ліцензію на азартні ігри і звертати уваги на купки кредиток, що лежали поруч із пивними кухлями, не стала.

Молода рожевошока дівчина в білому фартусі, насвистуючи, витирала столики. Побачивши Єву, вона привітно посміхнулася.

- Доброго вам дня, міс. - Єва почула мелодійність і співучість батьківщини Рорка. - Принести вам меню? На жаль, у цей час дня можемо запропонувати тільки сендвічі.

- Ні, дякую.

За стійкою нікого не було, але Єва сіла на табурет поруч і тільки після цього пред'явила значок. Очі в офіціантки округлилися.

- Я нічого не зробила! У мене всі папери в порядку...

- Я не з імміграційної служби. - Помітивши, як полегшено зітхнула дівчина, Єва здогадалася, що з паперами не все гаразд. - Я хочу дізнатися, чи не здаються при пабі кімнати. Може, тут живе хтось із працівників або власник?

- Так, мем. Є три кімнати. Одна за кухнею і дві нагорі. Я живу нагорі. Тут все законно.

- А хто ще тут живе? До речі, як вас звати?

- Мене? Морін Малліган.

- Хто ще живе при пабі, Морін?

- Боб Макбрайд жив, поки місяць тому його не звільнили. Жахливий ледар і п'яниця. Пінту ледь піднімав, якщо тільки не до рота підносив. - Вона знову посміхнулася і стала старанно витирати стійку. - А в задній кімнаті живе Шон Конрой.

- Він зараз там?

- Я нещодавно туди заглядала, але його не було. Напевно, скоро прийде: півгодини тому його зміна почалася.

- Не могли б ви показати мені його кімнату, Морін?

- З ним нічого не сталося, а? Шон трошки випиває, але працює добре, старається.

- Я хочу впевнитися, що з ним нічого не сталося. Можете зателефонувати господареві, Морін, і попередити його, що покажете мені кімнату.

Морін прикусила губу.

- Але тоді мені доведеться сказати, що Шон спізнюється на зміну, і йому треба буде штраф виплачувати. Якщо хочете подивитися кімнату, я вам її так покажу. Шон не балується наркотиками, лейтенанте, - сказала вона, проходячи за стійку, - Господар терпіти не може наркоманів і ледарів. Усе інше ніби як дозволяється, але за це - оком не встигнеш моргнути, як вилетиш.

Вона відчинила двері старомодним ключем, що висів на ланцюжку в неї на поясі.

Нічого особливого - залізне ліжко, дешевий комод, облуплене дзеркало. Але все прибрано. Єва зазирнула в шафу і переконалася в тому, що Шон не змився, забравши дрібнички. Потім вона підійшла до комода, висунула верхню шухляду. У Шона була одна зміна білизни і дві непарні шкарпетки.

- Він давно в Штатах?

- Шон? Роки два-три, не менше. Усе говорить про повернення в Дублін, але...

- Так ось він звідки! - стрепенулася Єва. - Из Дубліна?

- Так. Каже, що там народився і виріс, а в Америку приїхав, щоб розбагатіти. Щоправда, поки що не дуже йому це вдається, - додала вона з усмішкою. Погляд її зупинився на пляшці біля ліжка. - Може, через це? Він випивку любить більше, ніж вона його.

- Зрозуміло. - Єва теж глянула на пляшку, але поруч із нею помітила дещо ще. - Що це, Морін?

На підлозі поруч із пляшкою лежав невеликий кулон.

- Не знаю. - Морін, нахиливши голову, роздивлялася зелений листок на білому тлі.
На звороті була риба. - Думаю, це на щастя.

- Ви його раніше бачили?

- Ні. Виглядає новим: так і блищить. Напевно, Шон його десь знайшов. Шон завжди шукає удачу.

- Ясно. - Єва затиснула кулон у кулаці. У неї була сильна підозра, що цього разу удача Шона оминула.

- Прошу вас, Морін, заспокойтеся і постарайтеся згадати.

Вони сиділи в кімнатці Морін над пабом. Морін, що притулилася на старенькому стільці, облизнула пересохлі губи.

- А мене не посадять до в'язниці? Не депортують?

- У вас не буде жодних неприємностей, обіцяю. - Єва присунулася до неї ближче. - Допоможіть мені, Морін, допоможіть Шону, а я тоді постараюся виправити вам справжні документи. І вам більше не доведеться боятися імміграційної служби.

- Я не хочу, щоб у Шона були неприємності, правда не хочу. Він мені ніколи не робив нічого поганого. - Вона глянула на Пібоді, яка стояла біля дверей. - Розумієте, я трохи нервую. Я при поліції завжди нервую...

- Пібоді у нас нешкідлива. Просто кицька. Правда, Пібоді?

- Тільки не муркочу, лейтенант.

- Допоможіть нам, Морін. Постарайтеся згадати, коли ви бачили Шона востаннє.

- Напевно, учора ввечері, коли моя зміна закінчилася. Розумієте, зазвичай Шон працює вечорами. Я з одинадцятої - як відчиняємося - до восьмої, з двома півгодинними перервами. А Шон змінює мене і працює до пів на одинадцять. А потім - з першої години, але це понаднормово.

Вона раптово замовкла.

- Морін, - терпляче вмовляла її Єва. - Мене не хвилює, хто працює понаднормово, І мені байдуже, чи працює бар довше, ніж передбачено ліцензією.

- Так, ми іноді закриваємося пізніше, ніж слід... - Морін почала смикати руками фартух. - Якщо господар дізнається, що я розповіла про це поліцейським, він мене звільнить!

- Та він про це й не здогадається. Отже, ви бачили Шона вчора ввечері, перед тим, як закінчилася ваша зміна?

- Бачила, так. Я збиралася піти, а він стояв за стійкою і сказав щось на кшталт: "Морін, щастя моє, не даруй тому молодика жодного з поцілунків, які можуть бути моїми".

Помітивши Евін погляд, Морін почервоніла.

- Ой, він нічого такого на увазі не мав, лейтенанте! Це він просто жартував. Шону за сорок, і між нами нічого немає. А в мене є хлопець... - Вона знову зам'ялася і скося глянула на Пібоді, яка мовчала. - Я з ним нещодавно почала зустрічатися, Шон знав, що в мене побачення, ось і вирішив мене подразнити.

- Зрозуміло. Отже, ви бачили Шона вчора о восьмій, перед тим, як пішли. А потім...

- Ой, зачекайте! - сплеснула руками Морін. - Я його ще раз бачила. Ну, не зовсім бачила. Я його чула, коли повернулася після зустрічі з Майклом - ну, з хлопцем, з яким я нещодавно познайомилася. Розумієте, коли я увійшла, то чула, як Шон із кимось розмовляв.

Вона сяяла, наче цуценя, яке виконало команду господаря.

- З ким він розмовляв?

- Не знаю. Розумієте, коли я йду до сходів на другий поверх, я проходжу повз його кімнату. Було близько опівночі, у Шона в цей час якраз перерва перед понаднормовими годинами. Будівля в нас стара, стіни тонкі... Ось я і почула, що Шон у своїй кімнаті розмовляє з якимось чоловіком.

- І чули, про що вони говорили?

- Не зовсім. Я просто йшла повз, але, пам'ятаю, зраділа, що у Шона такий щасливий голос. Він засміявся і сказав, що це чудова ідея і він обов'язково туди прийде.

- Ви впевнені, що він говорив із чоловіком?

Морін зосереджено насупилася.

- Мені так здалося. Слів того, другого, я не розібрала, але голос був низький, чоловічий. Більше я нічого не чула, піднялася сюди, стала спати вкладатися. Але я точно знаю, що це був Шон. Він завжди так розкотисто сміється...

- Добре. А хто прибирає зі столів, коли ваша зміна закінчується?

- Синид. Вона приходить о шостій, дві години працює разом зі мною, а потім, до закриття, - із Шоном. Синид Даггін. Вона живе за кілька кварталів звідси, здається, на Вісімдесят третій. А понаднормово Шон працює один: народу небагато, і він справляється.

- Дякую, Морін. Скажіть, а ви не помітили за останні два тижні якогось нового відвідувача, який розмовляв із Шоном?

- Іноді в нас бувають нові відвідувачі, дехто потім починає заходити. Деякі люблять поговорити, деякі - ні. Більшість базикає з Шоном, він це вміє. Але нікого особливого я не пригадаю.

- Добре, можете йти працювати. Імовірно, мені доведеться з вами знову поговорити. Якщо ви згадаєте що-небудь або кого-небудь, зателефонуйте мені.

- Так-так, обов'язково. Тільки Шон не міг зробити нічого протизаконного, лейтенанте, - додала вона, вставши. - Він непогана людина, тільки погана трохи. - І вона поспішила вниз.

- Поганий... - повторила Єва задумливо, крутячи в руках кулончик. - І невезучий. Треба викликати поліцейського, нехай почергує в барі. Хотілося б сподіватися, що ми помилилися, і Шон увесь день бігав у своїх справах або гуляв із якоюсь дівцею. Думаю, треба поговорити із Синид Даггін: може, вона більш спостережлива, ніж Морін.

- Цей тип із загадками сказав, що часу у вас до завтрашнього ранку, - зауважила Пібоді.

Єва встала і сунула кулон у сумку.

- Боюся, нам слід виходити з припущення, що він нас обдунив...

Синид Даггін закурила сріблясту цигарку, примружила яскраво-зелені очі та випустила струміль диму, що пахне жасмином, Єві в обличчя.

- Не люблю розмовляти з поліцейськими, - заявила вона.

- А я не люблю розмовляти з ідіотами, - м'яко відповіла Єва. - Але, на жаль, половину життя займаюся саме цим. Тут чи у відділку, Синіде? Право вибору за вами.

Синид повела худими плечима, червоний халатик відчинився, вона машинально загорнула його і пройшлася, боса, своєю захаращеною кімнаткою.

Коли Єва постукала у двері, їй явно довелося вилізти з ліжка. Неприбрана тахта, пара стільців, пара столиків - власне, ніяких більше меблів у кімнаті не було. Але на всіх поверхнях, включно з підвіконням, щось лежало.

Синид, видно, любила яскраві штучки: всюди стояли якісь вази, блюда, статуетки песиків і кішечок; на підлозі були розкидані строкаті килимки. Абажури двох торшерів були вкриті товстим шаром пилу. Синід сіла, схрестивши по-турецьки ноги, на тахту, підсунула до себе величезну скляну попільничку, з якої за потреби вийшов би чудовий тупий важкий предмет, і широко позіхнула.

- Ну, і?

- Я шукаю Шона Конроя. Коли ви бачили його востаннє?
- Вчора ввечері. Я працюю вечорами. - Вона почухала ліву ступню. - А вдень сплю.
- З ким він говорив? Ви бачили, як він із ким-небудь спілкувався?
- Усе як завжди. Люди заходять пропустити кухлик або стаканчик. Ми з Шоном їх обслуговуємо. Чесна робота.

Єва рішуче скинула зі стільця тижневий запас одягу і сіла.

- Пібоді, розсуньте, будь ласка, штори. Нехай хоч світліше стане.
- Господи! - прошипіла Синид, заплюсуючи очі від сонячного світла. - Так і осліпнути можна. - Вона зітхнула. - Слухай, лейтенанте, Шон - нормальний алкаш. Але, якщо це найгірше, що про людину можна сказати, вважай, його життя вдалося.

- Я знаю, що під час перерви він ішов до себе в кімнату. Хто пішов із ним?

- Я не бачила, щоб хтось із ним пішов. Я працювала. Займалася тим, що належить. Не розумію, навіщо вам усе це? - Вона відвела руку від очей, які поступово звикли до денного світла. - Із Шоном щось сталося?

- Ось це я і намагаюся з'ясувати.

- Одне можу сказати: вчора він був у повному порядку. Бадьорий і веселий. Розповів мені, що намічається одна справа. Гроші поллються рікою.

- А що за справа?

- Та якісь приватні вечірки для багатих. Шон тащить від таких штук. - Синид загасила сигарету й одразу ж закурила нову. - Після перерви він прийшов сяючий, як кіт, що нажерся сметани. Сказав, що, якщо я зацікавлена, він і за мене замовить слівце.

- Словечко кому?

- Та я уваги не звернула. Шон обожднює будувати плани. Він ніби як барменом там буде, вина всякі вишукані подавати на прийомі в якогось багатія.

- Згадайте ім'я, Синид, Він же напевно базікав без упину, хвалився. Які імена він називав?

- Ч-чорт! - Синид роздратовано потерла долонькою лоб. - Сказав, якийсь старовинний приятель. Теж із Дубліна - і здорово розбагатів. Рорк! - згадала вона нарешті. - Ну звісно! Тому-то я й подумала, що Шон, як завжди, несе нісенітницю. Ну що в такої людини, як Рорк, може бути спільного з Шоном?

- Він сказав, що говорив із Рорком? - ледь стримуючи себе, запитала Єва.

- Ну ніяк не можу прокинутися. - Синід знову позіхнула. - Ні, він сказав, що Рорк прислав до нього свою людину - домовитися. І гроші обіцяв хороші. Він сказав, що дуже скоро піде з "Шемрока", заживе зовсім інакше. І мене з собою візьме, якщо я захочу. Ми з Шоном трахалися кілька разів - так, за настроєм. Нічого серйозного.

- О котрій годині ви вчора закрилися? - Синід відвела очі, і Єва додала з роздратуванням: - Та плювати мені на ваші понаднормові! Мені треба знати, коли ви востаннє бачили Шона і куди він пішов.

- Години о четвертій ранку. Шон сказав, що йде спати. У нього на ранок була призначена зустріч із цим типом, і він хотів виспатися як слід.

- Він зі мною грається! - Єва плюхнулася на сидіння і стукнула кулаком по керму. - Цей виродок зі мною грається! Іменем Рорка прикривається, от мерзота!

Єва замовкла і втупилася у вікно. Вона прекрасно розуміла, що потрібно робити. Вихід - тільки один. Єва взяла телефонну слухавку і зателефонувала додому.

- Резиденція Рорка, - почула вона манірний голос Соммерсета.

- З'єднайте мене з ним! - веліла Єва.

- Наразі Рорк відповідає на інший дзвінок.

- З'єднайте, сучий ви син! Негайно!

Рорк підійшов до телефону через двадцять секунд.

- Єва! - радісно вигукнув він, але тут же став серйозним. - Є проблеми?

- Ти знаєш якогось Шона Конроя? - Єва відчула, що серце її б'ється, як божевільне.

- Знав багато років тому, в Дубліні. А чому ти питаєш?

- Ти спілкувався з ним тут, у Нью-Йорку?

- Ні. Я з ним не зустрічався років вісім.

Єва полегшено зітхнула.

- А тепер скажи, що ти не є власником бару "Зелений Шемрок".

- Будь ласка. Я не є власником бару "Зелений Шемрок". - Він нарешті посміхнувся. - Єво, ну невже ти думаєш, що я можу володіти чимось із такою банальною назвою?

У неї немов камінь із душі звалився.

- Мабуть, ні. Ти бував там коли-небудь?

- Не пригадаю.

- А прийом найближчим часом влаштовувати збираєшся?

- Найближчим часом - ні. - Рорк помовчав. - Єво, Шон мертвий?

- Поки що не знаю. Мені потрібен список твоєї нерухомості в Нью-Йорку.

- Усією? - здивувався він.

- Чорт! - Вона зосереджено насупилася. - Почни з житлових будинків, які наразі не здані.

- Це вже простіше. За п'ять хвилин, - пообіцяв Рорк і перервав зв'язок.

- А чому саме житлові будинки? - поцікавилася Пібоді.

- Тому що він хоче, щоб я це знайшла! Хоче, щоб я вирушила туди. Цього разу він дуже поспішає. Навіщо возитися з охороною, камерами, свідками? Потрібен приватний будинок, порожній. Приходиш, робиш свою справу - і спокійно йдеш.

Телефон загудів, і Єва підняла слухавку.

- Наразі вільні тільки три, - повідомив Рорк. - Перший - на Грінпіс-драйв. Номер вісімдесят два. Я тебе там зустріну.

- Не здумай!

- Я тебе там зустріну, - повторив він і відключився.

Єва навіть не стала лягтися, розвернула машину і помчала у напрямку до Грінпіс. Вона випередила Рорка тільки на тридцять секунд, тому не встигла скористатися своїм спецключем. Рорк був у довгому чорному пальті, поли якого майоріли за вітром. Підійшовши до неї, Рорк поклав їй руку на плече і поцілував.

- Я знаю код, - сказав він і відімкнув двері.

Будинок був високий і вузький, як усі будинки по сусідству, з тонованим склом, що захищало від сторонніх очей і ультрафіолетових променів.

Єва вихопила зброю і жестом звеліла Пібоді тримати лівий фланг.

- Ти залишишся тут, - кинула вона Рорку, прямуючи до гвинтових сходів. - Поговоримо пізніше.

- Неодмінно.

Він не став говорити їй про пістолет, що лежав у кишені його пальта. До чого засмучувати кохану жінку зайвими подробицями? Однак руки з кишені він не виймав,

спостерігаючи за тим, як вона чіпким поглядом обнишпорює приміщення, піднімаючись сходами.

Переконавшись, що в будинку справді нікого немає, Єва повернулася до Рорка.

- А чому таке прекрасне приміщення пусте? - запитала вона.

- Тільки до наступного тижня. Будемо здавати з усією обстановкою бізнесменам, які приїжджають у Нью-Йорк у справах, а в готелях зупинятися не хочуть. Звісно, з обслугою.

- Вищий клас!

- Намагаємося. - Рорк усміхнувся Пібоді, яка спустилася зі сходів. - Усе гаразд, сержанте?

- Нічого, крім пари павуків, не виявлено.

- Павуків? - перепитав Рорк і дістав блокнот - записати, що треба викликати дезінфекцію.

- Де наступний будинок? - запитала його Єва.

- За кілька кварталів звідси. Я проводжу.

- Скажи мені код і вирушай додому.

- Ні, не скажу, - відповів він і погладив її по голові.

Другий будинок стояв у глибині вулиці, за деревами. Тутешні жителі вважали за краще, пожертвувавши садками, відгородитися від сусідів живоплотами.

У Єви застукало у скронях. "Чудовий район, - подумала вона, - тихий. І будинки зі звуконепроникними стінами. Ідеальне місце для вбивства!"

- Цей би йому підійшов, - сказала вона напівголосно. - Набери код, - веліла вона Рорку і дала знак Пібоді встати праворуч.

Двері Єва відчинила сама - і одразу ж відчула запах смерті.

Удача покинула Шона Конроя в розкішно обставленій вітальні, розташованій за невеликим холлом. Його кров залила квітчастий старовинний килим. Руки були розкинуті в сторони, немов у молитві. Долоні - прибиті цвяхами до підлоги.

- Нічого не чіпай! - Вона схопила Рорка за руку, не даючи йому увійти. - Залишайся тут. Поклянися, що не ввійдеш, інакше я виставлю тебе на ганок і замкну двері. Нам із Пібоді треба перевірити будинок.

- Я не ввійду. - Рорк обернувся до неї. По його очах неможливо було визначити, які почуття він зараз відчуває. - Ця людина напевно пішла.

- Знаю. Але будинок перевірити треба. Пібоді, огляньте все вниз, а я піднімусь нагору.

Як вона й очікувала, нікого і нічого виявлено не було. Єва відіслала Пібоді в машину за валізкою і залишилася наодинці з Рорком.

- Він хотів, щоб це стосувалося тебе, - неголосно промовила вона.

- Це мене і стосується. Я ріс разом із Шоном, знав його сім'ю, його молодший брат був моїм ровесником. Ми залицялися до одних і тих самих дівчат, гуляли з ними темними провулками. Він був моїм другом. Багато років тому.

- Пробач. Я знову запізнилася...

Рорк тільки похитав головою. Він дивився на людину, яку знав хлопчиськом, "Ось ще один загинув", - подумав він.

Єва відвернулася і дістала рацію.

- Сталося вбивство... - почала вона.

Збризнувши руки і черевики аерозолем, Єва підійшла до тіла. Смерть у Шона Конроя була довга і болісна. На зап'ястях і горлі вона виявила порізи, але неглибокі - щоб кров текла повільніше. Тулуб від грудини до лобка був розпоротий, праве око виколоте, язик відрізаний.

Індикатор показав, що він помер менше двох годин тому. І напевно намагався кричати...

Поки тіло фотографували, Єва відійшла вбік і підняла штани, які зірвали з убитого. У кишені лежав гаманець.

- Жертву впізнано, - сказала вона, знову ввімкнувши рацію. - Це Шон Конрой, громадянин Ірландії, сорока одного року народження, який проживав на Сімдесят дев'ятій вулиці, 783. У гаманці - грін-кард і дозвіл на роботу, дванадцять доларів кредитками, три фотографії.

Вона перевірила інші кишені, знайшла електронні карти-ключі, три долари двадцять п'ять центів дріб'язком, клаптик паперу з адресою будинку, де він загинув. І медальйон з емаллю, на одному боці - зелений трилисник, на іншому - силует риби.

- Лейтенанте! - звернувся до неї санітар. - Ви закінчили огляд тіла?

- Так, можете відвозити. Скажіть доктору Моррісу, щоб був уважнішим. - Вона поклала гаманець і вміст кишень у пластиковий пакет і обернулася до Рорка. Він не промовив ні слова, і з виразу його обличчя навіть вона не могла нічого зрозуміти.

Єва протерла руки очищувальним розчином і підійшла до нього.

- Ти коли-небудь бачив щось подібне?

Рорк подивився на пакет, у якому лежали речі Шона, побачив медальйон і похитав головою.

- Ні.

Вона ще раз окинула поглядом місце злочину - жах смерті посеред блиску і пишноти - і раптом помітила невелику витончену статуетку, що стояла біля вази з блідо-рожевими квітами. Це була жіноча фігура в довгій сукні з накидкою, вирізьблена з білого каменю. Вона здалася їй смутно знайомою.

- Що це за статуетка?

- Де? - Рорк неуважно обернувся, зробивши крок до статуетки, і зібрався вже взяти її в руки, але Єва його зупинила.

- Дивись, тут якісь літери. ПДМ. Дивно...

Рорк усміхнувся, і Єва сердито подивилася на нього.

- Вибач. Це звична для католиків аббревіатура. Пресвята Діва Марія.

- Ти що, католик? - запитала вона здивовано і подумала, що соромно не знати про власного чоловіка таких речей.

- Був у минулому житті, - Рорк знизав плечима. - Але з мене навіть служки не вийшло. А ця річ явно не звідси, - додав він. - Мої декоратори не мають звички використовувати предмети культу.

Рорк подивився на прекрасне суворе обличчя, вирізане з білосніжного мармуру, і впевнено сказав:

- Це він її сюди поставив.

Єва насупилася:

- Ти вважаєш, що йому був потрібен глядач? Він що ж, влаштовував виставу для неї?

Скільки років минуло відтоді, як Рорк перестав вважати себе католиком, але йому було важко про це говорити.

- Схоже, він хотів, щоб вона дала йому благословення. Що, загалом-то, одне й те саме.

- Ти знаєш, здається, я бачила таку ж у Бреннена. Вона стояла на туалетному столику біля ліжка. Там вона була цілком доречна, і я не звернула на неї уваги. Там було це намисто... ну, для молитви, голографії дітей, така сама статуетка, срібна щітка для волосся, гребінь, синій флакон із парфумами...

- Нічого собі, не звернула уваги, - пробурмотів Рорк і подумав, що деякі поліцейські вміють помічати все.

- Просто запам'ятала, що вона там була. У цьому немає нічого особливого. Важка, - сказала вона, кладучи статуетку в ще один пластиковий пакет. - Схоже, дорога. - Вона подивилася на клеймо на підставці. - Італійська?

- Зроблено в Римі.

- Може, вдасться відстежити?

Рорк похитав головою:

- З'ясуєш тільки, що за минулий рік продали тисячі таких статуеток. У Ватикані повно крамничок із подібними товарами. Я сам із кількома співпрацюю.

- Усе-таки перевіримо. - Єва взяла його під руку і вийшла з ним разом. - Тобі тут робити нічого. А мені треба ще трохи попрацювати, скласти звіт. За кілька годин повернуся додому.

- Я хочу зателефонувати його родині.

- Поки що не можу тобі цього дозволити. Почекай. Почекай! - повторила вона, помітивши, яким жорстким і напруженим став його погляд. - Дай мені кілька годин, Рорк... - Вона безпорадно опустила руки. - Я співчуваю твоєму горю.

Він притягнув її до себе, обійняв, притулився до неї. Вона зніяковіло погладила його по спині.

- Уперше з того дня, як я дізнався тебе, я шкодую про те, що ти - поліцейський.

Він розтиснув обійми, повернувся і крокував геть.

Єва стояла на вітрі, вдихала морозне повітря і почувалася винною, сама не знаючи, в чому.

Коли вона приїхала додому, Рорк сидів, замкнувшись, у себе в кабінеті. Зустрів її тільки кіт, який терся об її ноги, поки вона знімала куртку.

"Що ж, іноді непогано побути й самій", - вирішила Єва. Треба було працювати. Раз утішителька з неї нікудишня, залишається одне - бути поліцейським. Тут вона хоча б знає, що робити...

Галахад, ледве піднімаючись сходами, попрямував за нею до кабінету, де вона зазвичай працювала, а коли Рорка не бувало вдома, і ночувала. Дорогою Єва зазирнула на кухню, налила собі кави і зробила сандвіч із тунцем - скоріше для Галахада, який вичікувально на неї поглядав, ніж для себе. Половину вона тут же віддала коту, який схопив сандвіч із таким виглядом, ніби голодував місяць, а іншу захопила із собою.

Підійшовши до письмового столу, Єва подивилася на замкнені двері в кабінет Рорка. Вона знала, що достатньо лише постукати, але робити цього не стала.

Друга його вона не врятувала. Не встигла, не здогадалася вчасно. Крім того, йому тепер напевно доведеться давати свідчення: розслідуванню без Рорка не обійтися. А до ранку про все знатимуть ЗМІ. Їх більше не вдасться тримати в невіданні. Єва вирішила, що сама зателефонує Надін Ферст, журналістці з "Каналу 75". Щодо неї Єва була впевнена, що та принаймні не спотворить події. Так, часом Надін була надмірно наполеглива, але у відсутності порядності їй дорікнути не можна було.

Єва глянула на телефон. Вона домовилася з Макнабом, що ввечері він дзвонитиме їй додому, якщо з'явиться якась важлива інформація. А ще вона чекала дзвінка від виродка...

Чи довго він буде вичікувати? Коли почне новий раунд?

Єва випила кави і наказала собі зосередитися. Треба повернутися до початку. Згадати перший раунд.

Вона вставила в комп'ютер диск із записом першої бесіди і прослухала її двічі. Його тембр, інтонації, настрої вона вже вивчила напам'ять. Він був нахабний, марнословний і розумний - так, розумний і досвідчений. Вірив у своє вище призначення. Але головною його слабкістю була самовпевненість. "Самовпевненість, - подумала Єва, - і помилкова віра. На цьому-то і треба зіграти".

Він говорив про помсту. Око за око. Але помста - дуже особисте почуття, а обидва загиблих були пов'язані з Рорком. Отже, і їхній убивця - теж? Може, це давня вендетта?

Так, їм із Рорком багато про що треба поговорити. Можливо, головна мета - він. Від цієї думки в неї кров холонула в жилах і серце починало шалено битися.

Ні, в сторону емоції! Їх може дозволити собі дружина й кохана. А їй зараз слід бути насамперед поліцейським.

Єва віддала Галахаду, який прийшов канючити добавки, більшу частину своєї половинки сандвіча і почала переглядати записи відеокамер у Лакшері Тауерз. Не поспішаючи, крок за кроком. Усі плівки, з усіх поверхів. Вранці треба буде дати все це на перегляд Рорку. Може, він когось упізнає...

Дізналася вона сама - і мало не перекинула чашку з кавою.

- Стоп! - вголос сказала Єва і зупинила запис. - Боже правий!

Вона збільшила сектор і пустила запис у сповільненому темпі. Ось чоловік в елегантному чорному костюмі й пальто навстіж увійшов у вестибюль. Поглянув на дорогий годинник на зап'ясті, пригладив волосся...

Вона подивилася, як Соммерсет зайшов у ліфт, і знову зупинила запис.

У кутку екрана було вказано час. Дванадцята година дня. Того дня, коли був убитий Томас Бреннен...

Єва знову переглянула записи камери у вестибюлі. Але, як він вийшов, не побачила.

Вона не дала собі клопоту постукати, а просто відчинила двері. Кров закипала в жилах, але розум був холодний. Рорк прочитав це по її очах. Спокійно і неквапливо він відключив зображення на екрані комп'ютера.

- Ти, по-моєму, знову перепрацювала, - сказав він незворушно, а Єва кинулася до його столу - розлючена тигриця, готова впитися в горлянку, - Ти від утоми завжди блідішаєш. А мені подобається, коли в тебе на щоках рум'янець.

- А мені плювати, подобається це тобі чи ні! - Їй справді на все було наплювати. Вона думала тільки про те, що людина, яку вона кохає, якій довіряє, знає щось - і не говорить їй. - Ти сказав, що не мав контактів ні з Бренненом, ні з Конроєм. Жодних, Рорк? Навіть через посередників?

Він пильно подивився на неї, і знову в його очах нічого неможливо було прочитати.

- Ніяких. З Томмі - тому що він вважав за краще обрубати кінці, а з Шоном - тому що... - Він подивився на свої руки і стиснув їх у кулаки. - Просто якимось чином не думав про те, що старі зв'язки треба підтримувати. І дуже про це шкодую.

- Подивися на мене, - сказала Єва різко, майже зло. - Подивися мені в очі, чорт забирай! - Він підняв голову, зустрівся з нею поглядом. - Я тобі вірю, - сказала вона, відвертаючись. - Не знаю тільки - чи то тому, що це правда, чи то тому, що я хочу, щоб це було правдою.

Навіть натяк на її недовіру був для нього болючим.

- Тут уже я тобі нічим не можу допомогти. Віддаєш перевагу розмовляти зі мною тут чи у відділку?

- Я б воліла взагалі цього не робити. Тільки не вставай у позу ображеної доброчесності, Рорк!

Він відкрив японську лакову скриньку, дістав сигарету.

- Доброчесністю похвалитися не можу, лейтенанте.

Єва стиснула кулаки, закликала себе до стриманості і знову повернулася до нього:

- Що робив Соммерсет у Лакшері Тауерз у день убивства Бреннена?

Мабуть, уперше вона бачила Рорка абсолютно збентеженим. Рука його, що потягнулася за запальничкою, завмерла в повітрі. Він повільно похитав головою і відклав незапалену сигарету.

- Що? - вимовив він через силу.

- Ти не знав? - У неї підкошувалися ноги. Вона чудово знала, що часом дуже важко вгадати його справжні почуття. Рорк завжди вмів тримати себе в руках. Але цього разу він був непідробно вражений. - Гаразд, до цього ти не був готовий і нічого не підозрював. - Вона зробила крок до нього. - А до чого ти був готовий? Якого запитання чекав?

- Давай не будемо відходити від того, з чого почали. - Він уже взяв себе в руки і здавався абсолютно спокійним. - Ти вважаєш, що Соммерсет бачився з Томмі в день його загибелі? Це просто неможливо.

- Чому?

- Та тому, що він розповів би мені про це.

- Ти впевнений, що він про все тобі розповідає? - Єва запхала руки в кишені, пройшлася кімнатою. - Чи добре він знав Бреннена?

- Не дуже. А чому ти вирішила, що він був там?

- Тому що є відеозапис. - Вона завмерла біля його столу. - Опівдні Соммерсет увійшов у вестибюль Лакшері Тауерз. Зайшов у ліфт. Коли він вийшов із будівлі - невідомо. Експертиза встановила, що Бреннен помер о четвертій п'ятдесят. Але перша рана була нанесена між дванадцятьма п'ятнадцятьма і дванадцятьма тридцятьма.

Рорк, не знаючи, чим зайняти руки, підійшов до бару, налив собі бренді й кілька миттєвостей стояв, крутячи склянку в долонях.

- Я знаю, він тебе дратує, Єво. Імовірно, ти вважаєш його малоприємною людиною. - Єва презирливо хмикнула, але Рорк не став звертати на це уваги. - Але невже ти вважаєш, що Соммерсет здатний на вбивство? Що він здатен протягом кількох годин мучити іншу людину? - Рорк відхлебнув бренді. - Так от, особисто я абсолютно впевнений у тому, що Соммерсет на це не здатний.

Єва похитала головою. Для неї почуття ніколи не були доказом.

- У такому разі скажи мені, Рорк, де був твій дворецький із дванадцятої до п'ятої години того дня.

- Про це ти краще запитай у нього. - Він підійшов до столу, натиснув на кнопку внутрішнього зв'язку і сказав: - Соммерсет, будь ласка, піднімися до мене в кабінет. Моя дружина хоче дещо про щось тебе запитати.

- Зараз буду.

- Цю людину я знаю з дитинства, - сказав Єві Рорк. - Я багато розповів тобі про себе - більше, ніж будь-кому. Тепер я довіряю тобі його.

У Єви стиснулося серце,

- Я не можу дозволити собі нічого особистого, коли справа стосується роботи. Ти не маєш права просити мене про це.

- Ти багато чого не можеш собі дозволити, але це справа справді особиста. Особиста, - повторив він, підійшовши до неї, і кінчиками пальців торкнувся її щоки. - Інтимна. Моя.

Він відвів руку, і тут двері відчинилися. Увійшов Соммерсет - як завжди, зачесаний, у випрасуваному костюмі, у начищених до блиску туфлях.

- Чим можу служити, лейтенанте? - запитав він, ледь помітно даючи зрозуміти, як це слово його коробить.

- Що ви робили вчора опівдні в Лакшері Тауерз?

Він подивився немов крізь неї, і рот його витягнувся в тонку презирливу лінію.

- Це жодним чином не ваша справа.

- Навпаки, це якраз моя справа! Навіщо ви бачилися з Томасом Бренненом?

- З Томасом Бренненом? Я не бачився з ним відтоді, як ми покинули Ірландію.

- Тоді навіщо ви приходили в Лакшері Тауерз?

- Не розумію, який стосунок одне має до іншого. Мій особистий час... - Він раптом замовк і глянув на Рорка. - Невже Томмі жив у Лакшері Тауерз?

- Розмовляйте зі мною! - Єва встала між Соммерсетом і Рорком. - Я повторюю запитання. Що ви робили вчора опівдні в Лакшері Тауерз?

- Там живе одна моя знайома. Ми домовилися поспіdatи разом і сходити на денну виставу.

- Добре. - Єва з почуттям деякого полегшення дістала диктофон. - Назвіть її ім'я.

- Одрі. Місіс Моррел.

- Номер квартири?

- Дванадцять-вісімнадцять.

- Місіс Моррел може підтвердити, що ви зустрілися опівдні і провели день разом?
Його і без того бліде обличчя зблідло ще більше.

- Ні.

- Ні? - перепитала Єва, а Рорк простягнув Соммерсету бренді.

- Місіс Моррел не виявилося вдома. Я трохи почекав, а потім зрозумів, що вона... що її плани змінилися.

- Як довго ви чекали?

- Хвилин тридцять-сорок. - Він трохи почервонів, мабуть, від збентеження. - Потім я пішов.

- Вийшли через вестибюль?

- Звісно.

- На відеозаписах цього немає. Можливо, ви скористалися іншим виходом?

- Ні, тим самим.

Єва прикусила губу: адже вона кинула йому рятувальний круг, але він його проігнорував.

- Добре, тримайтеся своєї версії. А що ви робили потім?

- На виставу я вирішив не ходити і вирушив у парк.

- У парк? Чудово. - Вона сперлася рукою об стіл Рорка. - У який?

- У Централ-парк. Там нещодавно відкрилася виставка. Я трохи по ній поблукав.

- Під дощем?

- Виставка була під тентами.

- А як ви дісталися до парку? Яким транспортом?

- Пішки.

Єва відчула, що в неї розколюється голова.

- Незважаючи на дощ?

- Так, - відповів він коротко і відхлебнув бренді.

- Можливо, ви з ким-небудь говорили? Зустріли кого-небудь зі знайомих?

- Ні.

- Чорт! - Вона зітхнула і потерла віскі. - А де ви були вчора опівночі?

- Єва...

Вона кинула на Рорка вбивчий погляд.

- Я роблю те, що повинна робити! Учора опівночі ви були в "Зеленому Шемроку"?

- Я лежав у ліжку і читав.

- У яких стосунках ви були з Шоном Конроєм?

Соммерсет відставив бренд і через Євине плече подивився на Рорка.

- Шон Конрой? Був такий хлопчина в Дубліні. Він що, помер?

- Хтось, хто назвав себе представником Рорка, заманив його в один із будинків, які здавав Рорк, прибив до підлоги і розпоров йому живіт. Він загинув від втрати крові. - Єва із задоволенням зазначила, що ця звістка явно вразила Соммерсета. - Або ви надасте мені алібі, яке може бути кимось підтверджене, або мені доведеться допитати вас за всією формою.

- Алібі у мене немає.

- Рекомендую ним обзавестися до восьмої години ранку. О восьмій чекаю вас у Центральній дільниці.

Він окинув Єву холодним презирливим поглядом.

- Вам принесе задоволення цей допит, чи не так, лейтенанте?

- Навісити на вас два особливо жорстокі вбивства? О так, цього шансу я чекала все життя! А те, що до полудня всі ЗМІ кричатимуть про ваш зв'язок із Рорком - то це тільки незначна незручність. - Вона попрямувала до дверей, що з'єднували її кімнату з кабінетом.

- Єво, - тихо сказав Рорк, - мені необхідно з тобою поговорити.

- Не зараз, - відповіла вона і зачинила за собою двері. Рорк почув, як вона роздратовано замикає замок.

Соммерсет допив бренд і похмуро подивився на нього:

- Вона вже переконана в моїй винуватості.

- Ні. - Рорк, у якому жаль боровся з роздратуванням, дивився на двері, що зачинилися перед його носом. - Вона вважає, що в неї є тільки один вихід - зібрати всі факти. - Він перевів погляд на Соммерсета. - І я думаю, що вона має рацію.

- Це може тільки погіршити ситуацію.

- Вона має право знати.

Соммерсет відставив склянку і сказав жорстко:

- Так ось що ти розумієш під відданістю!

- А ти? - прошепотів Рорк, коли Соммерсет вийшов. - Ти розумієш щось інше?

Єва спала у своєму кабінеті - і спала погано. Вона вирішила не думати про те, що її небажання бачити Рорка виглядає просто як образа примхливої жінки. Їй було необхідно витримати дистанцію.

У відділку вона була задовго до восьмої. Пожувавши рогалик, у якого був абсолютно картонний смак, і запивши його кавою, що нагадувала помий, вона повідомила Пібоді по радіо, що чекає її в кімнаті для допитів.

Коли Єва увійшла туди, Пібоді, яка вирізнялася рідкісною старанністю, вже була на місці і перевіряла записувальну апаратуру.

- Невже з'явився підозрюваний? - поцікавилася вона.

- З'явився. - Єва налила собі склянку води з графина. - Але, поки я не проведу допит, поширюватися про це не будемо.

- Звичайно. Але хто... - Побачивши, що прибули в супроводі поліцейського Соммерсет і Рорк, Пібоді замовкла і тільки тихенько охнула. Очі її округлилися від подиву.

- Констебль, - звернулася Єва до супроводжуючого, - ви вільні. Рорк, можеш почекати в коридорі або в моєму кабінеті.

- Соммерсет має право на представника.

- Ти не адвокат.

- Його представник може і не бути адвокатом.

- Ти тільки ускладнюєш ситуацію, - сказала Єва крізь зуби.

- Можливо.

Як ні в чому не бувало, елегантний і незворушний Рорк сів за пощерблений стіл. Єва обернулася до Соммерсета.

- Вам потрібен адвокат, а не друг, - сказала вона з розстановкою.

- Терпіти не можу адвокатів. Майже так само, як поліцейських. - Він теж сів, акуратно підтягнувши штани, щоб не зіпсувати складку.

Єві болісно хотілося за звичкою скуйовдити волосся, але вона тільки засунула руки глибше в кишені.

- Замкніть двері, Пібоді, і ввімкніть запис. - Зробивши глибокий вдих, вона почала: - Будьте ласкаві, назвіть ваше повне ім'я.

- Лоуренс Чарльз Соммерсет.

- Допит Лоуренса Чарльза Соммерсета у справі про вбивство Томаса Бреннена і у справі про вбивство Шона Конроя. Присутні допитуваний, його представник Рорк, сержант Делія Пібоді та лейтенантка Єва Даллас, яка веде допит. Допитуваний з'явився добровільно.

Вона прочитала права допитуваного і запитала:

- Соммерсет, вам зрозумілі ваші права та обов'язки?

- Абсолютно ясні.

- І ви відмовляєтеся від офіційного захисника?

- Саме так.

- У яких стосунках ви були з Томасом Бренненом і Шоном Конроем?

Соммерсет, здивований тим, що вона одразу приступила до справи, на мить задумався.

- Я був із ними знайомий, коли жив у Дубліні.

- Коли це було?

- Понад дванадцять років тому.

- Коли ви востаннє бачили Бреннена або говорили з ним?

- Точно сказати не можу, але не менше дванадцяти років тому.

- Однак ви були в Лакшері Тауерз зовсім недавно, у день убивства Бреннена.

- Це збіг, - знизав плечима Соммерсет. - Я й не підозрював, що він там живе.

- Що ви там робили?

- Я вже пояснював вам.

- Поясніть ще раз. Для протоколу.

Він шумно зітхнув, налив собі води з графина і рівним, спокійним голосом повторив усе, що сказав Єві ввечері.

- Місіс Моррел може підтвердити, що у вас із нею була призначена зустріч?

- У мене немає підстав вважати, що вона цього не підтвердить.

- Можливо, ви в змозі пояснити мені, чому відеокамери зафіксували, як ви увійшли в будівлю і сіли в ліфт, проте немає запису того, як ви виходили з будівлі ні в той час, який ви вказали, ні в будь-який інший.

- Цього я пояснити не можу. - Він склав на колінах свої бездоганно доглянуті руки і окинув поглядом Єву. - Можливо, ви недостатньо добре дивилися.

За ніч Єва переглянула записи шість разів.

- Як часто ви бували в Лакшері Тауерз? - запитала Єва, сівши нарешті на стілець.

- Я був там уперше.

- Уперше? - перепитала вона. - Раніше у вас не було приводу нанести візит Бреннену?

- У мене взагалі не було приводу наносити візит Бреннену - тим паче, я не знав, що він там живе.

"Відповідає добре, - зазначила Єва. - Обережно, як людина, яка не вперше потрапила на допит". Вона скося глянула на Рорка, який зберігав мовчання, і подумала, що досьє Соммерсета напевно бездоганне - Рорк мав про це подбати.

- Чому в день смерті Томаса Бреннена ви скористалися неохоронюваним виходом?

- Я не скористався неохоронюваним виходом. Я покинув будівлю тим самим шляхом, яким у неї увійшов.

- Відеозаписи цього не показали. На них чітко видно, як ви увійшли, але немає запису того, як ви вийшли з ліфта на тому поверсі, на якому, як ви стверджуєте, живе місіс Моррел.

- Це просто смішно, - махнув рукою Соммерсет.

- Пібоді, будьте ласкаві, поставте диск 1-ВН, дванадцята частина.

- Слухаюся, мем.

Пібоді вставила диск у комп'ютер, і тут же увімкнувся монітор на стіні.

- Зверніть увагу на час, вказаний у кутку екрана, - сказала Єва, знову переглядаючи сцену входу Соммерсета у вестибюль Лакшері Тауерс. - Досить, - сказала вона, коли двері ліфта зачинилися. - А тепер двадцять друга частина. Зверніть увагу на час, - повторила вона, - і на табличку, яка вказує на те, що ця камера встановлена на дванадцятому поверсі. Це той поверх?

- Так. - Соммерсет, насупившись, дивився запис. Двері ліфта не відчинилися, і з них, природно, ніхто не вийшов. Він відчув, як по спині повзе цівка липкого холодного поту. - Мені все ясно. Ви стерли запис. Змонтували все так, щоб звинуватити мене.

Цей сучий син сміє її ображати!

- Ну, звісно. Пібоді вам підтвердить, що половину робочого часу я витрачаю на фальсифікацію доказів. - Єва зрозуміла, що ще трохи - і вона втратить самовладання. - У вашій версії є тільки одна неувязочка! Це оригінали дисків із кімнати охорони, а я працювала з копією. До оригіналів я навіть не торкалася, їх забирала Пібоді.

- Вона - поліцейський, - фиркнув Соммерсет. - І зробить усе, що ви їй накажете.

- О, звинувачення у змові? Відшукайте, Пібоді? Ми з вами спеціально підробили докази, щоб насолити Соммерсету!

- Та ви тільки й мрієте про те, як засадити мене за ґрати.

- Зараз ви маєте рацію, як ніколи. - Єва відвернулася, намагаючись впоратися зі злістю, що охопила її. - Пібоді, вийміть диск. Отже, ви були знайомі з Томасом Бренненом по Дубліну. У яких ви перебували стосунках?

- Він був одним із багатьох знайомих мені молодих людей.

- А Шон Конрой?

- Те саме.

- Коли ви востаннє були в "Зеленому Шемроку"?

- Наскільки я пам'ятаю, цього закладу я ніколи не відвідував.

- Вважаю, ви навіть не знали про те, що там працює Шон Конрой.

- Не знав. Як не знав і про те, що Шон виїхав з Ірландії.

Єва засунула великі пальці в кишені й трохи помовчала, даючи собі перепочинок.

- Отже, ви не спілкувалися з Шоном Конроем останні дванадцять років.

- Саме так, лейтенанте.

- Що ж, давайте підведемо підсумки. Ви були знайомі з обома жертвами і в день смерті Томаса Бреннена опинилися на місці злочину. Ви поки що не надали переконливого алібі на час, коли сталися обидва злочини. І ви хочете переконати мене в тому, що жодного зв'язку між цими фактами не існує?

Соммерсет окинув її крижаним поглядом.

- Я не думаю, що вас можна переконати в чомусь, у чому ви не бажаєте переконуватися,

- Ви зараз самі собі все псуєте! - Єва витягла з кишені медальйон, знайдений нею на нічному столику Конроя, і жбурнула його на стіл. - Що означає цей символ?

- Уявлення не маю.

- Ви католик?

- Що? - спантеличено перепитав він. - Ні. Унітарій.

- Ви добре розбираєтеся в електроніці?

- Прошу вибачення...

"Вибору немає", - подумала вона і запитала, намагаючись не дивитися на Рорка:

- Які ваші службові обов'язки?

- Вони дуже різноманітні.

- Виконуючи ці різноманітні обов'язки, ви посиляєте або приймаєте електронні сигнали?

- Звісно.

- Вам відомо, що у вашого господаря встановлено досить складне електронне обладнання?

- Найкраще на всій планеті, - гордо уточнив він.

- І ви з ним добре знайомі?

- Так.

- Настільки добре, що можете надсилати повідомлення так, щоб їх неможливо було відстежити?

- Звісно. Я... - Він раптово замовк, зціпивши зуби. - Але в мене немає причин так чинити.

- Вам подобаються загадки, Соммерсет?

- Іноді.

- Ви вважаєте себе терплячою людиною?

- Вважаю.

Єва кивнула. Серце в неї немов лещатами стискало. Тепер їй доведеться говорити про те, через що вона більшу частину ночі провела без сну.

- Мені відомо, що вашу доньку-підлітку було вбито. - Вона не чула за своєю спиною ні звуку, ні зітхання. Але повітря немов обважнило від болю. - І ваш нинішній роботодавець був непрямою причиною її смерті.

Соммерсет відкашлявся і стиснув руки, що лежали на колінах.

- Він не був причиною.

- Її згвалтували і вбили, щоб провчити Рорка, щоб заподіяти йому біль. Вона була всього лише знаряддям помсти, чи не так?

Соммерсет кілька миттєвостей був не в силах говорити. Горе схопило його за глотку, перекрило йому дихання.

- Її вбили лиходії, які спокусилися на її невинність і чистоту. - Він важко зітхнув. - Ви, лейтенанте, маєте розуміти такі речі.

Єва уважно подивилася на нього. В очах Соммерсета була порожнеча, але всередині в неї все застигло. Так, такі речі вона розуміла занадто добре.

- І все-таки я вважаю, що причиною став Рорк. Ви досить терплячі й розумні, Соммерсет, щоб прочекати стільки років. Ви встановили чудові стосунки зі своїм роботодавцем, увійшли до нього в довіру, отримали доступ до багатьох його особистих і професійних справ. І тепер цілком могли всім цим скористатися, щоб навести на нього підозру у вбивствах.

Соммерсет схопився на ноги:

- Та як ви смієте говорити мені таке?! Ви стоїте тут, показуєте пальцем на людину, чию каблучку носите, і стверджуєте, що відповідальність за всі ці жахи лежить на ньому? Вони були дітьми. Дітьми! Та я щасливий буду провести решту днів за ґратами, якщо тільки це допоможе йому побачити нарешті, хто ви така насправді!

- Соммерсет! - Рорк, не встаючи зі стільця, взявши його за лікоть. - Йому треба заспокоїтися, - сказав він Єві, дивлячись на неї холодно і відсторонено.

- Добре. Допит перервано на прохання представника допитуваного. Запис відключити.

- Сядь, - прошепотів Рорк, не прибираючи руки. - Прошу тебе.

- Бачиш, вони все ті самі. - Соммерсет опустився на стілець, голос його тремтів від хвилювання. - Та сама впертість, ті самі порожні душі... Усі поліцейські однакові!

- Почекай судити, - сказав Рорк і подивився на дружину. - Лейтенанте, я хотів би поговорити з вами наодинці і без запису.

- Я не хочу, щоб ти говорив із нею про це! - вибухнув Соммерсет.

- Обираю я. Прошу вас нас пробачити, Пібоді, - сказав Рорк із посмішкою, що вибачається.

Єва кілька миттєвостей вагалася, потім кивнула.

- Зачекайте в коридорі, Пібоді. І замкніть двері.

- Слухаюся, мем.

Залишившись наодинці з Соммерсетом і Рорком, Єва продовжувала стояти біля столу, тримаючи руки в кишенях.

- Отже, ви нарешті вирішили мені все розповісти? - запитала вона холодно. - Думаєте, я не здогадалася, що ви знаєте більше, ніж говорите? Ви мене що, останньою дурепою вважаєте?

Рорк зрозумів, що вона не просто злиться, що вона ображена по-справжньому, і прикусив губу.

- Мені дуже шкода.

- Ти ще перед нею вибачаєшся? - скинувся Соммерсет. - Після всього, що вона...

- Замовкніть ви нарешті! - прикрикнула на нього Єва. - Усі докази проти вас. У будинку знаходиться обладнання, що дозволяє уникнути служби комп'ютерної охорони. Хто про нього знає, крім нас трьох? Першою жертвою був давній друг Рорка, другою - теж, до того ж його було вбито в будинку, що належить Рорку. Вам відомо все, чим Рорк володіє, відомо, що і як він робить. Минуло майже двадцять років, але ви могли чекати й довше, щоб помститися за свою дочку. Не здивуюся, якщо виявиться, що ви вирішили поставити на карту все, аби його знищити.

- А ви не подумали про те, що він - єдине, що у мене залишилося? Він любив її. Він - мій. - Соммерсет узяв склянку, вода розплескалася по столу.

- Єво! - Рорк намагався говорити дуже м'яко, - Прошу тебе, сядь і послухай.

- Я чудово можу слухати і стоячи.

- Як завгодно. - Рорк втомлено прикрив рукою очі й подумав, що з жінкою, яку послала тобі доля, важко впоратися. - Якщо пам'ятаєш, я розповідав, що Соммерсет взяв мене до себе, і Марлена стала мені сестрою, Я був дуже молодий тоді, - продовжував він, глянувши на Соммерсета з турботою і ніжністю. - Але я не був невинний.

- Коли я знайшов тебе, ти був побитий до напівсмерті, - пробурмотів Соммерсет.

- Тому що був занадто необережний і безтурботний, - відмахнувся Рорк. - Якби не ти, я б, напевно, ще довго залишався з ними, працював на них.

- Це я все знаю, - процідила Єва крізь зуби. - Ти крав по дрібницях, лазив по чужих кишенях...

- Я намагався вижити, - насупився Рорк. - За це я не буду вибачатися. Я казав тобі, що Марлена... Вона була майже дитиною; несподівано уявила, що відчуває до мене якісь почуття, про які я їй не здогадувався. Одного разу вночі вона прийшла до мене в кімнату - така невинна, любляча. Я не знав, як поводитися, тому був незграбний і жорстокий. Але вважав, що чиню правильно і порядно. Я, звісно, розумів, що образив її, але сподівався, що з часом образа мине, і ми, як і раніше, будемо друзями. А вона пішла з дому... Ось тоді-то її і знайшли люди, які насправді шукали мене.

Він деякий час мовчав, а коли заговорив знову, голос його був ще тихішим, а погляд ще сумнішим.

- Я б із радістю віддав за неї своє життя. Я б зробив усе, що вони зажадали, щоб позбавити її страху і болю. Але зробити нічого було не можна. Закінчивши з нею, вони жбурнули її на поріг.

- Вона була така маленька... - Соммерсет говорив ледве чути. - Як лялька - зламана й понівечена. Вони вбили мою дівчинку. Розірвали на шматки. - Він із гіркотою подивився на Єву. - Поліцейські не зробили нічого. Просто повернулися спиною, заявивши, що немає ні свідків, ні доказів. Вони знали, хто це зробив. Уся вулиця говорила про це. Але вони не зробили нічого.

- Люди, які її вбили, були дуже могутніми, - продовжував Рорк. - У цьому районі Дубліна дещо на що поліцейські закривають очі. Мені знадобилося досить багато часу, щоб набратися сили й досвіду та піти проти них. І ще більше часу мені знадобилося, щоб вистежити тих, хто був винен у смерті Марлени.

- Однак ти їх усе-таки знайшов і вбив? - Єва знала, що в минулому Рорка чимало похмурих сторінок, і знаходила в собі сили жити з цим. - Але який це має стосунок до Бреннена і Конроя? - У неї раптом похолоділо в грудях. - Вони були пов'язані зі смертю Марлени?

- Ні. Але обидва в різний час постачали мені необхідну інформацію. Яка допомагала мені знайти тих, кого я шукав. І, коли я знайшов двох із тих, хто замучив Марлену, я вбив їх. Їхня смерть була повільною. Болісною, - сказав він, дивлячись Єві прямо в очі. - Першого я випотрошив.

- Ти розпоров йому живіт? - перепитала вона, смертельно зблідши.

- Так. Я хотів, щоб він відчув те, що відчувала маленька беззахисна дівчинка. Другого я знайшов завдяки інформації, яку купив у Шона. Йому я порізав вени і чекав, поки він не стік кров'ю.

Єва не в силах була цього чути.

- Хто ще тобі допомагав, крім Бреннена і Конроя?

- Мені допомагали багато хто. Я говорив із десятками людей - збирав плітки, дізнавався факти... Був такий Роббі Браунінг, але його я вже перевірів. Він в Ірландії, на казенних харчах, йому залишилося ще роки три. Корисну інформацію мені тоді повідомила Дженні О'Лірі. Зараз вона у Вексфордї, тримає там готель. Учора я з нею зв'язався, вона буде наготові. Був ще Джек...

- Чорт вас візьми! - Єва стукнула обома кулаками по столу. - Ти мав дати мені список одразу ж, як я сказала тобі про Бреннена! Ти був зобов'язаний мені довіряти!

- Справа була не в довірі.

- А в чому ж?

- Розумієш... Я дуже сподівався, що помиляюся. І не хотів ставити тебе в хибне становище. Але врешті-решт усе-таки поставив...

- Думав, сам з усім розберешся?

- Сподівався, що зможу. Але зараз стало ясно, що це неможливо. Нам потрібна твоя допомога.

- Ах, ось як? Вам потрібна моя допомога? - повільно повторила Єва. - Вам потрібна моя допомога! Чудово! Чудово! - Вона схопилася. - Це ти зобов'язаний був допомогти мені! Думаєш, те, що ти зараз сказав, знімає з Соммерсета підозри? Та якщо я дам хід цій інформації, ви обидва потрапите за ґрати! Убивства першого ступеня, нічого собі!

- Соммерсет нікого не вбивав, - сказав Рорк незворушно. - Це робив я.

- Це мало полегшить його долю.

- То ти йому віриш?

"Він - єдине, що в мене залишилося", - прозвучали в Єви в мозку слова Соммерсета.

- Я йому вірю, - зітхнула вона. - Він ніколи не буде діяти тобі на шкоду. Він тебе любить.

Рорк хотів було щось сказати, але не став. Він сидів мовчки, дивлячись прямо перед собою. Ці прості слова вразили його до глибини душі.

- Я ще не знаю, як вчиню. - Єва говорила дуже тихо, немов звертаючись до самої себе: - Мені треба зібрати докази й опитати всіх можливих свідків. Але якщо мені доведеться висунути проти вас обвинувачення, я це зроблю! Ви можете допомогти собі тільки одним способом - розповівши мені все. Якщо ви щось приховаете, це може обернутися проти вас. У мене й так руки зв'язані. І без твоєї допомоги, Рорк, мені не обійтися.

- На це ти можеш розраховувати завжди.

- Правда? - невесело посміхнулася Єва і пішла до дверей. - Вас я зараз відпущу, Соммерсет, і постараюся в усьому розібратися, - повідомила вона, перед тим як відімкнути двері. - Це моя робота. Не всі поліцейські повертаються спиною. Я з тих, хто дивиться в усі очі. Завжди.

Вона відчинила двері і зробила крок у коридор.

Пібоді чудово знала, коли слід тримати рот закритим, а думки при собі. Що б не було сказано в кімнаті для допитів, це явно не поліпшило лейтенанту настрою. Єва була пригнічена і схвильована, а оскільки сиділа вона за кермом не найнадійнішого з автомобілів, Пібоді вирішила, що краще її не дратувати.

- Ідіоти! - вилаялася собі під ніс Єва, і Пібоді чудово зрозуміла, що ці слова стосуються не групи туристів, які зазівалися на переходи і ледве не потрапили під автобус, що проїжджав повз. - Довіра їм подавай!

Пібоді тихенько відкашлялася і втупилася у вікно. На перехресті Десятої і Сорок першої два вуличних торговці з шумом і лайкою ділили територію. Візки зіткнулися раз, другий, а на третій у небо здійнявся стовп полум'я, і перехожі, які опинилися в небезпечній близькості до театру воєнних дій, кинулися врозтіч.

- Круто! - відкоментувала Пібоді й одразу вилаяла себе за нестриманість, оскільки Єва негайно пригальмувала.

Єва зробила крок прямо в клуб диму. Торговці були занадто зайняті з'ясуванням стосунків, і її присутність помітили лише тоді, коли вона, відштовхнувши одного з них, схопила вогнегасник, що висів на одному з візків. Була велика ймовірність, що в ньому, крім повітря, немає нічого, але удача виявилася на боці Єви. Вона рясно полила піною обидва візки, вогонь був збитий, що викликало потік лайок - італійських з одного боку і китайських з іншого. Вони вже були готові об'єднатися і напасти на Єву разом, але тут приспіла Пібоді. Побачивши поліцейського, торговці обмежилися загрозливими вигуками і войовничими поглядами.

Пібоді оглянула натовп, що зібрався подивитися на виставу, і сказала, насупивши брови:

- Розходьтеся! Немає на що тут дивитися! Я завжди мріяла сказати таку фразу, - шепнула вона Єві, але та у відповідь навіть не посміхнулася.

- Влаштуйте собі повне щастя - запишіть їхні номери. Притягнемо за бійку в громадському місці.

- Слухаюся, мем, - відповіла зі зітханням Пібоді і слідом за Євою попрямувала до машини.

За десять хвилин, що минули в повній тиші, вони під'їхали до Лакшері Тауерз. Цього разу біля входу чергував інший швейцар, який, коли Єва пред'явила йому свій значок, тільки шанобливо кивнув. Вони увійшли в ліфт і в одну мить піднеслися на дванадцятий поверх.

Єва натиснула на дзвінок, білосніжні двері квартири Одрі Моррел відчинилися. На порозі стояла приємної зовнішності брюнетка із зеленими очима і милою посмішкою.

- Чим можу допомогти?

- Ви - Одрі Моррел?

- Так. - Жінка глянула на форму Пібоді й поправила намисто на шії. - Щось сталося?

- Ми б хотіли поставити вам кілька запитань. - Єва показала їй значок. - Це ненадовго.

- Так, будь ласка. Проходьте.

Вона провела їх у затишну вітальню в пастельних тонах. На стінах висіли пейзажі - переважно хмарні й туманні.

- Може, вип'єте кави?

- Ні, дякую.

- Що ж, тоді прошу. - Одрі вказала на крісла, оббиті блакитною тканиною.

"Так, вона цілком у смаку Соммерсета", - подумала Єва. Струнка миловидна дама в простій, але елегантній зеленій сукні. Волосся акуратно укладене, гладка шкіра, доглянуті руки, тихий мелодійний голос. Вік було важко визначити. Єва вирішила, що їй сорок із хвостиком, але за собою стежить.

- Місіс Моррел, ви знайомі з людиною на ім'я Соммерсет?

- Лоуренс? - В очах блиснув вогник, усмішка стала трішки ширшою. - Так, звісно.

- Чи давно ви його знаєте?

- Він відвідує мою ізостудію. По вівторках я викладаю в Культурному центрі. Лоуренс - один із моїх учнів.

- Він малює?

- І цілком непогано. Зараз він працює над циклом натюрмортів, і я... - Одрі запнулася, рука її знову потягнулася до намиста. - З ним щось сталося? Річ у тім, я трохи образилася, коли він не прийшов у суботу, але мені й на думку не спадало, що...

- У суботу? У вас була призначена зустріч на суботу?

- Можна сказати, побачення. - Одрі пригладила волосся. - Ми... У нас багато спільних інтересів.

- Так побачення було не в п'ятницю?

- У суботу вдень. Ленч, а потім - денна вистава. - Вона зітхнула і зніяковіло посміхнулася. - Думаю, можу зізнатися, ми ж усі жінки. Я досить багато часу витратила на свою зовнішність. І страшенно нервувала. Ми з Лоуренсом кілька разів зустрічалися крім занять, але завжди під якимось приводом. Це мало бути наше перше справжнє побачення. Бачте, я кілька років ні з ким не зустрічалася. Я вдова, втратила чоловіка п'ять років тому. Коли він не з'явився, я була дуже засмучена. Але, думаю, у нього були вагомі на те причини. Ви не можете мені пояснити, у чому річ?

- Де ви були в п'ятницю вдень, місіс Моррел?

- Ходила по магазинах, готувалася до суботи. Майже цілий день вибирала сукню, туфлі, сумку... А потім пішла до салону - косметичка, манікюр тощо. - Вона знову поправила зачіску - Ви ж знаєте, це завжди додає впевненості в собі.

- Соммерсет стверджує, що ваша зустріч була призначена на п'ятницю.

- На п'ятницю? - Одрі насупилася. - Не може бути. Чи може? Ой, невже я переплутала дні? - Вона встала і швидко пішла в сусідню кімнату. За хвилину вона повернулася з витонченою записною книжкою в сріблястій обкладинці й почала її гортати. - Я впевнена, що ми говорили про суботу. Так, ось записано. Субота, опівдні, ленч і театр із Лоуренсом. Боже мій! - Вона засмучено глянула на Єву. - Невже він прийшов у п'ятницю, коли мене не було? Напевно, він вирішив, що я його підвела, а я вирішила... - Вона розсміялася і сіла. - Дурниця яка! Ми обидва образилися і не подзвонили одне одному. Але чому він хоча б записки не залишив?

- Не можу сказати.

- Напевно, з гордості. І від сорому... - Вона раптом перестала посміхатися і серйозно подивилася на Єву. - Але це ж поліції не стосується?

- Ведеться розслідування. Нам треба знати, де Соммерсет перебував у п'ятницю.

- Зрозуміло... Ні, - Одрі похитала головою, - мені нічого не зрозуміло.

- Наразі я не можу вам більше нічого повідомити, міс Моррел. Скажіть, ви знали Томаса Бреннена?

- Ні, не знала.

"Дізнаєтеся, - подумала Єва. - Після випуску вечірніх новин про Томаса Бреннена і Шона Конроя знатимуть усі".

- Кому ще було відомо про ваше побачення з Соммерсетом?

Одрі знову потягнулася до намиста.

- Нікого не можу згадати. Ми обидва досить потайливі люди... Здається, я сказала косметичці, що в мене зустріч.

- У який салон ви ходите?

- У "Класик" на Медісон.

- Не смію вас більше затримувати, - сказала Єва, встаючи.

- Заради бога, ви мені анітрохи не завадили. Але, лейтенанте... вибачте, забула ваше ім'я.

- Даллас.

- Лейтенанте Даллас, якщо у Лоуренса якісь неприємності, я була б рада чимось йому допомогти. Він чарівна людина. Справжній джентльмен.

- Чарівна людина! - хмикнула Єва, йдучи до ліфта. - Справжній джентльмен! Це точно. Давайте піднімося в пентхаус, Пібоді. Хочу знову все оглянути. Увімкніть диктофон.

- Слухаюся, мем. - Пібоді клацнула кнопкою мініатюрного пристрою, прикріпленого до лацкана.

Єва скористалася спецкартою і відчинила двері. У квартирі була напівтемрява, і вона запалила світло.

- Почалося все тут. - Вона глянула на плями крові на килимі та стінах, згадала відсічену руку. - Чому Бреннен його впустив? Напевно, він його знав? Але чому нападник відсік йому руку?.. Спробуймо відновити події по порядку.

Єва озирнулася довкола, знову зробила крок до дверей і подивилася з порога в бік спальні.

- Отже, вбивця - геній в електроніці. Він відключив запис відеокамер, щоб який-небудь охоронець не встиг переглянути диски до того, як він закінчить справу тут. Він розумний і обережний: про все подбав. Сюди йому потрапити неважко - підібрав код, відкрив замок. Це його підбадьорило, правда?

- Йому, очевидно, подобається вважати себе щасливою людиною, - припустила Пібоді.

- Точно. Так ось. Він заходить. Гра зараз почнеться. Бреннен виходить - найімовірніше, з кухні. Він щойно поїв, трохи млявий через транквілізатор і заскочений зненацька. Але він ріс на вулиці, всяке бачив і звик тримати оборону. Він кидається на непрошеного гостя, однак той озброєний. Першу рану, можливо, було завдано, коли вбивця оборонявся. Бреннен виведений з ладу. Кров всюди; найімовірніше, вона потрапила і на вбивцю. Йому доведеться приводити себе до ладу, але це - потім. Спочатку він має виконати задумане. Він дає Бреннену ще заспокійливого і тягне в спальню.

Єва пройшла слідами крові, зупинилася в спальні, пильно її оглянула, потім взяла статуетку Діви Марії та подивилася на клеймо на підставці,

- Точно така сама, як та, що стояла біля Конроя. Будьте ласкаві, покладіть у пакет.

- Діву Марію? Це якось... Я не знаю, якось нешанобливо, - насупилася Пібоді.

- Думаю, Богоматір визнала вбивство ще більш неповажним, - сухо зауважила Єва.

- Мабуть, так. - Пібоді, зітхнувши, поклала статуетку в пакет, запечатала його і прибрала в сумку.

- Так, тепер Бреннен на ліжку. Убивця не хоче, щоб він помер швидко. Він хоче помучити його, тому зупиняє кров. Припікає рану паяльною лампою.

Єва обійшла ліжку навкруги, розглянула бурі плями.

- Він береться за роботу. Приковує жертву до спинки ліжка, розкладає свої інструменти. Діє розмірено і чітко. Спочатку він, можливо, трохи нервував, але зараз - у повному порядку. Усе йде так, як він задумав. Він ставить на туалетний столик статуетку - це його глядач. Можливо, молиться.

Вона, насупившись, подивилася на столик і подумки уявила мармурову фігурку.

- Тепер він приступає до найголовнішого, - продовжила вона. - Він розповідає Бреннену, що він збирається з ним зробити - і чому. Він хоче, щоб той усе знав, щоб його корчило від страху, йому подобається спостерігати його муки. Це розплата, розплата по

повній. Пристрасть, жадібність, захоплення владою - все це присутнє, але головний двигун - помста. Він довго чекав цього часу і тепер бажає отримати насолоду. Він впивається кожним криком Бреннена, його стогонами і благаннями. Коли все закінчується, він щасливий. Але він весь у крові.

Єва увійшла у ванну. Там усе сяяло чистотою - темно-блакитні стіни, бордовий візерунок на плитці підлоги, сріблясті крани.

- Він чудово підготувався. У нього, напевно, була з собою валізка, куди він поклав ножі та мотузку. Там же - зміна одягу. Він подумав і про це. Він приймає душ, ретельно змиває з себе бруд і кров. А потім мие за собою ванну. Методично, сантиметр за сантиметром. Часу в нього вистачає.

- Ми тут не знайшли жодної волосинки, - підтвердила Пібоді.

Єва повернулася в спальню.

- Він прибирає брудний одяг і всі свої інструменти у валіжку. Одягається й акуратно, намагаючись не наступити на плями крові, виходить. На порозі, найімовірніше, озирається помилуватися на плоди своєї праці. Можливо, знову молиться, підносить небесам подяку. А потім іде і дзвонить поліцейському.

- Ми можемо ще раз переглянути записи з вестибюля, перевірити всіх, хто входив сюди з портфелями або валізами.

- У цій будівлі п'ять поверхів займають контори. Кожен другий приходить із портфелем. Крім того, тут п'ятдесят два магазини. У кожного третього - пакет. - Єва знизала плечима. - Але про всяк випадок, звісно, подивимося. Поки що мені ясно одне: це зробив не Соммерсет. Зріст у Бреннена був п'ять футів десять дюймів, важив він сто дев'яносто фунтів, був доволі міцний і мускулистий. Навіть якщо врахувати, що худорлявий Соммерсет мав переваги, бо діяв раптово, у нього все одно не вистачило б сили відрубати руку одним махом. Ну, припустімо, йому пощастило, і він із цим упорався. Але як же він відтягнув тіло в спальню і видерся на ліжко? Ні, у нього кишка тонка. Руки, звісно, сильні, - пробурмотіла вона, згадавши, як кілька разів він хапав її за плече так, що залишалися синці. - Але взагалі-то він не звик носити нічого важчого за татця.

Єва зітхнула.

- Крім того, якби в нього вистачило розуму грати з нами в електронні хованки та підмінити диски у відеокамерах, він би не забув стерти запис того, як він сам входить у будівлю, де збирається скоїти вбивство.

- Про це я не подумала, - зізналася Пібоді.

- Хтось його підставив, - задумливо промовила Єва. - І підставив для того, щоб дістатися до Рорка...

- Навіщо?

Єва кілька секунд дивилася Пібоді просто в очі.

- А цю тему давайте залишимо.

- Даллас, зашорений кінь принесе менше користі.

- Розумію. Але цю тему ми все-таки залишимо.

- Як же я скучила за свіжим повітрям! - вигукнула Єва, коли вони з Пібоді вийшли на вулицю. - І їсти хочу. Як щодо того, щоб вирушити в Централ-парк?

- Повністю за.

- Не дуйтеся, Пібоді, - сказала Єва, сідаючи за кермо. - Вам це не личить.

Доїхали вони мовчки, припаркували машину і, не поспішаючи, пішли доріжкою до дерев, що вже оголилися. Вітер був доволі неприємний, і Єва, блукаючи опалим листям, застібнула куртку. У першого ж візка вона взяла собі хот-дог, а Пібоді зупинила вибір на корисному й поживному фруктовому кебабі.

- У вас прокинувся фрі-ейджер? - запитала Єва.

- Для мене їжа не є культом, - пиркнула Пібоді, впиваючись зубами в ананасову пірамідку. - Але тіло моє - храм!

Єва посміхнулася. Здається, її пробачать.

- Ви даремно на мене розсердилися, Пібоді. Річ у тім, я отримала певну інформацію, яку, будучи офіцером поліції, зобов'язана повідомити своєму безпосередньому начальству. Але робити цього я не збираюся.

Пібоді зосереджено подивилася на шматочок персика.

- Чи має ця інформація стосунок до розслідуваної справи?

- Має. Якщо я розповім про неї вам, ви також будете зобов'язані повідомити все начальству. Інакше ви ризикуєте своєю кар'єрою і, можливо, свободою... - Єва зупинилася і скося глянула на неї. - Ви хороший поліцейський, Пібоді. Можливо, скоро ви зможете отримати значок детектива. Розумію, як це для вас важливо. Я добре пам'ятаю, що для мене самої це означало.

Вона подивилася на галявину, де дві няньки стежили за своїми підопічними, що вовтузилися в траві. Якийсь чоловік у спортивному костюмі біг доріжкою, над головою кружляв вертоліт зі служби безпеки парку.

- Ця інформація має непрямий стосунок до мене, тому я свій вибір зробила. До вас вона стосунку не має.

- Прошу вибачення, лейтенанте. Якщо ви мені не довіряєте...

- Тут ідеться не про довіру, Пібоді. Мова про закон, про обов'язок. - Важко зітхнувши, вона опустила на лавку. - Усе так заплутано...

- Якщо ви поділитесь цією інформацією зі мною, це допоможе розслідуванню вбивства Бреннена і Конроя?

- Думаю, так.

- Ви хочете, щоб я дала слово, що ця інформація залишиться між нами?

- Мені доведеться про це просити, Пібоді. З великим жалем я змушена просити вас обіцяти порушити свій обов'язок.

- Я даю вам слово, лейтенанте. Без жодного жалю.

Єва заплющила очі на мить. Так, є зв'язки, які виникають раптово і виявляються напрочуд міцними.

- Усе почалося в Дубліні, - сказала вона, - майже двадцять років тому. Її звали Марлена...

Вона розповіла все, що знала сама, використовуючи при цьому ті професійні звороти, які були краще зрозумілі їм обом. Потім вони мовчки сиділи на лавці, Євін хот-дог так і лежав у неї на колінах недоторканий. Десь у парку співали птахи, і їхні голоси перегукувалися з автомобільним гулом.

- Хто б міг подумати, що в Соммерсета була донька, - перервала нарешті мовчання Пібоді. - І втратити її... Що може бути жахливішим?

- Думаю, нічого. Але чомусь завжди відбувається найгірше. Помста - страшна штука, Пібоді. Через Марлену до Коммерсета і до Рорка. Усе сходиться. На одному боці медальйона - чотирилишник, на іншому - символ церкви. Гра випадку і божественна місія...

- Якщо вбивця навмисне підставив Коммерсета і знав, що той буде в Тауерз, значить, йому було відомо про побачення з Одрі Моррел.

- Так. Людям часто тільки здається, що вони поведуться приховано. Думаю, половина ізостудії знала про те, що вони поклали одне на одного око. Значить, треба перевірити людей, які там займаються. - Єва потерла скроні. - Мені потрібен від Рорка список людей, яких він убив. І імена тих, хто допомагав йому їх знайти.

- Яким зі списків ви доручите займатися мені?

Єва раптово відчула різь в очах. "Здається, я перевтомилася", - подумала вона, насилу стримуючи сльози.

- Дякую. Я перед вами в боргу.

- Зовсім ні. Будете їсти свій хот-дог?

Єва усміхнулася і простягнула його Пібоді.

- Пригощайтесь,

- Дякую. До речі, Далласе, а що ви збираєтеся сказати майору Вітні?

- Про це я якраз і думаю. - У Єви тут же засмоктало під ложечкою. - А зараз нам час у відділок. Цікаво, що там Макнаб? Так, ще мені доведеться розібратися з репортерами. Плюс - отримати від медекспертів результати розтину Конроя. А на солодке - розбирання з Рорком.

- Важкий день... Може, я піду поквалю Макнаба, а ви займетеся Надін Ферст?

- Чудова ідея.

Шукати Надін Єві не довелося: журналістка сиділа в її власному кабінеті і з посмішкою дивилася на розібраний на складові частини комп'ютер.

- Це що, Даллас, набір "Зроби сам"?

- Пібоді, знайдіть і вбийте Макнаба!

- Буде виконано, лейтенант.

- Надін, скільки разів я вам казала, щоб ви не сунулися без мене в мій кабінет?

- Разів двадцять, не менше. - Надін, не перестаючи посміхатися, сіла зручніше і закинула ногу на ногу. - І чого ви так нервуєте? Ну, хто такий Шон Конрой? До речі, чому його вбили в будинку Рорка?

- Не в будинку Рорка, а в одному з належних йому будинків, яких у нього незліченна кількість. - Вона багатозначно подивилася на Надін. - Сподіваюся, ви у своєму репортажі використаєте саме це формулювання.

- У своєму ексклюзивному репортажі, - уточнила Надін, обдарувавши її променистою посмішкою. - До якого увійде і заява від слідчого, який веде справу.

- Отримаєте ви свою заяву. - Єва підійшла до дверей і замкнула їх.

- Ага! А скільки мені це коштуватиме?

- Поки що - анітрохи. Отже, поліція Нью-Йорка розслідує вбивство Шона Конроя, громадянина Ірландії, сорока одного року, за професією - бармена. Після анонімного повідомлення слідчий виявив тіло в порожній будівлі, підготовленій до здачі.

- Як його вбили? Я чула, що це було жахливо.

- Наразі подробиць пресі не повідомляють.

- Ну, Даллас! - Надін нахилилася до неї. - Розкажіть!

- Ні. Поліція з'ясовує, чи не пов'язаний цей злочин з убивством інформаційного магната, також громадянина Ірландії Томаса З. Бреннена, яке сталося в п'ятницю.

- Бреннена? Бог ти мій! - Надін схопилася. - Бреннена вбили? Господи! Та він же володів контрольним пакетом акцій "Каналу 75"! Але як же ми це пропустили? Як це сталося? Де?

- Бреннен був убитий у своїй нью-йоркській квартирі. Поліція веде розслідування.

- Боже мій, адже я його знала особисто!

- Невже? - стрепенулася Єва.

- Ну звісно, я з ним десятки разів зустрічалася. На зборах, на благодійних вечорах... Він навіть послав мені квіти після... після того випадку навесні.

- Коли вам ледь не перерізали горло?

- Так. - Надін знову сіла. - Він мені дуже подобався, Даллас. Чорт забирай, але в нього ж дружина, діти! - Вона задумалася на мить. - На студії такий галас підніметься, та й у всьому світі. Як це сталося?

- Наразі ми вважаємо, що хтось проник до нього у квартиру.

- Ось вона - хвалена служба безпеки! - пробурмотіла Надін. - Загинув від руки зломщика...

Єва, радіючи тому, що Надін зробила саме такий висновок, не сказала нічого.

- Отже, ви вважаєте, що між цими двома вбивствами є якийсь зв'язок? - запитала Надін. - Ну так, Шон Конрой теж ірландець. Вони були знайомі?

- Це ми збираємося з'ясувати.

- До речі, адже і Рорк - ірландець...

- Так, мені говорили, - сухо сказала Єва. - Можу вам повідомити - тільки це не для друку, - що Рорк був знайомий із Шоном Конроем в Ірландії. Можливо, будинок, куди заманили Конроя, був обраний не випадково. Він був порожній, нові мешканці мали в'їхати через кілька днів. Сподіваюся, ви розумієте: поки ми все остаточно не з'ясуємо, я б хотіла, щоб ім'я Рорка не згадувалося.

- Це якраз неважко. Усі канали - і наш насамперед - займатимуться Бренненом. Будемо давати матеріали про нього, спогади, біографію... - Надін піднялася. - Дякую.

- Не варто. - Єва відчинила двері. - Вам ще доведеться за це розплачуватися.

"Так, - подумала вона, потираючи скроні, - якби вдалося так само легко заморочити голову майору..."

- Ваш звіт досить лаконічний, лейтенанте, - зауважив Вітні, вислухавши Єву.

- На цій стадії нам вдалося зібрати зовсім небагато інформації, майоре. - Вона сиділа, склавши руки на колінах, і, не моргаючи, дивилася на Вітні. - Макнаб із комп'ютерного відділу намагається відстежити, звідки надходили дзвінки, але поки що мало чого домігся. Фіні має повернутися за тиждень.

- У Макнаба у відділі дуже непогана репутація.

- Можливо, але зараз він застопорився. Він сам так сказав, майоре. Вбивця відмінно розбирається в електроніці. Є ймовірність, що на цьому ґрунті він і був пов'язаний із Бренненом.

- Це не пояснює вбивства Конроя.

- Ні, сер, але обидва були ірландцями. Ми з'ясували, що вони були знайомі по Дубліну - можливо, не близько. Не виключено, що вони продовжили або відновили

знайомство в Нью-Йорку. Ви прослухали запис моїх розмов з убивцею, з яких зрозуміло, що його мотив - помста. Конрой виїхав із Дубліна три роки тому, у Бреннена це було основне місце проживання. Думаю, нам варто звернутися в дублінську поліцію. Хотілося б з'ясувати, чи не було у цих людей якоїсь спільної справи в Ірландії кілька років тому.

- Наскільки я знаю, Рорк теж веде справи в Ірландії...

- Так, сер, але останнім часом він не спілкувався ні з Конроем, ні з Бренненом. Я перевіряла. Він не мав із ними ні особистих, ні ділових контактів понад десять років.

- Помсту іноді виношують роками. - Вітні сплів пальці й пильно подивився на Єву. - Ви збираєтеся повторно допитувати Соммерсета?

- Я розглядаю цю можливість, майоре. Його алібі під час убивства Бреннена слабеньке, але більш-менш достовірне. Одрі Моррел підтвердила, що у них було призначено побачення. Найімовірніше, вони переплутали дні. А головне, те, як були вбиті Бреннен і Конрой, вказує на людину іншої комплекції. Соммерсет просто-напросто недостатньо сильний.

- Він міг бути не один, - зауважив Вітні.

Єва внутрішньо здригнулася, але кивнула.

- Міг. Майоре, я відпрацюю цю версію - так само, як і всі інші, - але я особисто переконана в тому, що Соммерсет не став би робити нічого, що могло б зашкодити Рорку. Він відданий йому, навіть надто відданий. Крім того, я вважаю, майоре, що наступна мета - Рорк. Тому вбивця і зв'язався зі мною.

Вітні кілька миттєвостей мовчки розглядав Єву. Вона не відводила очей, відповідала зібрано й чітко. Але - напевно, сама вона цього навіть не помітила, - вона стиснула руки так, що кісточки пальців побіліли.

- Згоден із вами. Я міг би вас запитати, чи не хочете ви, щоб вас звільнили від розслідування, але, гадаю, немає сенсу витрачати даремно час.

- Саме так, сер.

- Ви напевно допитаєте Рорка. - Він зробив паузу, але Єва не промовила ні слова. - І гадаю, що офіційного звіту представлено не буде. Я не можу вам цього заборонити, але мушу попередити вас: діючи в обхід правил, будьте особливо уважними, Далласе. Я не хочу втратити свого найкращого співробітника.

- Майоре! - Єва встала. - Я впевнена: вбивця вважає, що його місія ще не завершена. Він знову вийде на зв'язок зі мною. Я вже склала певне уявлення про його психологічний тип, але хотіла б якнайшвидше проконсультуватися з доктором Міра.

- Домовтеся з нею.

- І ще одне: я б хотіла якомога більше працювати вдома, оскільки встановлена там апаратура перевершує за якістю ту, що є в дільниці.

Вітні дозволив собі усміхнутися.

- Можу собі уявити. Що ж, я готовий надати вам свободу, але врахуйте - ненадовго. Якщо у нас буде ще один труп, цей час скоротиться.

- Отже, постараюся працювати швидше.

Єва сиділа в машині й дивилася на будинок, який побудував Рорк. Ні, неточно. Сам будинок був побудований понад сто років тому і чекав того часу, коли його купить людина з грошима та уявою. У Рорка було і те, і інше, і він облаштував цей палац зі скла та каменю якнайкраще.

Тепер Єва почувалася тут удома. Вона звикла до башточок і терас, до зелених галявин і квітників. Вона жила серед антикварних скульптур і східних килимів, оточена багатством і розкішшю.

Тільки Рорк заробив це сам, а вона... Вона з'явилася на готове.

Вони обидва в дитинстві сьорбнули злиднів, і кожен знайшов свою дорогу. Їй були необхідні закон, порядок, дисципліна, правила - у дитинстві вона нічого цього не знала. Але ранні роки, які вона так намагалася вигнати з пам'яті, останнім часом поверталися у спогадах - болісних і пронизливих.

Тепер вона пам'ятала занадто багато, але - не все.

Рорк же, навпаки, завжди пам'ятав усе, причому в подробицях. Він не дозволяв собі забути, хто він і звідки прийшов. Він це використовував.

Його батько був алкоголіком. І її теж. Його батько над ним знущався. І її - теж. Дитинство в обох було понівечене, обидва рано подорослішали, але якщо вона обрала шлях закону, він - обходив його всіма можливими шляхами.

Тепер вони стали, вірніше, намагалися стати одним цілим - сім'єю.

Але наскільки можуть злитися дві настільки різні особистості?

Ось це вони і з'ясовували, і їхньому шлюбу, такому ще недовгому, такому яскравому, такому важливому для них обох, судилося або розпастися, або зберегтися...

Єва під'їхала до самого будинку, залишила машину біля сходів, що робила незмінно і що так само незмінно дратувало Соммерсета, і, взявши коробку з дисками, увійшла в будинок.

Соммерсет зустрів її у вестибюлі - незворушний, як завжди. Він напевно знав, коли саме вона в'їхала у ворота. І напевно дивувався тому, що вона забарилася.

- У вас проблеми з машиною, лейтенанте?

- Ні, все нормально. - Вона зняла куртку і за звичкою підвищила її на перила.

- Ви знову залишили її перед будинком.

- Я знаю.

- Але існує гараж.

- Самі її й заженете. Де Рорк?

- Рорк у своєму офісі на П'ятій авеню. Вдома буде за годину.

- Чудово. Коли він приїде, нехай зайде до мене в кабінет.

- Я повідомлю йому про ваше прохання.

- Це не прохання. - Вона з усмішкою дивилася на Соммерсета, який гидливо тримав двома пальцями її куртку. - Так само, як не прохання і те, що ви не повинні залишати місто найближчим часом.

У нього заграли жовваки на вилицях.

- Вам це приносить задоволення, лейтенанте?

- О, звісно! Чиста насолода. Пара мерців, одного з яких по-звірячому вбито в будинку, що належить моєму чоловікові. Причому обидва - його старовинні приятелі. Я весь день просто пурхаю від радості.

Соммерсет зробив крок до неї, і очі Єви небезпечно звузилися.

- Врахуй, хлопче, я вмію захищатися.

Увесь гнів, що кипів у ньому, Соммерсет вилив в інтонації, з якою запитав:

- Ви допитували місіс Моррел?

- Я намагалася підтвердити ваше убоге алібі.

- Ви дали їй зрозуміти, що я залучений до розслідування! Тим часом моє особисте життя...

- Поки ці справи не закриті, особистого життя у вас немає. - Єва помітила його здивований погляд, але вирішила, що їй не до тонкощів. - Якщо хочете собі допомогти, робіть усе так, як я скажу. Нікуди не ходіть наодинці і завжди будьте готові відзвітувати про те, що ви робили - вдень чи вночі. Тому що, якщо мені не вдасться цьому запобігти, дуже

скоро загине хтось іще. Вбивця явно хоче, щоб усе вказувало на вас; потрудіться зробити так, щоб його розрахунок не виправдався.

Соммерсет насупився.

- Захищати невинних - ваш обов'язок.

Єва вже почала підніматися сходами, але обернулася і зустрілася з ним поглядом.

- Свої обов'язки я знаю і справляюся з ними непогано.

Він презирливо фиркнув, і вона спустилася на дві сходинки - спокійно, неквапливо, хоча всередині в неї все кипіло від обурення.

- Настільки непогано, що здогадалася, чому ви мене одразу зненавиділи. Перша частина завдання була елементарною, з нею впорався б і новобранець. Ви зрозуміли, що Рорк відчуває до мене деякі почуття, а я - поліцейський, і цього достатньо, щоб зневажати мене.

- У мене було мало підстав захоплюватися представниками вашої професії, - криво усміхнувся Соммерсет.

- Друга частина виявилася важчою, - Єва спустилася ще на одну сходинку і тепер стояла врівень із ним. - Я думала, що вирішила і її, але не знала, що в ній два підпункти. Перший: я не з тих сьайних світських левиць, з якими зазвичай спілкувався Рорк. Ні зовнішність моя, ні манери, ні стиль вас не задовольняють.

Соммерсет знизав плечима:

- Ну, раз ви самі здогадалися... Справді, не задовольняють. Він міг отримати будь-яку жінку, міг вибирати з вершків суспільства.

- Але ви не хотіли для нього будь-кого, Соммерсет. Це другий підпункт, і про нього я здогадалася тільки сьогодні вранці. Ви мене не приймаєте, бо я не Марлена, - сказала вона тихо, і він зблід. - Ви сподівалися, що він обере ту, яка нагадуватиме вам її, а натомість отримали другий сорт. Вам не щастить.

Єва розвернулася і пішла геть. Вона не бачила, як у нього підкосилися ноги, як він тремтячою рукою сперся на перила. Її слова, жорстокі, але правдиві, кинуті просто в обличчя, були для нього як ніж у серце. Переконавшись, що залишився один, Соммерсет сів на сходинки і закрив обличчя долонями. Горе, яке за ці роки, здавалося, відступило, знову навалилося на нього.

Коли через двадцять хвилин додому повернувся Рорк, Соммерсет був знову зібраний і стриманий. Руки більше не тремтіли, серце не вистрибувало з грудей. Свої обов'язки він, як завжди, готовий був виконувати чітко і точно.

- Лейтенант нагорі, у своєму кабінеті. - Соммерсет узяв пальто Рорка і перекинув його через руку. - Вона б хотіла з вами поговорити.

Рорк подивився на сходи. Він знав напевно, що Єва висловилася не настільки чемно,

- Вона давно вдома?

- Менше ніж півгодини.

- Вона одна?

- Так. Абсолютно одна.

Рорк неуважно розстебнув два гудзики біля ворота. Денні зустрічі були довгими й виснажливими. Ніла потилиця, у скронях стукало.

- Усі дзвінки мені - на автовідповідач. Я не хочу, щоб мене турбували.

- Вечеря?

Рорк мовчки похитав головою і почав підніматися сходами. Весь день йому вдавалося стримувати злість і роздратування, але зараз вони рвалися назовні. Він чудово розумів, що говорити з Євою потрібно якомога спокійніше. Однак варто було йому згадати, як легко і рішуче вона ввечері зачинила двері перед його носом, ставало зрозуміло, що довго йому зберігати спокій не вдасться.

Двері в кабінет Єви були прочинені. "Ну що ж, - подумав він, невесело усміхнувшись, - зрештою, вона сама мене викликала".

Єва сиділа за столом, похмуро дивлячись на екран комп'ютера, і те, що вона читала, їй явно не подобалося. Біля ліктя стояв кухоль із кавою, напевно вже остиглою. Волосся стирчало в різні боки - видно, вона весь час його куйовдила. Заплечну кобуру вона так і не зняла.

Галахад затишно влаштувався на стосі паперів, що лежали на столі. Він на знак привітання підняв хвіст, і його двоколірні очі недвозначно заблищали, немов він хотів сказати: "Ну, давайте, починайте! Я зачекався вечірнього концерту!"

- Ви хотіли мене бачити, лейтенанте?

Єва підняла голову і обернулася. Вигляд Рорка був абсолютно незворушний, але за нахилом голови, за напруженим корпусом вона зрозуміла - перед нею дублінський шибайголова, готовий до бою.

"Чудово, - подумала вона. - Я теж готова".

- Так, я хотіла тебе бачити. Двері зачиниш?

- Неодмінно.

Рорк прикрив двері, підійшов до столу, але більше нічого не сказав. Він завжди вважав за краще, щоб першого удару завдавав противник. Давати здачу - куди як приємніше.

- Мені потрібні імена, - сказала Єва сухо, майже різко, даючи зрозуміти, що зараз він говорить із поліцейським. - Імена людей, яких ти вбив, та імена всіх, хто допомагав тобі знайти цих людей.

- Ти їх отримаєш.

- Ще мені потрібні твої свідчення про те, де і з ким ти перебував, коли було вбито Бреннену і Конрою.

Очі його на мить спалахнули полум'ям і тут же знову стали крижаними.

- Я що, підозрюваний, лейтенанте?

- Ні, але набагато простіше все це прояснити з самого початку.

- Так, краще, щоб усе було простіше.

- Не смій зі мною так розмовляти! - Вона починала злитися тільки від його холодного і розважливого тону. - Невже ти не розумієш, як важливо, щоб я діяла за буквою закону - хоча б там, де можу? На Соммерсета я хочу надіти електронний браслет, що фіксує всі його пересування. Це може його захистити, але на моє прохання він напевно відповість відмовою. Тому мені треба, щоб ти його вмовив.

- Я ніколи не запропоную йому нічого подібного. Це занадто принизливо.

- Послухай! - Єва повільно встала з-за столу. - Може, це й принизливо, але тоді він, принаймні, не потрапить за ґрати.

- Для деяких людей найважливіше гідність.

- Та до біса гідність! Є проблеми важливіші. Мені потрібні факти, докази. Якщо ти продовжуватимеш мені брехати...

- Я тобі ніколи не брехав.

- Ти приховував важливу інформацію. А це те саме.

- Аж ніяк. - Рорк раптом зрозумів, що шалено втомився від її вічних правил і настанов. - Я приховував інформацію, не бажаючи без нагальної потреби ставити тебе в скрутне становище.

- Заради бога, не роби мені послуг! - крикнула вона.

- Добре.

Рорк підійшов до бару, дістав пляшку віскі й налив потрібну порцію у важку кришталеву склянку, яку йому страшенно хотілося жбурнути на підлогу. Єва чула крижані нотки в його голосі й розуміла, що він ледь стримує лють.

- Чудово! Чудово! Ну, давай, злись далі. У мене два трупи, і я з хвилини на хвилину очікую третього. У мене є винятково важлива інформація, яку офіційно я використати не можу, бо в такому разі мені найближчі сто років доведеться відвідувати тебе у федеральній в'язниці. Я...

Рорк ковтнув віскі, вишкірнув у навмисній усмішці.

- Заради бога, не роби мені послуг.

- Знаєш, друже, не особливо хорохорься, тому що в дупі зараз ти! - Єві страшенно хотілося що-небудь розбити, але вона обмежилася тим, що відштовхнула ногою стілець. - Здається, ти і твій кістлявий робот тільки й робите, що шукаєте пригод. Якщо мені вдасться витягнути вас із цієї халепи, я вам пораджу піти до психолога - нехай навчить вас насолоджуватися спокійним життям.

- Поки що мені вдавалося самому виходити з усіх колотнеч. - Рорк допив віскі, штовхнув склянку на стіл. - Ти чудово знаєш, що Соммерсет нікого не вбивав.

- Неважливо, що я знаю, важливо - що я можу довести! - Єва вчепилася собі у волосся - знову починала боліти голова. - Приховуючи від мене інформацію, ти не даєш мені просуватися вперед!

- А що ти могла б із нею зробити такого, що я не зроблю сам? Причому з тим обладнанням і з тими зв'язками, які в мене є, я дію набагато ефективніше.

Євиному терпінню прийшов кінець:

- Постарайся не забувати, хто тут поліцейський!

Очі Рорка блиснули сталевим блиском:

- Про це мені забути навряд чи вдасться.

- Не забувай, хто має шукати докази, збирати інформацію, вести розслідування. Займайся своїми справами, а в мої не лізь, поки я тобі не скажу!

- Поки ти не велиш? - Не витримавши, Рорк розвернувся, схопив її за плечі та добряче струснув. - А якщо я відмовлюся робити те, що мені велять, а, лейтенанте? Не стану підкорятися наказам? Що ви зробите? Знову підете і забороните за собою двері?

- Прибери руки!

Замість цього Рорк притягнув її до себе.

- Врахуй: замкнених дверей я терпіти не стану. Моєму терпінню є межа, і ти до неї дісталася. Якщо не хочеш ділити зі мною ліжко, не хочеш бачити мене поруч, так і скажи. Але, чорт забирай, замкнених дверей я терпіти не маю наміру!

- Це ти в усьому винен! - вигукнула Єва. - Ти мене розлютив так, що я не могла навіть говорити з тобою. Мені доводиться розбиратися не тільки з тим, що відбувається, а й із тим, що відбувалося раніше. Мені доводиться закривати очі на те, які закони ти порушив.

- Вона обома руками вперлася йому в груди, але він навіть не ворухнувся. - І до того ж я змушена вести світські бесіди з якимись незнайомими типами, яких ти запрошуєш на вечерю, і думати про те, як, чорт забирай, я в цей момент вбрана!

- Ти думаєш, тобі одній доводиться поступатися власними зручностями? - Рорк, ледь стримуючи лють, струснув її ще раз і нарешті відпустив. - Бог мій, я - я! - одружився з поліцейським! Так, доля знайшла, як наді мною пожартувати.

- По-моєму, тебе ніхто не примушував, - заявила вона, уперши руки в боки. - Наскільки мені пам'ятається, ти сам цього домагався.

- А ти всіляко намагалася ухилитися - та й зараз тим самим займаєшся. Усе, набридло до смерті! Ти переконана в тому, що тільки тобі доводиться поступатися і йти на компроміс. - Єва майже відчувала хвилі злості, які від нього виходили. - Та я стільки разів поступався і йшов на компроміс, що й не злічити! Коли тобі це необхідно, ти можеш усамотнюватися, я прощаю тобі всі твої невротичні пунктики, але я не бажаю терпіти, коли моя дружина замикає переді мною двері!

Почувши про пунктики, Єва ледь не втратила дар мови, але після слів "моя дружина" красномовство до неї повернулося:

- Твоя дружина, твоя дружина... Не смій казати "моя дружина" таким тоном, немов ідеться про один із твоїх костюмів!

- Ти зараз маєш просто дурний вигляд.

- Так, я дурна. Ти сам сказав, що я дурна невротичка.

- Часом і таке буває.

Їй було важко дихати, перед очима пливли червоні плями.

- А ти - нахабний, самовпевнений, авторитарний тип. І на закон тобі плювати...

Рорк підняв брови.

- І який же ти з цього робиш висновок?

Єва не могла підібрати слів і видала якийсь напівзиск-напівсхлип, почувши який, Галахад вважав за краще сховатися під стіл.

- Чудово сказано, - зауважив Рорк і попрямував за новою порцією віскі. - А ти знаєш, що за останні кілька місяців я відмовився від цілої низки справ, які могли здатися тобі сумнівними? - Він уважно розглядав віскі на світло. - Так, мабуть, ними я займався швидше за звичкою, але знаходив у цьому певне задоволення. І вигоду.

- Я ніколи не просила тебе ні від чого відмовлятися!

- Єво, люба, - зітхнув він; лють його майже вляглася. - Ти просиш про це самим фактом свого існування. Змушений зізнатися: я одружився з жінкою з поліції, тому що кохав її і бажав, тому що вона була мені необхідна. Тому що я, як це не дивно, нею захоплювався. Вона досі приводить мене в захват.

- Слухай, не треба таких поворотів!

- Це просто коло замкнулося. Зрозумій же, я не можу змінити того, що вже зробив. Навіть заради тебе. - Він зустрівся з нею поглядом, - Але я прошу тебе більше не замикати двері.

Єва зітхнула - тихо, ледь чутно.

- Так важко дивитися на те, що зробили з цими людьми, і знати...

- Що я теж був здатний на таке? - Рорк відставив склянку. - Це була справедлива відплата.

Вона раптом відчула важкість свого поліцейського значка. Не на грудях - у серці.

- Не тобі це було вирішувати.

- Ось тут ми з тобою розходимося. Закон не завжди стає на захист невинних. Часом закону на все і на всіх наплювати. Я не буду вибачатися за те, що зробив, Єво. Але я хочу вибачитися за те, що поставив тебе перед необхідністю вибрати між мною і обов'язком.

Вона взяла кухоль із остиглою кавою і зробила ковток - у горлі раптово пересохло.

- Мені довелося все сказати Пібоді. Потрібно було ввести її в курс справи. - Вона провела рукою по обличчю. - І уяви собі, вона, не вагаючись, стала на мій бік.

- Пібоді - хороший поліцейський. - Рорк похитав головою. - Треба ж, ти навчила мене того, що в цій фразі я більше не бачу протиріччя.

- Мені потрібна була її допомога, тому що я боюся. - Єва, намагаючись заспокоїтися, заплющила очі. - Я боюся, що, якщо буду недостатньо обережною або розторопною, на місці нового злочину я знайду тебе. Я запізнюся, і ти будеш мертвий. Адже потрібен йому саме ти!

Рорк обійняв її, притиснув до себе, і Єва відчула, яке необхідне їй було тепло його рук, його дихання, його запах.

- Я не могла цього виносити, - сказала вона, сильніше притискаючись до нього. - Не могла! І думати про це не можу, бо голова починає йти обертом, і з голови викинути не можу...

Його губи припали до її губ у пристрасному поцілунку. Він знав, що їй потрібно це, що вона чекає його рук - сильних, вимогливих, нетерплячих. І обіцянки, які він шепотів їй, зриваючи з неї сорочку, були за них обох.

На підлогу полетіла її кобура, за нею - його піджак. Єва закинула голову, підставляючи шию під поцілунки Рорка, і потягнулася до його ременя.

Вони прагнули одне до одного так нестримно, що було вже не до слів. Він підштовхнув її до столу, під її спиною зашуршали папери.

- Адже я - невротичка, - шепнула вона, притискаючись до нього.

- Мені це навіть подобається, - відповів Рорк, засміявшись, і увійшов у неї.

Тіло Єви одразу ж здригнулося в оргазмі, вигнулося дугою, зіниці її потемніли, з грудей вирвався стогін - вона кликала його.

- Я тут, - сказав він, розсовуючи їй стегна. - Я тут, із тобою.

Уже пливучи на хвилях насолоди в захмарні далі, Єва зрозуміла, що він шукає одного - злиття з нею. Повного й остаточного.

Потім вони їли суп просто в кабінеті. Після другої тарілки голова у Єви прояснилася настільки, що вона вирішила повернутися до справ.

- Деякий час я працюватиму головним чином тут.

- А я постараюся працювати поменше - на випадок, якщо тобі знадобиться моя допомога.

Єва розламала булочку, намазала її маслом.

- Ми збираємося зв'язатися з дублінською поліцією. Твоє ім'я спливе обов'язково. - Вона зробила вигляд, що не помітила його усмішки, і впилася зубами в булочку. - На мене чекає багато сюрпризів?

- У них на мене не більше відомостей, ніж у тебе в комп'ютері.

- Тобто - практично нічого?

- Саме так. Напевно знайдеться пара-трійка старих службовців із довгою пам'яттю, але нічого надто захопливого вони не згадають. Я завжди був обережний.

- Хто розслідував убивство Марлени?

Погляд у Рорка став жорстким.

- Якийсь інспектор Магуайр, але я б не назвав це розслідуванням. Він дотримувався проформи, приймав пропоновані хабарі і, врешті-решт, визнав це смертю внаслідок нещасного випадку.

- Але все ж зібрані ним факти можуть стати в пригоді.

- Думаю, фактів небагато. Магуайр був підготований тією бандою, на чию територію я зазіхнув. - Рорк узяв другу половинку Євиної булочки. - Міські війни в тих краях почалися пізніше, ніж тут, і тривали довше. Навіть я встиг дещо застати, ще хлопчиськом.

Рорк згадав трупи на вулицях, автоматні черги ночами, стогони поранених, запалі очі тих, хто залишився в живих.

- Ті, хто від цього виграв, - продовжував він, - мали все і навіть більше. Ті, хто програв, терпіли голод і поневір'яння. Поліцейські, які пройшли через це пекло, розділилися на два табори. Одні кинулися наводити порядок, інші вирішили отримати з хаосу і плутанини якомога більше вигоди.

- Магуайр віддавав перевагу вигоді?

- Він був не самотній у своєму виборі. Мене часто лупили поліцейські, коли мені нічим було заплатити їм данину.

- А від Магуайра тобі діставалося?

- Особисто від нього - ні. Коли я став кишеньковим злодієм і шулером, він уже був начальником. Данину за нього збирали підлеглі. - Рорк налив собі кави. - Найчастіше мені вдавалося їх переграти. Коли не було виходу, я платив данину, але тут же її і крав. Поліцейські - істоти в масі своїй простодушні. Їм і на думку не спадало, що хтось наважиться лазити в них по кишнях.

На це Єва тільки хмикнула.

- А чому справою Марлени став займатися Магуайр? - запитала вона.

- Коли її вбили, Соммерсет наполіг на тому, щоб викликали поліцію. Він хотів, щоб ті, хто... щоб ці люди понесли покарання. Він жадав справедливості - а отримав Магуайра. Цей виродок прибув на місце, довго ходив навколо будинку, морщив ніс, хитав головою. "Татусеві слід було краще стежити за донькою, - заявив він. - От же як розпустилася!"

Згадавши старий біль, Рорк схопився і почав ходити кімнатою.

- Я готовий був розтерзати його на місці! І він це чудово розумів. Але за його спиною стояло шестеро молодиків, які з радістю розірвали б мене на шматки. Він дійшов висновку, що вона була зіпсованим створінням, вживала наркотики і зв'язалася з покидьками, які врешті-решт її і вбили. Через два тижні він роз'їжджав у новій машині, а його дружина демонструвала всьому місту свої діамантові сережки...

Він відвернувся.

- Ще через півроку його зрешечене кулями тіло виловили з Ліффі.

Єва мовчки втупилася на нього, а потім запитала, насилу ворущачи пересохлими губами:

- Його вбив ти?

- Ні. Мене хтось встиг випередити. У моєму списку він стояв не на першому місці. - Рорк знову сів. - Єво, я дуже хочу, щоб ти зрозуміла: Соммерсет не мав стосунку до того, що я робив. Він навіть не здогадувався про мої плани.

- Можеш переді мною його не вигороджувати. Я постараюся зробити для нього все, що зможу. - Вона зітхнула. - Почнемо з того, що знову скористаємося твоєю апаратурою. Треба перевірити всі списки.

Рорк встав, підніс її руку до губ і поцілував.

- Працювати з вами - чисте задоволення, лейтенанте!

- І не забувай, хто тут головний.

- Упевнений, що, якщо виникне необхідність, ви не забудете мені нагадати. - Єва теж встала, і він обійняв її за талію. - Наступного разу, коли ми займатимемося коханням, можеш не знімати значок. Щоб я не забув, хто все-таки головний.

Єва сиділа в кабінеті Рорка і, дивлячись на настінний екран, читала список.

Вона чудово розуміла, що вчиняє протизаконні дії, оскільки працює на незареєстрованому комп'ютері, прихованому від пильного ока служби комп'ютерної безпеки. Але що їй казати, апаратура тут була на заздрість будь-якому хакеру.

Рорк, який сидів за столом, нагадував їй капітана піратського корабля, що встав до штурвала.

- Не думала, що їх було так багато, - пробурмотіла Єва і, засунувши руки в кишені, прочитала вголос: - Чарльз О'Маллі, йому було розпорото кишки 5 серпня 1987 року. Справу закрито. Метью Рілі, зарізаний 12 листопада 1987 року. Дональд Кені. Знайдений повішеним 22 квітня 1988 року. Майкл Роуен. Задущений 2 грудня 1988 року. Рорі Макні, потонув 18 березня 1989 року. Джон Калхун, отруєний 31 липня 1989 року... У середньому по двоє на рік, - сказала вона, важко зітхнувши.

- Я не поспішав. Хочеш ознайомитися з їхніми біографіями? - Він глянув на екран і почав: - Чарльз О'Маллі, тридцяти трьох років. Дрібний шахрай і сексуальний збоченець. Підозрювався у зґвалтуванні власних матері та сестри. Звинувачення знято за браком доказів. Підозрювався у звірячому вбивстві вісімнадцятирічної повії. Обвинувачення знято за відсутністю зацікавлених у розслідуванні осіб... До речі, я пам'ятаю цю справу. Ім'я дівчини навіть ніхто не спромігся з'ясувати. Фірмовим знаком О'Маллі були перебиті коліна. У Марлени обидва коліна були зламані...

- Добре, Рорк. - Єва підняла руку. - Досить. Треба переглянути дані про їхніх родичів, друзів, коханок. Може, нам пощастить, і ми знайдемо якусь ниточку.

Рорку не хотілося зайвий раз вимовляти ці імена вголос, і він скористався клавіатурою.

- Мені знадобиться кілька хвилин, Список можливих контактів виведемо на третій екран.

- Хто-небудь ще знав про те, що ти вирішив зробити? - запитала Єва.

- Я, зізнатися, вважав за краще за кухлем пива своїми подвигами не хвалитися. Щоправда, - він знизав плечима, - чутки все-таки пішли. Але це було мені навіть на руку. Я хотів, щоб вони знали і тремтіли від страху.

- Безстрашний ти хлопець, Рорк, - буркнула Єва й обернулася до нього. - Інакше кажучи, у Дубліні, та, гадаю, не тільки там, про це міг знати кожен собака.

- Кені я знайшов у Парижі, Роуена на Канарах, Калхуна - тут, у Нью-Йорку.

- Господи! - Вона прикрила очі рукою. - Гаразд, що було, те було. Нам необхідно вирахувати зацікавлених осіб - тих, хто був пов'язаний з одним або кількома людьми з твого списку. Тих, хто міг затаїти на тебе зло.

- Таких чимало. Але, якщо все спрямовано саме на мене, то навіщо підставляють Соммерсета?

- Він - місток, по якому хочуть дістатися до тебе. - Вона почала в задумливості ходити по кімнаті. - Я збираюся не пізніше, ніж завтра, проконсультуватися з доктором Міра - хочу мати психологічний портрет злочинця. Але мені здається, що, якщо це справді має стосунок до смерті Марлени, убивця вбачає головну причину того, що сталося, в Соммерсеті. Не будь його - не було б Марлени, не будь Марлени - ти б не став мститися. Тож розплачуватися повинні ви обидва. Він хоче тебе налякати, тому й не спрямував на тебе першого удару. Він знає, що найкраще мітити в того, хто з тобою поруч.

- А якби Соммерсет був виведений з гри?

- Ну, тоді... - Єва раптово замовкла і повернулася до нього. - Гей, про це навіть не думай! Обіцяй мені, дай слово, що ти не станеш його ховати. Так цю гру вести не можна.

Рорк деякий час мовчав.

- Добре, поки що не буду. Але запам'ятай: я не дозволю, щоб його посадили до в'язниці за те, у чому винен я.

- А в цьому тобі залишається тільки покладатися на мене. Однак, якщо ти знову порушиш закон, мені доведеться зайнятися Соммерсетом. У мене просто не буде іншого виходу.

- Отже, нам треба об'єднати зусилля і постаратися не ставити один одного в безвихідні ситуації. По-моєму, обговорюючи це, ми просто втрачаємо час.

- Чорт забирай, ти змушуєш мене йти по жердинці через прірву!

- Я це чудово розумію, - сказав Рорк сухо, і, обернувшись, вона побачила, що він дивиться просто перед собою - холодно і похмуро.

- Ти казав мені, що не можеш змінитися. Але я теж не можу змінитися, Рорк.

- І насамперед ти - поліцейський? Ну що ж, лейтенанте, продемонструйте свою професійну витримку. - Він розвернувся до комп'ютера. - Зараз я покажу тобі Марлену.

І Єва побачила усміхнену дівчину з блакитними очима і довгим пшеничним волоссям. Вона вся світилася молодістю і веселощами.

"Яка вона була крихітна", - подумала Єва, дивлячись на тоненьку фігурку в білій сукні з мереживами. У маленькій, як у ляльки, руці в неї був тюльпан - рожевий тюльпан із краплями роси на пелюстках.

- Втілена невинність, - сказав Рорк ледь чутно, натиснув якусь кнопку, і на екрані з'явилася голограма зі справи Марлени.

Єва здригнулася від жаху. Лялька була зламана і вся в крові. Вони сфотографували її оголеною, і видно було кожна нанесену їй рану.

- А це, - сказав Рорк, - невинність загублена...

У Єви занило серце, але вона, не відриваючись, дивилася на екран. "Ну чому?! - подумала вона. - Чому знову дитина? Чому так часто жертвами стають діти?"

- Будемо вважати, що ти обґрунтував свою позицію, Рорк. - Єва простягнула руку, прибрала з екрана голограми, а потім обернулася і подивилася йому прямо в очі.

- Я б знову вчинив так само, - повільно промовив він. - Без вагань і без жалю. А якби я міг позбавити її страждань, я пішов би й далі.

- Якщо ти думаєш, що я тебе не розумію, ти помиляєшся. Я побачила не менше за тебе. І живу з цим - щодня. Живу, чудово знаючи, що може одна людина зробити з іншою. І намагаюся робити все, що в моїх силах.

Він раптово закрив долонями обличчя.

- Пробач. Знаєш, ці спогади... Провина, безпорадність...

- Нерозумно звинувачувати себе.

- А кого ще звинувачувати? - різко запитав він, опускаючи руку.

Єва обійшла навколо столу і зупинилася навпроти Рорка.

- Звинувачувати слід О'Маллі, Рілі, Кені, Роуена, Макні та Калхуна. - Зараз вона знала, чим може його втішити. - Очевидно, я не повинна цього говорити, але все-таки

скажу. Ти мав рацію. Те, що ти зробив, було необхідно зробити. Це була справедлива відплата.

Рорк узяв її за руки, їхні пальці сплелися.

- Мені так потрібно було почути від тебе ці слова!

Вона обережно прибрала руки і повернулася до екрана.

- Давай працювати. Нам треба переграти цього виродка на його полі.

Вони засиділися за північ, і Єва заснула, тільки-но торкнувшись головою подушки. Але перед самим світанком її знову почали мучити кошмари.

Рорк крізь сон відчув, як вона метушиться, тут же прокинувся і повернувся до неї. Єва, важко дихаючи, намагалася звільнитися від чогось, що бачила тільки вона.

- Усе гаразд, Єво.

Він спробував її обійняти, але вона почала вириватися - судорожно, несамовито.

- Не треба, не треба, не треба! - У голосі її було благання.

- Усе гаразд, я з тобою. - Рорк міцно притискав її до себе, гладив по спині, по волоссю, і Єва нарешті почала заспокоюватися. - Він тебе тут не дістане. Ми його не пустимо.

Рорк почув довгий подих, і тіло її обм'якло. А він ще довго лежав, дивлячись у темряву і не випускаючи її зі своїх обіймів.

Коли Єва прокинулася, Рорка в ліжку вже не було. До цього вона звикла, але його не виявилось і на дивані, де він мав звичай пити вранці каву, переглядаючи ранкові біржові зведення. Напівсонна, Єва забралася в душ. Прийшовши нарешті до тями, вона раптом згадала сон - і застигла, простягнувши руку до халата.

Маленька брудна кімнатка. Червоні відблиски за вікном. Живіт підводить від голоду. Відчиняються двері, і, похитуючись, входить батько. Він п'яний, але не до смерті. Ніж, який вона взяла, щоб відрізати шматок запліснявілого сиру, з гуркотом падає на підлогу.

Батько б'є її по обличчю, з розмаху, а потім - о жах! - навалюється на неї. Його жадібні руки нишпорять по її тілу, смердючий подих викликає напад нудоти... Але це не

вона чинить опір. Це Марлена, Марлена в розірваній білій сукні, обличчя спотворене болем і страхом. Тендітне тільце розпростерте в калюжі крові.

Єва дивиться на загиблу дівчину. Лейтенант нью-йоркської поліції Єва Даллас знову зустрілася зі смертю. Вона тягнеться за потертим покривалом, що лежить на ліжку, - хоче вкрити дівчину. Так, за правилами вона не повинна нічого чіпати на місці злочину, але Єва не може із собою впоратися.

Вона бере покривало, але, обернувшись до тіла, бачить, що це не Марлена. Єва дивиться на саму себе - мертву, в крові - і впускає покривало на власне обличчя...

Єва, здригнувшись, накинула на себе халат і струснула головою, проганяючи спогади про нічний кошмар. Не час думати про власне минуле. Треба ловити вбивцю, який напевно вже вибрав нову жертву.

Вона швидко одягнулася, налила собі чашку кави і вирушила до свого кабінету. Двері в суміжний кабінет Рорка були відчинені. Вона почула його голос і заглянула до нього.

Рорк сидів за столом і, розмовляючи телефоном, набирав щось на клавіатурі. Гудів факс. Єва налила собі кави і подумала, що ось так він, напевно, займається купівлею-продажем невеликих корпорацій. А Рорк тим часом говорив:

- Радий тебе чути, Джек. Так, часу минуло чимало. - Він вийняв аркуш із факсу, пробіг очима повідомлення й одразу ж надіслав відповідь. - Одружився з Шейлою? Скільки, кажеш, у тебе дітей? Шестеро? Бог ти мій! - Він розсміявся. - А, вже знаєш? Так, минулого літа. Ага, в поліції... Про яке темне минуле ти говориш, Джеку?! Я законослухняна людина! Так, вона чарівна. І має масу переваг. - Рорк відвернувся від монітора, не звертаючи уваги на повідомлення, що щойно надійшло. - Мені необхідно з тобою поговорити, Джек. Ти чув про Томмі Бреннена і Шона? Так, сумно. Моя дружина веде цю справу, і ниточка, схоже, тягнеться до мене. Очевидно, хтось згадав про те, що я зробив після смерті Марлени.

Рорк вислухав відповідь, встав і з трубкою підійшов до вікна.

- Ага, саме так. Є ідеї? Якщо щось дізнаєшся або згадаєш, телефонуй мені сюди. А я на деякий час підшукаю тобі і твоїй родині спокійніше містечко. Візьми дітей і вирушай тижнів на два до моря. Думаю, вони будуть у захваті. Ні, Джеку, це моя справа. Я не хочу, щоб через мене з'являлися нові вдови та сироти.

Він знову розсміявся, але очі в нього були сумні.

- Упевнений, що ти впорався б. Але, знаєш, нехай цим краще займається моя дружина-поліцейський, а ти з сім'єю поки що забирайся з Дубліна. Я сьогодні ж надішлю все необхідне. Ще подзвоню. Привіт Шейлі.

Єва глибоко зітхнула.

- Ти що, вирішив заховати всіх, хто, по-твоєму, може виявитися наступною жертвою?

- Ну так. А що, у тебе є заперечення? - Рорк здавався трохи збентеженим.

- Ні. - Вона підійшла до нього і міцно обійняла. - Я люблю тебе, Рорк.

Вона нечасто говорила це, і серце його забилося сильніше.

- Я теж люблю тебе, Єво.

Вона торкнулася губами його щоки.

- Знаєш, коли ти говорив зі своїм дублінським приятелем, у тебе акцент став сильнішим. І ритм мови змінився, і "ага" став говорити замість "так".

- Справді? - Він цього й не помітив. - Дивно.

- А мені сподобалося. - Вона притулилася до нього. - У цьому було щось зворушливе.

- Невже? - Його руки ковзнули до її стегон. - Єво, люба, якщо ти вирішила... - Він глянув через її плече і сказав трохи здивовано: - Доброго ранку, Пібоді. - Єва сіпнулася, але Рорк міцно тримав її у своїх обіймах. - Чудовий ранок, чи не так?

- Так. Прошу вибачення, мем, - додала Пібоді, спіймавши суворий погляд Єви. - Ви сказали - рівно о восьмій, внизу нікого не було, тому я піднялася сюди. І Макнаб теж тут.

- Явився за вашим наказом, лейтенанте. - Макнаб посміхався на весь рот. - Бог ти мій, ну й будинок у вас!

Він кинувся до комп'ютера з таким виглядом, що Єва інстинктивно потягнулася за зброєю.

- Ось це машина! А ви, напевно, Рорк? - Макнаб енергійно потряс руку Рорка. - Радий із вами познайомитися. Я працюю на одній із ваших МТС-2000. Ми, звісно, мріємо про 5000, але, на жаль, бюджет не дозволяє. А вдома у себе я якраз міняю мультимедіа на "Платинум-50". Чудо що таке! А це що у вас?

- Макнаб, тримайте себе в руках, - обсмикнула Єва молодого чоловіка.

- Слухаюся, мем. Тільки одне питання до вашого чоловіка. Скажіть, скільки завдань ця штука може виконувати одночасно?

- Триста. - Рорк підійшов до Макнаба. - Я використовував його майже на повну потужність, і - жодного збою.

- Ось це так! У вас, напевно, працюють комп'ютерні боги.

- Пошліть своє резюме, спробуйте щастя, - сухо сказала Єва. - Після того, як ви проникли сюди, тримати вас у нашому відділі стає не обов'язковим.

- Неодмінно пошлю, - осклабився Макнаб і звернувся до Рорка: - Лейтенантка просила мене подивитися її домашній комп'ютер. А на чому вона працює у відділку! Кам'яний вік!

Коли Макнаб зник за дверима Євиного кабінету, Рорк зауважив з усмішкою:

- Цікаві у вас колеги, лейтенанте.

- Якщо Фіні найближчим часом не повернеться, я застрелюся. Піду перевірю, чим він там займається.

Пібоді зібралася було вирушити слідом, але Рорк її затримав.

- Одну хвилину, сержанте. Давно хотів сказати вам, що я - ваш боржник.

Вона глянула йому в очі.

- Не розумію, про що ви. Навпаки, це я - разом з усім нашим відділом - вдячна вам за допомогу в розслідуванні.

Рорк підніс її руку до губ.

- Пібоді, ви - диво!

Вона залилася фарбою збентеження.

- А ви, очевидно, були єдиною дитиною.

- Невже це помітно?

- Звісно. Я такі речі одразу помічаю. А тепер мені, мабуть, треба піти захистити Макнаба від Даллас. Зі співробітниками дружніх відділів краще не сваритися.

Вона переступила поріг Євиного кабінету, і тут загудів телефон.

- Чудово! - Макнаб негайно підключив портативний детектор. - Сигнал надійшов у ваш робочий кабінет, минувши контроль. Це напевно він.

Єва, насупившись, потягнулася до слухавки.

- Даллас, відділ розслідування вбивств.

- Ви діяли швидко. - У голосі її співрозмовника чулися нотки захоплення. - Бідолаха Шон навіть не встиг охолонути. Я вражений.

- Наступного разу я не запізнюся.

- Якщо на те буде божя воля. Мені подобається з вами змагатися, лейтенанте. Я просто захоплююся вашою цілеспрямованістю. Настільки, що вже приступив до наступного етапу. Ви готові?

- Чому б вам не битися прямо зі мною? От і подивилися б, хто переможе.

- Я дотримуюся плану, наміченого вищими силами.

- Це все плоди вашої хворої уяви. Господь тут ні до чого.

- Я - його обранець. - Він зітхнув. - Я сподівався, що вам дано це побачити, але ви сліпі, оскільки мирське у вас взяло гору над духовним.

Їжа палила поглядом Макнаба, який возився зі своїм детектором.

- Дивно. Я не помітила нічого духовного в тому, як ви по-звірячому вбили двох людей. До речі, у мене теж є для вас цитата. Послання до римлян, глава друга, вірш третій. "Невже ти думаєш, людино, що уникнеш суду Божого, засуджуючи тих, хто чинить такі справи, і сам роблячи те саме?"

- І ви насмілюєтеся засуджувати мене його словами?! Я - ангел, посланий його справедливістю, я - меч, ведений його гнівом! Я народжений, щоб виконати його вирок. Як ви смієте не визнавати цього?

- Я чудово розумію, хто ви.

- Настане день, коли ти будеш валятися переді мною на колінах і плакати кривавими сльозами! Ти пізнаєш такий біль і відчай, які тільки дано пізнати жінці!

Єва знову поглянула на Макнаба, який тихо лаявся собі під ніс і натискав якісь кнопки.

- Думаєте, так ви доберетеся до Рорка? Ви себе переоцінюєте. Він вас приб'є, як муху. Ми з ним уже сміялися над вами.

- Та я можу вирвати його серце, коли мені заманеться! - Голос убивці змінився - тепер він тремтів від люті.

- Доведіть. Він готовий зустрітися з вами. Призначте місце.

Настало довге мовчання.

- Думаєте, вам вдасться заманити мене в пастку? Нова Єва, яка знову пропонує заборонений плід? Але я не паства, а пастир! Я був покликаний - і зі шляху не зійду.

Єва вслухалася в голос. Намагається себе стримувати, але не може. Непомірне самолюбство і скажений темперамент - ось його болючі точки.

- Я думаю, що ви просто боїтеся. Ви - жалюгідний боягуз, який тримається за своє життя обома руками.

- Ах ти, сука поліцейська! Мені добре відомо, що такі, як ти, можуть зробити з людиною. "Тому що через дружину блудну зубожіють до шматка хліба; а заміжня дружина вловлює дорогу душу".

- Здається, зараз засіку! - шепнув Макнаб. - Поговоріть ще...

- Я не пропонувала вам зайнятися сексом. Не думаю, що у вас це добре виходить.

- Зате блудниця думала! Вона пропонувала мені свою честь в обмін на життя. Але господь зажадав для неї смертної кари. Хай здійсниться воля його.

"Нова жертва, - подумала Єва. - Можливо, вже пізно..."

- Слухай, ти мене стомлюєш. І загадки твої мені набридли. Може, зійдемося в чесному поєдинку - ти і я - і подивимося, хто кого?

- Їх буде дев'ять, коли все завершиться! - Голос у нього став голоснішим, упевненішим, він говорив, як проповідник, що звертається до заблукалих душ. - Дев'ятеро на виконання помсти! Твій час ще не настав, а її - настав. Ось ще одна загадка, лейтенанте, для твоєї убогої низинної душонки. Гарненькі дівчатка виростають у гарненьких жінок, але та, що одного разу опустилася, стане повією назавжди. Признач хорошу ціну - і вона прибіжить. Цю знайдеш на заході, у рік її падіння. Скільки вона протримається - залежить від неї і від тебе, лейтенанте. Але чи хочеш ти рятувати повію, яка розсовувала ноги для того, для кого ти свої розсовуєш? Ваш хід! - повідомив він і перервав зв'язок.

- Його неможливо відстежити. Чорт забирай! - Макнаб спантеличено запустив у шевелюру п'ятірню. - Мені вже здавалося, що я знайшов його, але нічого не вийшло. Не можу його вирахувати. Занадто потужна апаратура.

- Ясно тільки, що він у Нью-Йорку, - сказав Рорк. - Усе інше - туман.

- Так, і туман надто густий.

Єва, не звертаючи уваги на Макнаба, повернулася до Рорка. Він був блідий, але спокійний, тільки очі виблискували.

- Ти знаєш, про кого він говорив?

- Так. Думаю, він мав на увазі Дженні. Дженні О'Лірі. Я розмовляв з нею два дні тому. Колись вона була барменкою в Дубліні, а зараз у неї невеликий готель у Вексфордї.

- Це на заході Ірландії? - Рорк не встиг кивнути, а вона вже встала. - Ні, напевно чи він хотів посилати нас в Ірландію. Він зробив так, що вона опинилася тут. В Ірландії я - ніхто, а він хоче, щоб справу вела я.

- Можливо, Вест-Сайд, - припустила Пібоді.

- Так, підходить. Вест-Сайд, рік її падіння, - додала вона, дивлячись на Рорка.

- Вісімдесят сьомий.

- Отже, Вісімдесят сьома. Західна. Почнемо з неї. Пібоді, пішли!

- Я з вами. - Рорк узяв Єву за руку. - Макнаб, зателефонуйте за цим номером. - Він написав кілька цифр на картці. - Попросіть Нібба. Нехай привезе детектор із монітором на 60К і МТС7500 і встановить у кабінеті моєї дружини.

- Але детектора на 60К не існує.

- Має з'явитися через півроку. Зараз проходить випробування.

- Боже мій! - Макнаб мало не затрясся від захвату. - Технік не потрібен. Я сам упораюся.

- Ні, нехай про всяк випадок приїде. Скажіть, що все має бути готово до полудня.

Залишившись один, Макнаб подивився на картку і зітхнув.

- Гроші вміють не тільки говорити. Вони вміють співати.

Єва кинулася до керма.

- Пібоді, знайдіть усі адреси повій на Вісімдесят сьомий.

- Повій? А, зрозуміла! - Вона витягла портативний комп'ютер і взялася за роботу.

- Він хоче, щоб вона померла в оселі повії, чим вульгарніше - тим краще. Рорк, які з твоїх володінь на Вісімдесят сьомий підійдуть?

За інших обставин Рорк не забув би пожартувати. Але зараз він просто увімкнув свій комп'ютер.

- На Вісімдесят сьомий у мене дві будівлі. В одній ресторан, а нагорі - кілька квартир, зайняті всі. Друга - невеликий готель із баром, ми його збираємося переробляти.

- Як називається?

- "Вест-Сайд".

- Пібоді! - Єва звернула на Сьому авеню і помчала до центру. Вона проскочила на червоне світло, не звертаючи уваги на крики пішоходів і обурене гудіння клаксонів. - Пібоді, ну що?

- Шукаю. Ось. "Вест-Сайд", Вісімдесят сьома вулиця, номер 522. Дозволено розпивання спиртного, є окремі кабінети для курців. У готелі дозволено працювати дівчатам із ліцензією. Попередній власник, Дж. П. Фелікс, був заарештований два роки тому. Порушення статей 752 і 821. Статевий акт без ліцензії та азартні ігри без ліцензії. Майно було конфісковано і виставлено на аукціон. Придбано корпорацією "Рорк Індастріз".

- Номер п'ятсот двадцять два, - бурмотіла Єва, звертаючи на Вісімдесят сьому вулицю, - Місця тобі знайомі, Рорк?

- Ні. - Він думав про Дженні, про те, якою вона була колись милою і сміхотливою дівчиськом. - На аукціон ходив хтось зі співробітників. Я тільки підписав папери. Один із моїх архітекторів працює над проектом перебудови, - додав він. - Його я теж не бачив.

- Це неважливо. - Єва натиснула на гальма і зупинила машину перед будинком 522.

Підійшовши до готелю, вони виявили, що входні двері розбиті. У вестибюлі було темно, у кутку стояла жалюгідна пальма в діжці. За конторкою нікого не було.

Єва, насупившись, глянула на відчинені двері в коридор.

- Чорт забирай! Невже він уже побував тут? - Вона витягла пістолет. - Пройдемо всіма поверхами, будемо стукати в усі двері. Якщо ніхто не відповідає - входимо.

Рорк дістав із шухляди конторки електронний ключ.

- Він підходить до всіх дверей.

- Чудово. Підемо по сходах.

Майже всі кімнати на першому поверсі були порожні. Вони знайшли тільки одну повію, яка відсипалася після нічної вахти. Вона нічого не бачила і не чула і була вельми незадоволена тим, що поліція потривожила її сон. На другому поверсі вони виявили залишки бурхливої вечірки. Серед іншого по кімнаті були розкидані використані шприци.

На брудних напівтемних сходах, що ведуть на третій поверх, вони побачили дитину. Хлопчик років восьми, худий і блідий, у драних кросівках, сидів на сходах. Під оком у нього красувався свіжий синець, на колінах він тримав сіре худе кошеня.

- Ви - Даллас? - запитав він, піднявши очі на Єву.

- Так. А в чому справа?

- Той чоловік сказав, щоб я вас дочекався. Він дав мені два долари.

У скронях у Єви застукало. Вона нахилилася над хлопчиком. Пахло від нього так, що було ясно - не мився він щонайменше тиждень.

- Яка людина?

- Ну, той, який велів мені чекати. Він сказав, що ви мені дасте ще два долари, якщо я вам скажу.

- Що скажеш?

Хлопчик хитро на неї подивився.

- Він обіцяв, що ви дасте два долари.

- Так, звісно. - Єва пошарила в кишені, простягнула йому гроші і сказала нарочито безтурботно: - Ну, то що він просив передати?

- Він сказав... - Хлопчина заплющив очі і повторив завчену фразу: - Третя - не остання. Ти швидка, але я ще швидший. Ні гроші, ні галас не врятують гріховних синів Ейра. Амінь. - Він розплющив очі й усміхнувся. - Усе правильно запам'ятав! Я ж казав, що зумію.

- Молодець. Залишайся тут, отримаєш ще два долари. Пібоді, - сказала вона на майданчику, - подбайте про дитину. Викличте службу допомоги неповнолітнім, а доки вони прийдуть, спробуйте отримати від нього опис зовнішності тієї людини. Рорк, ти йдеш зі мною. Третя жертва на третьому поверсі... Очевидно, і двері мають бути треті.

Єва повернула ліворуч і голосно постукала.

- Там музика. - Вона нахилила голову, прислухалася, намагаючись розібрати мелодію.

- Це джига, - сказав Рорк. - Такий танець. Дженні любила танцювати. Вона там.

Він зробив крок уперед, але Єва його зупинила.

- Не лізь! - Вона відчинила двері й увійшла.

Барменша, яка любила танцювати, висіла під стелею. Шкарпетки її туфель майже торкалися перекинутої табуретки. Шнур впився їй у шию, і з рани пролилася кров - ще свіжа. Праве око Дженні було виколоте.

Музика грала з програвача під столом. На підлозі стояла статуетка. Мармурова Діва Марія була розгорнута обличчям до загиблості.

- Брудний виродок! Покидьок! - Обличчя Рорка потемніло від гніву. Він кинувся вперед, відштовхнувши Єву, але вона встигла схопити його за рукав. - Прибери руки! - Погляд його був холодний і жорстокий. - Прибери!

- Ні. - І вона вчинила так, як мав би в цій ситуації вчинити поліцейський, - відкинула його до стіни і придавила горло ліктем. - Її не можна чіпати. Ти мене розумієш? Її не можна чіпати. Вона померла. Ти нічим не можеш допомогти. Все інше - моя справа. Подивися на мене, Рорк. Поглянь на мене!

Він чув її голос ніби здалеку, але потім усе-таки відірвав погляд від жінки, що висіла посеред кімнати, і подивився на дружину.

- А тепер дозволь мені зробити те, що можу зробити для неї я. - Єва говорила ласкаво, але твердо, так, як говорила з будь-яким потерпілим. Їй хотілося обійняти його, притиснутися щогою до його щоки, а замість цього вона ліктем притискала його кадик. - Ти не повинен нічого чіпати на місці злочину. Тобі треба звідси вийти.

Рорк насилу віддихався, сфокусував погляд.

- Він залишив табуретку. Поставив її так, щоб вона торкалася її кінчиками туфель. Вона була жива, поки в неї вистачало сил спиратися на табуретку! Вона, напевно, задихалася, серце вистрибувало з грудей, але, поки вона зберігала рівновагу, вона жила. Мабуть, вона намагалася з усіх сил...

Єва відвела лікоть, поклала руки йому на плечі.

- Твої провини тут немає.

Рорк відвернувся і змусив себе знову поглянути на Дженні.

- Колись ми любили одне одного, - сказав він ледь чутно. - По-своєму... Ми не замислювалися про майбутнє, а просто ділилися тим, що нам обом було потрібно. Я не буду її чіпати. І тобі заважати не буду.

Єва відступила, він зробив крок до дверей і сказав, не дивлячись на неї:

- У живих я його не залишу. Ти його знайдеш або я, але в живих я його не залишу.

- Рорк!

Він мовчки похитав головою. Їхні погляди зустрілися, і в його очах Єва прочитала вирок, який не підлягав оскарженню. Потім він швидко вийшов, прикривши за собою двері.

Пообіцявши собі, що поговорить із ним за першої ж нагоди, Єва на мить прикрила очі, намагаючись вгамувати тремтіння, яке било в неї. Потім вона дістала рацію, передала

повідомлення в диспетчерську і зателефонувала Пібоді - просила принести валізку з усім необхідним для огляду.

Рорк вийшов з будівлі і побачив Пібоді, яка в одній руці несла валізку, а іншою тримала за руку хлопчика. Рорк подумав, що з її боку це дуже завбачливо. Хлопчисько з такими шахрайськими очима навряд чи сидітиме й чекатиме з чотирма доларами в кишені, поки з ним поговорять поліцейські.

Він велів собі забути те, що бачив дві хвилини тому, і зосередитися на сьогоднішньому.

- Пібоді, у вас, я бачу, обидві руки зайняті.

- Ага, - зітхнула вона. - Служба допомоги неповнолітнім зазвичай не поспішає. - Вона з тугою поглянула на готель. Якщо Єва веліла принести валізку, значить, там, нагорі, - місце злочину, яке треба обстежити. А їй замість цього доводиться працювати нянькою. - Вважаю, дитину туди вести не слід. Можливо, ви віднесете лейтенанту валізку?

- Я, мабуть, побуду з хлопчиком.

Пібоді розпливлася у вдячній усмішці.

- Це навіть краще! - Вона буквально з рук на руки передала Рорку хлопчика. - Тільки не загубіть його, - попередила вона на ходу.

Рорк і хлопчисько оцінювально подивилися один на одного.

- Врахуй, я бігаю швидше, - повідомив Рорк, здогадавшись про його наміри. - Крім того, я досвідченіший. - Рорк нахилився і погладив кошеня. - Як його звати?

- Соня.

- Що ж, не найкмітливіший із гномів, зате найдобродушніший, - усміхнувся Рорк. - А тебе як звати?

Хлопчик здивовано подивився на Рорка: більшості дорослих, яких він знав, був відомий тільки наркотик "Білосніжка".

- Кевін, - відповів він і трохи заспокоївся, побачивши, як муркоче під рукою Рорка Соня.

- Радий з тобою познайомитися, Кевіне. Я - Рорк.

Він простягнув руку хлопчику, і той, задоволений таким зверненням, з гідністю подав йому свою.

- Як ти думаєш, Соня голодний?

- Напевно.

- Тут неподалік стоїть торговка з візком. Прогуляємося?

- Йому подобаються соєві хот-доги. - Кевін семенив поруч із Рорком, почувуючись на сьомому небі від щастя. Свіжий синець на півобличчя виділявся величезною яскравою плямою на блідому личку.

- Єдиний гідний вибір для того, хто розуміється на їжі!

- Смішно ви говорите.

- Це - найкращий спосіб змусити людей повірити, що ти говориш щось жахливо важливе.

Він тримав хлопчиська за руку, а коли вони підійшли до візка, відпустив його, і Кевін радісно кинувся до прилавка, на якому були виставлені хот-доги і булочки.

- Я тобі казала, щоб ти тут не ошивався! - Продавщиця замахнулася на Кевіна, але той вправно ухилився і відстрибнув убік. - Я хлопчикам-бруднулям не подаю! - Вона схопила величезну двозубу виделку і почала нею розмахувати. - Будеш крутитися під ногами, я твою кішку на частини розрубаю і печінку засмажу!

- У мене є гроші! - Кевін притиснув до себе кошени, але не відступав: у нього живіт підводило від голоду.

- Ага! Розкажи кому-небудь ще. Іди жебракуй в іншому місці, а то знову синяк заробиш.

Рорк зробив крок до Кевіна, поклав руку йому на плече і пронизав продавчиню крижаним поглядом.

- Ти вирішив, що будеш їсти, Кевіне?

- Вона сказала, що Соніну печінку підсмажить!

- Це я пожартувала. - Торговка посміхнулася на весь рот, продемонструвавши зуби, не тільки давно не ліковані, а й давно не чищені. - У мене для тутешніх хлопчаків завжди знайдеться веселе слівце і пара сандвічів.

- О, гадаю, ви - звичайна фея. Дайте-но нам штук шість хот-догів, три пакетики картоплі, кілька фруктових кебабів, пачку печива і... Що ти будеш пити, Кевіне?

- Апельсинову газовану воду, - пробурмотів Кевін, у якого в передчутті бенкету запаморочилося в голові.

- Дві банки. Так, і шоколадні палички.

- Так, сер, зараз, сер, - заметушилася продавщиця, а Кевін стояв і, широко розплющивши рот, дивився на Рорка.

- Хочеш що-небудь ще? - запитав Рорк, дістаючи з кишені дрібні гроші.

Кевін похитав головою. Він ніколи не бачив стільки їжі одразу. Соня, відчувши ароматний запах, сказано завяв.

- На! - Рорк витягнув із пакета хот-дог і простягнув Кевіну. - Візьми і йди почекай мене біля машини лейтенанта.

- Гарзд.

Кевін зробив три кроки, а потім обернувся, показав продавчині язик і втік.

Рорк, не звертаючи уваги на жваву балаканину торговки, поклав на прилавок гроші і взяв пакет.

- Запам'ятайте те, що я скажу. Якщо ви хоч раз доторкнетесь до хлопчика, я про це дізнаюся. І засмажена буде не котяча печінка. Зрозуміло?

- Так, сер. Абсолютно ясно. Так. - Вона прибрала гроші й подивилася на Рорка. - Не думала, що в нього є тато. Я була впевнена, що він один із цих, безпритульних. Вони тут бігають - що твої шури. Порядним людям життя не дають.

- Так... Тоді ставимо інше завдання. - Рорк схопив торговку за руку, ледь стримуючись, щоб її не зламати. - Мені знадобиться секунд тридцять, щоб дійти до машини. Потім я обернуся. І вас тут я бачити не хочу.

- Але це мій кут!

- Раджу знайти інший. - Рорк відпустив її, взяв пакет і, зробивши кілька кроків, почув, як розгортається візок.

На капоті машини сиділи Кевін із кошеням, кожен - зі своєю половинкою хот-дога. Рорк приєднався до них, поклавши пакет посередині.

- Пригощайся.

Рука Кевіна потягнулася до пакета і завмерла в повітрі.

- Я можу взяти все, що захочу?

- Усе, що зможеш з'їсти! - Рорк узяв пакетик із картоплею і, глянувши на кут, побачив, що візок зник. - Вона завжди така бридка?

- Угу. Великі хлопчаки зуть її Стукачкою, тому що вона, трохи що, викликає патруль. У неї під прилавком рація. Але ви її добряче налякали.

Рорк з усмішкою спостерігав, як Кевін набиває рот шоколадом. "Так, - подумав він, - для багатьох життя - штука така мінлива, що ласого шматочка ніхто наостанок уже не залишає".

- Розкажи мені про людину, яка просила тебе дочекатися лейтенанта Даллас.

- Та звичайний мужик.

Кевін узяв ще одну сосиску, розламав її навпіл. Хлопчик із кошеним їли з однаковою жадібною зосередженістю і про манери не дбали. Раптово пролунало виття поліцейських сирен, і Кевін завмер. До будинку під'їхали дві чорно-білі поліцейські машини.

- Вони тебе не зачеплять, - тихо сказав Рорк.

- Ви що, теж поліцейський?

Рорк розреготався в голос, і Кевін, дивлячись на нього, теж обережно посміхнувся. Йому страшенно хотілося взяти Рорка за руку, але він вирішив, що це було б не по-чоловічому. Тому він тільки підсунувся до нього ближче і, відчувши запах дорогого одеколону, вирішив, що пахне від нього просто чудово.

- Ось чого мені не вистачало! - Рорк пригладив хлопчику кучері. - Добре посміятися від душі - особливо якщо день почався огидно. Знаєш, я теж вуличний волоцюга, тільки трохи підріс. На, залий, а то поперхнешся.

- Ага. - Кевін припав ротом до банки. - Цей мужик... він так само розмовляв.

- Як?

- Ну, ніби співав. Голос - то вгору, то вниз.

- Так, ірландський хлопчисько залишиться таким завжди, - пробурмотів Рорк. - А як він виглядав?

- Не знаю. Начебто високий.

- Молодий, старий?

Кевін хмикнув і знизав плечима.

- Йому, напевно, жарко було.

- Чому ти так вирішив?

- На ньому було пальто, довге таке, капелюх, ну і це, шарф із рукавичками. І потім від нього смерділо. - Кевін наморщив ніс, фиркнув і знову взявся за їжу.

- Заплющ очі, - велів Рорк і, побачивши, як миттєво хлопчик послуухався, усміхнувся.

- Які на мені черевики? Тільки не підглядай.

- Чорні. Вони блищать і майже не скриплять, коли ви йдете.

- Добре. А на ньому які були?

- Теж чорні, на червоній підшві. Високі. Про такі всі хлопчаки мріють. Вони були трохи пошарпані, але це навіть краще, коли пошарпані.

- Так. А якого кольору в мене очі?

- Сині-сині, як на картинці.

- А в того які?

- Здається, зелені. Але не такі зелені, як у Соні. Начебто зелені, тільки злі й... От у вас теж були злі, коли ви зі Стукачком говорили. А в нього злі й боягузливі. Це гірше. Люди з такими очима б'ють болючіше.

- Це так, - пробурмотів Рорк і обійняв Кевіна за плечі. - Чудово в тебе вийшло. Лейтенант Даллас сказала б, що з тебе вийде хороший поліцейський.

- Дідькова робота, - похитав головою Кевін.

- Іноді, - погодився Рорк. - А хто тобі синяк склав, Кевіне?

Він відчув, як хлопчисько напружився.

- Натрапив на щось.

- Зі мною теж таке часто траплялося в дитинстві. Мама тебе шукати не буде?

- Ні-а. Вона допізна працює, тому вдень спить. І злиться, коли я їй спати заважаю.

Рорк обережно взяв хлопчика за підборіддя, заглянув йому в очі. Дженні він урятувати не зміг, і з цим доведеться змиритися. Але скільки навколо покинутих дітей...

- Ти хочеш залишитися з матір'ю?

Кевіну цей чоловік здавався схожим на ангела - він бачив таких у кіно.

- Іншого місця у мене немає.

- Я тебе не про це питаю, - тихо сказав Рорк. - Ти хочеш залишитися з нею чи поїдеш із людьми з дитячої комісії?

Кевін судорожно ковтнув.

- Там тебе саджають у клітку, а потім продають?

- Зовсім ні, - пробурмотів Рорк і подумав, що взагалі-то схоже. Багато років тому він сам віддав перевагу батьковим кулакам. - А ти хотів би вирушити кудись у зовсім інше місце?

- А з вами можна? Я б на вас працював...

- Не зараз. - Рорк легенько погладив хлопчика по голові. - Я знаю людей, які тобі напевно сподобаються. Якщо захочеш, я влаштую так, щоб ти пожив із ними: вам знадобиться час, щоб придивитися одне до одного.

- А Соня поїде зі мною?

Рорк із сумом зазначив, що від матері Кевіну було відмовитися легше, ніж від кошеняти.

- Звичайно.

Кевін, прикусивши губу, глянув на готель.

- І мені не треба буде туди повертатися?

- Ні, - твердо сказав Рорк. "Доти, доки за гроші можна буде купити свободу і право вибору", - додав він про себе.

Вийшовши на вулицю, Єва зі здивуванням і навіть з деяким роздратуванням виявила, що Рорк з хлопчиком все ще там. Вони стояли і розмовляли з якоюсь жінкою. За темно-синім костюмом, рацією в кишені і кислим виразом обличчя Єва здогадалася, що це працівник соціальної служби.

"Якого біса вона не відвозить дитину?" - подумала Єва. Вона сподівалася, що і хлопчик, і Рорк підуть до того, як тіло відправлять у морг.

- Усі речові докази зібрано, - доповіла Єві Пібоді, яка підійшла. - Зараз винесуть тіло.

- Підіть скажіть їм, щоб п'ять хвилин почекали.

Вона попрямувала до Рорка і зітхнула з полегшенням, коли побачила, що жінка кудись пішла з хлопчиком. Дитина обернулася, усміхнулася Рорку і помахала йому рукою.

- Ці люди з комісії, як завжди, не поспішають, - зауважила Єва.

- Занадто багато покинутих дітей. - Він обернувся до неї і несподівано поцілував. - Деяким доводиться знаходити дорогу самим.

- Я на службі, - пробурмотіла вона, збентежена таким недоречним проявом почуттів.

- А ти бери таксі й їдь додому. Я теж скоро приїду, тільки спочатку...

- Я почекаю.

- Їдь додому, Рорк!

- Вона вже мертва, Єво. Я прекрасно знаю: зараз винесуть не Дженні, а те, що колись було нею.

- Ну добре, роби що хочеш. - Вона наказала по рації виносити тіло і все ж постаралася його відволікти. - А про що ти розмовляв із дамою з комісії?

- Я висловив побажання щодо його подальшого життя.

- Які ж?

- Я подумав, що Річард Дебласс і Елізабет Баррістер йому підійдуть. - Він помітив, як насупилася Єва, і додав: - Ти ж пам'ятаєш, їхню доньку вбили майже рік тому. Елізабет давно говорила мені, що вони з Річардом хочуть усиновити дитину.

Єва познайомилася з Рорком якраз під час розслідування справи Дебласс.

- Як у житті все переплітається, - зітхнувши, сказала вона. - Для когось втрата, для когось - набуття... Здається, це називається "життєвими циклами".

Рорк побачив санітарів, які виносили пластиковий мішок із тілом, і все-таки відвернувся.

- Хлопчику потрібен дім, а мати його постійно виганяє на вулицю. Йому зараз сім років - у всякому разі, він так вважає. Він навіть не знає дня свого народження.

- А чи багато ти вирішив пожертвувати в дитячу комісію? - сухо поцікавилася Єва.

Рорк усміхнувся.

- Достатньо, щоб бути впевненим, що хлопчисько отримає свій шанс. - Він раптом простягнув руку і доторкнувся до її волосся. - Надто вже багато дітей блукає темними провулками. Ми з тобою це по собі знаємо.

- Коли про це замислюєшся, така туга підступає, - зітхнула Єва. - А хлопчисько мені сподобався. У нього чудова посмішка.

- Так.

- Мені доведеться з ним поговорити - і якнайшвидше, якщо вже ти вирішив відправити його до Вірджинії.

- Думаю, він тобі не знадобиться. Він розповів мені все, що міг.

- Розповів? - Єва миттєво напружилася, і Рорк подумав, як швидко вона перетворюється на поліцейського. - Ти його розпитував?! Чорт забирай, ти допитував його у справі, яку розслідують? Розпитував дитину одну, без родичів і без представника дитячої комісії? Про що, чорт забирай, ти думав?

- Я думав про юнака і дівчину, які колись кохали одне одного.

Єва почала ходити взад-вперед тротуаром, намагаючись вгамувати злість. Двох хвилин їй не вистачило.

- Ти ж прекрасно розумієш, що я не можу використовувати отриману тобою інформацію! А якщо хлопчик хоча б заїкнеться про те, що говорив із тобою, ми опинимося по вуха в лайні. Твоя дружина - офіцер, який веде розслідування; головний підозрюваний - твій службовець, а крім того - твій друг. І ти думаєш, хто-небудь тобі повірить?

- Я чудово розумів, що ти все сприймеш саме так, тому записав усю розмову. - Рорк витягнув із кишені міні-диктофон. - Можеш долучити це до справи. Ти прекрасно знаєш, що монтувати запис у мене часу не було.

- Ти записав розмову з неповнолітнім у справі про вбивство! - Єва в розпачі сплеснула руками. - Так, ось уже подаруночок!

- Можеш не дякувати, - люб'язно відповів він. - Навіть якщо ти не захочеш долучати це до справи - хоча я впевнений, що ти можеш знайти спосіб обійти закон, - я не вірю, що ти вирішиш цього не слухати. Твоя впертість усе-таки має межі.

Єва вихопила в нього з рук диктофон і сунула його в кишеню.

- Врахуй: за першої ж нагоди я примчуся до тебе в офіс і запишу якусь твою нараду.

- Для тебе, люба, двері відчинені завжди!

- Подивимося, чи буде тобі так само весело, якщо я зірву якусь багатомільйонну угоду.

- Знаєш, за задоволення помилуватися цим я готовий і заплатити. - Рорк, усе ще посміхаючись, дістав із кишені пакетик. - Ось, дивись, я зберіг для тебе трохи шоколаду - а це, враховуючи обставини, було зовсім нелегко.

- Хочеш мене підкупити?

- Я просто занадто добре знаю твої слабкості.

Єва розірвала обгортку і впилася в шоколадку зубами.

- Тільки не сподівайся, що я перестану на тебе злитися.

- Я в розпачі.

- Та заткнися ти нарешті! Я зараз відвезу тебе додому, - повідомила вона, відкусивши ще шматок, - Але пообіцяй, що не заважатимеш мені. Я збираюся поговорити з Соммерсетом.

- Якщо ти прослухаєш запис, то переконаєшся, що людина, описана Кевіном, - не Соммерсет.

- Дякую за підказку, але, думаю, я сама в усьому розберуся. Боюся тільки, що шансів змусити майора повірити словам семирічного хлопчиська так само мало, як змусити мене танцювати оголеною в нічному клубі.

І Єва кинулася до машини.

- Якщо тебе лякає атмосфера нічного клубу, - зауважив Рорк, наздоганяючи її, - можеш потренуватися вдома.

- Поцілуй мене в дупу!

- Дорога, я б із задоволенням, але ти на службі.

- Сідай, чорт забирай, у машину! - Вона непомітно кивнула на Пібоді, яка чекала в машині й останні кілька хвилин тактовно прикидалася сліпоглухонімою.

- Єво, благаю, перестань демонструвати свою пристрась на людях. Подумай про мою репутацію.

- Якщо ти не припиниш, я тобі влаштую таку демонстрацію пристрасі, що ти тиждень кульгати будеш!

- О, я, здається, вже збудився. - Рорк з посмішкою відчинив дверцята і дружньо кивнув Пібоді.

- Можливо, я пересяду назад? - обережно запитала Пібоді.

- Ні-ні, що ви! Будемо сподіватися, що вас вона не пришибе, - шепнув їй Рорк.

- Ось спасибі! Дуже дякую.

- Пібоді, у вас що, нежить? - запитала Єва, виїжджаючи на дорогу.

- Ні, мем, алергія. У мене алергія на сімейні скандали.

- Це не сімейний скандал. Коли він почнеться, я вас попереджу. Тримайте. - Вона простягнула Пібоді останню шоколадку. - Їжте і мовчіть.

- Постараюся.

Єва глянула в дзеркальце на Рорка.

- А ти моли бога, щоб у Соммерсета було алібі на сьогоднішній ранок!

Алібі не виявилося, і Єва готова була рвати на собі волосся,

- Що означає "вийшов у справах"?!

- Я встав, як зазвичай, о п'ятій ранку і вирушив на ранкову пробіжку, а потім сів у машину і поїхав на ринок за продуктами.

Єва сиділа на підлокітнику крісла у вітальні.

- Я хіба вам не казала, щоб ви нікуди не ходили один?

- Лейтенанте, я не звик до наказів щодо розпорядку свого дня.

- Якщо ви не будете мене слухатися, у вашому розпорядку дня з'явиться миття в загальній душовій і прогулянки тюремним двориком!

- Ваша грубість мені здається недоречною, - холодно відповів Соммерсет.

- А мені здається недоречною ваша образливість. Сьогодні близько дев'ятої ранку ми виявили на Вісімдесят сьомій вулиці тіло Дженні О'Лірі. Її повісили.

Соммерсет зблід, ноги в нього підкосилися. Немов крізь сон, він почув, як хтось лається, а потім його посадили в крісло і піднесли до губ склянку.

- Випийте! - веліла Єва. - Випийте і візьміть себе в руки. У мене мало часу. Якщо ви зараз знепритомнієте, я з вами возитися не буду.

Її слова мали той ефект, на який вона і розраховувала.

- Зі мною все гаразд. Просто ця звістка мене вразила.

- Ви її знали?

- Звісно, знав. Вони з Рорком були деякий час близькими.

- А тепер вона мертва. - Єва говорила рівно, без жодного виразу, але, побачивши, що Соммерсет отямився, вона відчула полегшення. - Раджу вам згадати все крок за кроком: куди ви поїхали, що робили, кого бачили, хто з вами розмовляв, скільки цих клятих яблук ви купили. Зараз я - єдина людина, яка може вам допомогти.

- Якщо справа зайшла так далеко, лейтенанте, думаю, мені краще дочекатися адвоката.

- О, чудово, так і зробіть! Давайте, вставляйте мені палиці в колеса! - Вона розвернулася і почала ходити по кімнаті. - Думаєте, чому я тут перед вами плазую? Та тому, що ви йому дорогі! Докази, які вказують на вас, непрямі, але вони накопичуються. Скоро нас почнуть смикати ЗМІ, а отже, і начальство. Прокурору потрібно буде хоч когось затримати, і знайдеться достатньо підстав, щоб обрати саме вас. Поки що - для допиту.

Єва зупинилася і втупилася в порожнечу.

- Якщо дійде до прокурора, дуже велика ймовірність того, що мене усунуть від справи. Так чи інакше, думаю, у нас є тиждень, не більше. А потім, найімовірніше, вам доведеться мати справу з іншим слідчим.

Соммерсет задумався, потім кивнув.

- Воістину, чорт знайомий кращий за чорта незнайомого.

Єва кивнула у відповідь, дістала диктофон, поставила його на стіл, сіла.

- Тоді - за роботу.

- До речі, я купив десять кілограмів яблук. - Він майже посміхнувся, чим викликав у Єви невимовне здивування. - Буде яблучний пиріг.

- Ого! - тільки й змогла вимовити вона.

За півтори години Єва з дискетами і головним болем піднялася до себе в кабінет і ледь не завилала в голос, побачивши Макнаба, який сидів, видерши ноги в строкатих шкарпетках на її робочий стіл.

- Почувайтесь як удома, детективе.

- Прошу вибачення, лейтенанте. Вирішив влаштувати невеликий перепочинок.

- Мене загнали в кут, Макнаб, а отже, вас теж. Тож часу на перепочинок у нас немає. Де Пібоді?

- Вона в одному з приміщень вашого замку збирає інформацію, що стосується сьогоднішньої жертви. Скажіть, вона справді являє собою ходячий кодекс поліцейського чи, знявши форму, перетворюється на людину?

Єва відкрила термос і налила собі кави.

- Ви подумуєте про можливість зняти форму з сержанта Пібоді, Макнаб?

- Ні-ні!" - він із таким поспіхом схопився на ноги, що сережки в його вусі задзвеніли, наче різдвяні дзвіночки. - Ні, - повторив він ще раз. - Я просто поцікавився. Вона не в моєму смаку.

- Тоді, можливо, залишимо порожню балаканину і почнемо працювати?

Єва нахилилася до екрана, а Макнаб за її спиною закотив очі. Так, здається, обидві дами - поліцейські до мозку кісток.

- Обладнання, яке надіслав Рорк, вище всяких похвал, - повідомив він. - Звісно, знадобився час на встановлення та програмування, але я налаштував його на автоматичне відстеження всіх дзвінків, що надходять. Так, мало не забув: вам надійшло два повідомлення. Надін Ферст просила зв'язатися з нею за першої ж можливості. І ще телефонувала якась Мевіс, прізвища не назвала. Вона сказала, що сьогодні ввечері загляне.

- О, дякую вам за інтерес, проявлений до моїх особистих дзвінків.

Макнаб не став реагувати на знування.

- Та мені неважко. Ця Мевіс - ваша подруга, так?

- Так, і живе з хлопцем, який вас покладе однією рукою на обидві лопатки.

- Це - зайва інформація. Так, може, я поки що перекушу? Детектор намагається встановити, звідки цей сучий син телефонував вам востаннє. Він до біса розумний. Посилає сигнали в усі боки. Цюрих, Москва, чомусь Де-Мойн, Бірмінгем... Мені це починає подобатися.

Єва згадала, що і у Фіні часом з'являється той самий захоплений погляд. "Видно, у комп'ютерному відділі всі божевільні", - подумала вона.

- Мені байдуже, куди його посилають, Макнаб, мені треба знати, звідки.

- Запасіться терпінням. Поки ясно тільки, що з вами говорили з Нью-Йорка.

- Точніше! Мені потрібна адреса.

- Намагаюся встановити. Детектор якраз шукає зону, з якої відправлено сигнал. А я б, мабуть, не відмовився від гамбургера. Знайдеться?

- Який вас влаштує? - Єва вирішила бути терплячою.

- Із сиром, на булочці з маком, і побільше гірчиці. Так, ще - чашку вашої фантастичної кави.

Єва зробила глибокий вдих і запитала, солодко посміхаючись:

- Як? Без десерту?

- Ну, якщо ви наполягаєте...

- Лейтенанте! - У кімнату вбігла Пібоді. - Я отримала відомості про сьогоднішню жертву.

- Ходімо на кухню, Пібоді. Я маю подати детективу ленч.

Пібоді пронизала Макнаба вбивчим поглядом, на який він відповів широченною посмішкою.

- Скоро має повернутися Фіні? - поцікавилася Пібоді.

- Через сто дві години двадцять три хвилини. Але хіба справа в часі? - Єва взялася готувати гамбургери. - То що у вас?

- Загинула вилетіла з аеропорту Шеннон учора о четвертій годині дня. Прибула в аеропорт Кеннеді о першій годині дня за місцевим часом. Звідти одразу вирушила в "Палас" - до речі, номер був заброньований і оплачений "Рорк Індастріз".

- Тьху ти!

- О четвертій вона покинула готель. Я не змогла знайти транспортне агентство, яке її обслуговувало, але ім'я швейцара дізналася. Його зміна починається через годину. Ключ від номера загинула залишила у порт'є.

- Розпорядьтеся, щоб у номер ніхто не входив. Поставте там чергувати поліцейського.

- Уже зроблено.

Єва поклала гамбургери на тацю.

- Ви теж поїжте. На нас чекає довгий день.

Пібоді глянула на тацю:

- Мабуть, хоч у чомусь у Макнаба є смак. Гаразд, один з'їм. А ви?

- Потім. - Єва повернулася в кабінет і жбурнула тацю на стіл. - Приступайте.

- Зону знайдено, шукаю сектор. Здається, ми біля мети. - Макнаб схопив гамбургер. - Боже милостивий! - бурмотів він із набитим ротом. - Який у вас прекрасний сир! Хотите відкусити?

- Обійдуся. До речі, Макнаб, ці сережки мочку не відтягують? Ще парочка - і вам доведеться під шию підпірку ставити.

- На жаль, мода вимагає жертв. Ось воно! П'ята зона, сектори А і Б. - Макнаб відсунув тацю з карти, розстеленої на столі. - Тобто десь тут. Прямо тут! - Він розгублено глянув на Єву. - Безпосередньо в тому місці, де ми зараз перебуваємо.

- Це помилка.

- Я ще раз перевірю, але детектор показав, що розмову вели або з цього будинку, або з парку. Ваш парк займає на карті цілий сектор.

- Перевіряйте! - наказала Єва і відвернулася.

- Слухаюся, мем.

- Макнаб, яка ймовірність помилки?

- Менше одного відсотка.

Єва стиснула зуби і знову повернулася до нього:

- Скажіть, ви могли б на деякий час притримати ці відомості? Я не хочу, щоб вони надійшли до відділку доти, доки я не перевірю ще одну версію. Ви згодні піти на це?

Макнаб глянув їй в очі:

- Розслідування ведете ви, Далласе. Дзвінок надійшов до вас. Ці відомості взагалі досить легко втратити...

- Ціную вашу чуйність.

- А я оцінив ваш гамбургер. Я перевірю все у зворотному порядку, подивлюся, може, ще що-небудь вискочить. Фіні вважає, що ви - один із найкращих слідчих, а його думці можна довіряти. Можливо, ви маєте рацію і тут дійсно щось не так. Але в такому разі я виявлю помилку.

- Дуже на це розраховую. Пібоді!

- Іду, мем. - Пібоді увійшла з тарілкою.

- Якщо ви голодні, візьміть їжу з собою. Ми їдемо у відділок.

- Та я швидко... - Зрозумівши, що говорить це Єві навздогін, Пібоді поставила тарілку перед Макнабом. - Насолоджуйтеся.

- Із задоволенням. До зустрічі, красуне!

Вона окинула його вбивчим поглядом і вийшла.

- Нічого собі дівчина, - зітхнув Макнаб і, засукавши рукава, взявся за роботу.

- Увімкніть запис, Пібоді.

Єва дала знак поліцейському відійти від дверей і сама відчинила їх електронним ключем. Вітальня була велика і світла, біля величезного, майже на всю стіну, вікна стояла велика підлогова ваза зі свіжими квітами. За вікном височіли нью-йоркські хмарочоси, не понівечені рекламними щитами, які в цьому фешенебельному районі були заборонені.

Як і все, чим володів Рорк, цей готельний номер був оздоблений з бездоганним смаком. Шовкові диванні подушки, поліровані меблі, товстезні килими, на круглому столику - кошик із фруктами і пляшка французького вина, подарунок готелю постояльцю.

Вино виявилось відкритим, пензлик винограду - общипаним. Дженні встигла насолодитися кількома хвилинами розкоші перед тим, як вирушила назустріч смерті.

Наскільки Єва помітила, нічого більше зачеплено не було. За шовковою ширмою, розписаною тропічними квітами, стояв вимкнений комп'ютер.

- Лейтенант Єва Даллас і сержант Делія Пібоді проводять огляд номера в готелі "Палас", де зупинилася загибла О'Лірі.

Єва зайшла в спальню. Блакитне шовкове покривало на величезному ліжку було відкинута, немов запрошуючи до спокійного сну, на подушці лежало кілька маленьких шоколадок у позолочених обгортках.

- Не забудьте відшукати покоївку, яка вчора прибирала цю кімнату. Дізнайтеся, чи не помітила вона що-небудь незвичайне.

Єва відкрила шафу. Там висіли три блузки, дві пари штанів, блакитна бавовняна сукня і недорогий кремовий костюм. Внизу стояли дві пари туфель. Єва звично перевірила кишені, заглянула в тифлі, провела рукою по верхній полиці.

- Тут нічого. А в шухлядах комода?

- Білизна, колготки, трикотажна нічна сорочка і чорна вечірня сумочка, - відповіла Пібоді.

- Судячи з усього, вона привезла свій найкращий вихідний костюм, - зітхнула Єва. - А вдягнути його їй не довелося... Так, вона розібрала валізу, розклала речі. Їх, до речі, дня на три-чотири. Коштовності є?

- Поки що не знайшла.

- Вона могла просто-напросто надіти їх. Перевірте, куди вона дзвонила, хто дзвонив їй. А я загляну у ванну.

Там виявилася ванна-джакузі, в якій разом могло поміститися людини три, не менше. Єва подумала, що Дженні, напевно, не відмовила собі в задоволенні в ній похлюпатися, поки чекала дзвінка. І якщо її припущення вірні, дзвінка вона чекала від представника Рорка...

Цікаво, чи нервувала Дженні? Очевидно, так. Вона ж давно не бачила Рорка. Може, думала про те, як змінилася за ці роки, уявляла собі їхню зустріч. Жінка, готуючись до побачення з таким чоловіком, як Рорк, обов'язково стала б хвилюватися. "Вони ж були коханцями, - думала Єва, розглядаючи флакони і баночки на полиці біля дзеркала. - Можливо, Дженні згадувала його обійми, його запах. Такого коханця, як Рорк, забути неможливо. А якщо Дженні була натурою пристрасною, вона могла мріяти про нові обійми. Лежала у ванні й мріяла..."

- Напевно, - сказала Єва вголос.

Але вони колись були ще й друзями. Сміялися, жартували, ділилися своїми таємницями. Так, вони були молоді й безрозсудні, а така стара дружба не іржавіє. Рорк викликав її, попросив прилетіти, і Дженні не вагалася. Вона знала, що трапилося з Бренненом і Конроєм, але кинула все і примчала. Чекала на нього. І померла.

- Даллас!

Єва, струснувши головою, обернулася до Пібоді.

- Що?

- Їй ніхто не дзвонив, але є повідомлення факсом.

Мініатюрний факс був вмонтований у комп'ютер. Пібоді вийняла з нього аркуш паперу і простягнула Єві.

Дженні, люба!

Рорк передає свою подяку за те, що ти погодилася здійснити цю невелику подорож. Сподіваємося, що не заподіяли тобі незручності. Чи сподобався тобі номер? Якщо в тебе є якісь побажання, повідом про них портъє.

Ти прекрасно розумієш, наскільки Рорк стурбований твоїм благополуччям. Йому необхідно поговорити з тобою наодинці - так, щоб про це не дізналася жінка, яку він узяв за дружину. Рорк повинен якомога швидше повідомити тобі деякі відомості. Не кажи нікому, куди ти йдеш, - навіть людям, яким ти довіряєш. О п'ятій годині вечора будь на перехресті П'ятої авеню і Шістдесят другої вулиці. Там на тебе чекатиме чорний седан із нью-йоркським номером. Шофер у лівреї. Він проведе тебе і дасть необхідні інструкції.

Вибач за таємничість, Дженні. Така людина, як Рорк, має поводитися гранично обережно. Будь добра, знищ це послання.

Твій Соммерсет.

- Мій загадковий співрозмовник розумний хлопчик, - пробурмотіла Єва. - Він повідомляє рівно стільки, щоб вона послухалася. Просить знищити послання, але не просить стирати інформацію. Він прекрасно знав, що ми будемо все перевіряти, і хотів, щоб ми це знайшли.

- І все ж це непрямий доказ, - сказала Пібоді. - Хоча факс, звісно, може надіслати хто завгодно. Адреса відправника заблокована.

- Так, але я готова посперечатися на свою річну платню, що Макнаб підбере пароль і з'ясується, що факс прийшов з однієї з машин Рорка. Долучіть до справи. - Єва простягнула листок Пібоді. - Отже, наш герой під'їхав на машині і відвіз Дженні у Вест-Сайд. Потім він її знешкодив. Можливо, дав наркотик, але про це нам розкажуть медексперти. Думаю, все, що йому було необхідно, було в машині. Може, це його машина, але, найімовірніше, він узяв її напрокат або просто викрав. Треба буде перевірити у зведеннях, чи не пропадав чорний седан.

Вона помовчала, обвела очима кімнату.

- По-моєму, ретельний обшук тут влаштовувати безглуздо, але не будемо ухилятися від правил. Повідомте в диспетчерську, викличте наряд, а я перевірю щодо седана. Відвезіть міні-факс до мене додому, нехай ним займеться Макнаб. Я приїду, щойно зможу.

- А ви куди зібралися?

- По допомогу, - сказала Єва.

Збирався дощ, у повітрі пахло вогкістю. Лише кілька впертих хризантем відмовлялися відцвітати, пожвавлюючи довкілля своєю красою й ароматом. Вода з фонтану лилася на стебла і пелюстки мідних водяних лілій - примха дизайнера. За галявиною з-за дерев виднівся величезний кам'яний будинок Рорка.

Доктор Міра зітхнула. Це місце було призначене для відпочинку і спокою. Але Єва, напевно, нечасто дозволяє собі перше і насолоджується другим.

- Я чекала вашого дзвінка, - сказала вона, спостерігаючи за тим, як Єва дивиться на будинок. - І знаю про третє вбивство.

- Її звали Дженні О'Лірі. Мелодійне ім'я, правда? - Єва сама здивувалася своєму зауваженню. - Вони з Рорком були друзями. Колись - навіть більше, ніж друзями.

- Зрозуміло. Двоє інших загиблих - теж ірландці?

- Він знав їх усіх. - Єва змусила себе обернутися до співрозмовниці.

Міра, як завжди, мала бездоганний вигляд, вітер анітрохи не розтріпав її акуратну зачіску. Цього разу на ній був темно-зелений костюм, хоча зазвичай вона віддавала перевагу пастельним тонам. У погляді її читалося щире співчуття. І розуміння.

Єва подумала, що вона має тут, на кам'яній лаві під розлогим дубом, такий самий упевнений вигляд, як і у своєму кабінеті. Міра вважалася найкращим у Нью-Йорку фахівцем із психології злочинців.

- Дякую вам за те, що погодилися приїхати сюди.

- Я цей парк пам'ятаю з вашого весілля, - усміхнулася Міра. - Тут чудово. Такий простір, і все так доглянуто...

- Я, на жаль, нечасто сюди виходжу. - Єва, трохи збентежена, засунула руки в кишені. - І, коли працюю вдома, навіть у вікно не дивлюся.

- Ви - дуже зосереджена людина, Єво. Тому з вас і вийшов чудовий поліцейський. Тут ви, можливо, буваєте нечасто, але я впевнена, що місцевість можете описати з вражаючою точністю. Ви спостережливі за природою.

- Погляд професійний, - знизала плечима Єва. - Хто знає, добре це чи погано.

- Ви дуже стурбовані. - Міра завжди відчувала до Єви симпатію. - Хочете, щоб я вам допомогла?

- Справа не в мені. Зовсім не в мені.

Але Міра розуміла, що і в ній теж. Жінка в Єві була налякана тим, що вбито трьох із друзів Рорка.

- Спите добре? Кошмари більше не мучать?

- Здебільшого - ні. - Єва знову відвернулася. На цю тему їй розмовляти не хотілося. Міра була однією з небагатьох людей, яким було відоме Євине минуле, і про спогади, які приходили Єві уві сні, вона теж знала. - Давайте цього не торкатися, добре?

- Добре.

- Я хвилююся за Рорка! - Це вирвалося в неї поза її волею. - Вибачте, не втрималася. Я попросила вас зустрітися зі мною не для того, щоб обговорювати ці проблеми.

Міра ледь помітно посміхнулася.

- А навіщо ви хотіли зі мною зустрітися?

- Мені потрібна консультація. Потрібен психологічний портрет. Потрібна ваша допомога. - Єва злилася на себе за те, що не може говорити вільно. - І мені не хотілося обговорювати це в офіційній обстановці, тому що я змушена просити вас порушити деякі правила. Ви цього робити не зобов'язані, і я зрозумію вас, якщо ви вирішите мені відмовити і повідомите про моє прохання начальству.

Міра дивилася на неї, як і раніше, спокійно і зацікавлено.

- Можливо, ви поясните мені ситуацію і дозволите самій вирішити, як чинити?

Єва важко зітхнула:

- Ці три вбивства пов'язані між собою, і існує велика ймовірність, що вони мають відношення до деяких подій, що відбулися кілька років тому. Мотив цих злочинів - помста. Я вважаю, що головна мета вбивці - Рорк, а для того, щоб до нього дістатися, він використовує нашого дворецького, Соммерсета. Після кожного з убивств ми знаходили непрямі докази, що вказують на Соммерсета. Якби я вважала, що він винен, я б відправила його за ґрати, не вагаючись ні хвилини, незважаючи на те, що він означає для Рорка. Але його явно підставляють, причому настільки очевидно, немов хочуть образити мене.

- Ви хочете, щоб я склала психологічний портрет убивці і неофіційно обстежила Соммерсета на предмет агресивних нахилів?

- Ні, я хочу, щоб це було зроблено офіційно. Строго за правилами. Ба більше, я хочу якнайшвидше показати отримані результати Вітні: мені поки що майже нічого було йому пред'явити.

- З радістю зроблю і те, і інше. Домовтеся з майором, нехай мені видадуть відомості.

- Дякую.

- А ще що?

У Єви раптом спітніли долоні, і вона квапливо витерла їх об джинси.

- У мене є деякі відомості... Вони відносяться до розслідування, і необхідні вам для складання психологічного портрета, але я не можу, точніше, не хочу повідомляти про них начальству. Я можу розповісти про це тільки вам, за умови збереження конфіденційності бесіди, як пацієнт - лікарю. Адже це вас убезпечить, чи не так?

- Усе, що ви розповісте мені як пацієнт, не підлягає розголошенню.

- Але це означає, що ви будете захищені? - наполягала Єва.

- Так, значить. Цікаво, скількох людей ви збираєтеся захистити, Єво?

- Скільки буде необхідно.

Міра посміхнулася.

- Сідайте і розкажіть усе.

Міра простягнула їй руку, і Єва, похитнувшись, потиснула її.

- Вам відомо, що я довгий час не пам'ятала свого дитинства. Точніше, забороняла собі згадувати. Але після бесід з вами я згадала своє життя в Далласі, згадала, як батько, напившись, бив мене, гвалтував. А коли я згадала, що тієї ночі вбила його, і розповіла вам про це, ви мені сказали, що безглуздо і неправильно карати дитину. Ви сказали... - Єва відкашлялася. - Ви сказали, що я вбила чудовисько, і що я постаралася стати - і стала - гідною людиною і не повинна себе карати за те, що зробила раніше.

- Сподіваюся, ви не почали в цьому сумніватися?

Єва похитала головою, хоча насправді часом ці сумніви її відвідували.

- Ви справді так думаєте, Міро? Ви вірите в те, що бувають такі обставини, за яких вбивство виправдане?

- Навіть у Кримінальному кодексі існують статті, що виправдовують убивство.

- Але я запитую саме вас. Як людину, як лікаря, як жінку...

- Так, я в це вірю. Якщо це робиться, щоб вижити, щоб захистити своє життя або життя іншої людини.

- Тобто тільки з метою самозахисту? - Єва пильно дивилася на Міру. - Це єдине, що виправдовує вбивство?

- Я б утрималася від узагальнень, Єво. Люди бувають різні, обставини бувають різні.

- Раніше для мене все було як чорне і біле, - тихо сказала Єва. - Закон або порушення закону. - Вона стиснула кулаки й глибоко зітхнула. - А тепер... Мені треба розповісти вам про Марлена.

Міра слухала, не перебиваючи. Не ставила запитань, не робила зауважень. Єва говорила двадцять хвилин. Вона розповіла все докладно і, наскільки могла, неупереджено. Тільки факти, жодних особистих думок. Закінчивши, вона зрозуміла, що розповідь ця її абсолютно вимотала.

Вони довго сиділи мовчки. Щебетали птахи, дзюрчав фонтан, небом пливли хмари.

- Втратити дитину - і так жахливо втратити... - сказала нарешті Міра. - Немає нічого страшнішого. Я не можу сказати, що люди, які це зробили, заслужили на смерть. Але, Єво, як мати, як жінка, я можу сказати, що, якби таке сталося з моєю донькою, для мене їхня смерть стала б святом. І я б тільки дякувала тому, хто це взяв на себе.

- Я не знаю, чому захищаю Рорка. Чи то справді вірю в те, що він вчинив справедливо, чи то просто тому, що люблю його.

- А може, з обох причин? Ви все занадто ускладнюєте, Єво.

- Ускладнюю? - Вона гірко посміхнулася і встала з лави. - Скоєно три вбивства, розслідування яких я не можу вести як годиться! Тому що не хочу, щоб мій чоловік потрапив на все життя за ґрати. Я вже вплутала в цю справу свою помічницю, детектива-комп'ютерника, якого ледь знаю, і тепер ось вас. Я лізу геть зі шкіри, щоб урятувати цього ідіота Соммерсета від в'язниці. І я ж ще все ускладнюю!

- Я не кажу, що обставини прості, але немає причини так мучитися. Не намагайтеся відокремити емоції від доводів розуму - це неможливо, та й не потрібно. Я знаю, ви ніколи не дозволите емоціям захльостувати вас із головою. - Міра змахнула зі спідниці порошок і додала: - Що стосується мене, то я б порадила вам якомога швидше зробити офіційний

запит і послати на психологічне обстеження Коммерсета. Якщо можливо, просто завтра. Я з ним попрацюю і подам звіт вам і майору Вітні. Якщо ви можете дати мені дані на вбивцю - неважливо, офіційні чи ні, - то його психологічним портретом я займуся негайно.

- Але ви не маєте права користуватися неофіційними відомостями...

- Єва! - розсміялася Міра, і сміх її був легкий і мелодійний. - Я не збираюся прямо посылатися на ці відомості, але я можу спиратися на них - інакше я нікудишній психолог. Можете мені повірити, ви отримаєте його портрет, і, прошу вибачення, він ні в кого не викличе зайвих запитань.

- Мені це потрібно терміново. Убивця не робить великих пауз між раундами.

- Я надішлю вам його, щойно закінчу. Не забувайте, точність завжди важливіша за швидкість. А тепер особисте питання. Ви хочете, щоб я поговорила з Рорком?

- З Рорком?

- Я ж бачу, ви дуже про нього турбуєтеся. Вам здається, що він надто звинувачує себе.

- Не впевнена, що він погодиться з вами поговорити. І навіть не знаю, як він сприйме звістку про те, що я вам усе розповіла. А з почуттями своїми він звик справлятися. - Єва машинально покрутила на пальці обручку. - Зараз мене найбільше турбує проблема його особистої безпеки. Я не можу передбачити, коли почнеться останній раунд. Але знаю точно, що фінал розрахований на Рорка. - Досі Єва відганяла від себе ці думки, знаючи, що страх заважає ясності розуму. - Ходімо в дім, я вам дам усе, що в мене є, і ми домовимося з Коммерсетом про завтрашню зустріч.

- Добре. - Міра встала і, на Євине здивування, взяла її під руку. - І від чашечки чаю я не відмовлюся.

- Вибачте, я про це не подумала. Нікудишня з мене господиня.

- Ми з вами не господиня і гостя, а просто друзі. О, подивіться, це не Мевіс приїхала зі своїм чарівним велетнем?

Єва подивилася в бік будинку. Ну хто, крім Мевіс Фрістоун, міг у будній вечір вирядитися в рожевий шкіряний костюм із зеленим пір'ям? Поруч із нею справді стояв Леонардо - величезний і чудовий, у туніці бордового кольору. Єва, хоч і любила їх обох, сумно зітхнула.

- Ну що мені накажете робити?

- Я б порадила вам розслабитися і трохи відволіктися. - Міра посміхнулася і привітно помахала рукою. - У всякому разі, я саме так і зроблю.

- Ой, та від цього ж смердить фальшшю за кілометр! - Мевіс, голосно цокаючи своїми десятисантиметровими підборами, пройшла до бару і налила собі вина. - Ми з Леонардо все дізналися з новин. Я б раніше примчала, тільки в мене зараз така запарка - вся ця метушня перед записом...

- Вона чудова! - Сяючий Леонардо не зводив з неї закоханих очей.

- Ой, Леонардо! - Мевіс обхопила його за плечі. - Ти завжди так говориш.

- Тому що це правда, голубко моя.

Вона захихотіла і повернулася до присутніх. Пір'я в неї на плечах і грудях колихалося, як живе.

- Коротше, ми приїхали надати Соммерсету моральну підтримку.

- Упевнена, що він це оцінить. - Єва, зрозумівши, що відступати нікуди, налила вина і собі. - А ви, докторе Міра?

- Дякую вам, я почекаю чаю. Мевіс, на вас костюм від Леонардо?

- А як же! Закачаєшся, так? - Вона закружляла кімнатою, і її кучерики, цього разу блідо-лілового кольору, підстрибували в такт її рухам. - Ви б бачили, які шалені плащі будуть у його весняній колекції. У нього скоро показ у Мілані.

- Я б із задоволенням запросив вас на попередній перегляд колекції для ділових жінок, докторе Міра, - галантно промовив Леонардо.

- О!.. - Міра поглянула на всипану пір'ям Мевіс і, помітивши очі Єви, що округлилися, усміхнулася: - Боюся, мені не вистачає витонченості Мевіс.

- Просто у вас інший стиль. - Посмішка у Леонардо була лагідна і обеззброювальна. - Вам потрібні класичні силуети, прохолодні тони. У мене є чудовий ляний костюм брудно-рожевого кольору, якраз для вас.

- Брудно-рожевого? - із сумнівом перепитала Міра.

- У Леонардо всі ці традиційні штучки так класно виходять, - втрутилася Мевіс.

- Я б із задоволенням подивилася, дякую, - усміхнулася Міра.

- Ось і він! - Мевіс кинулася до Соммерсета, який вкочував візок із чаєм, яблучним пирогом і кексом із глазур'ю, і обійняла його так палко, що бідолаха залився фарбою. - Соммерсет, ми вас не кинемо! Ні про що не хвилюйтеся: краще за нашу Єву немає нікого. Коли я потрапила в халепу, вона все-все зробила, щоб мене врятувати. І за вас постоїть.

- Я не сумніваюся, що лейтенант залагодить справу. - Він кинув швидкий погляд на Єву. - Тим чи іншим способом.

- Ну ж бо, струсіться! - не відставала Мевіс. - Випийте з нами. Вина хочете?

- Дякую вам, але в мене справи. - Соммерсет дивився на Мевіс майже з ніжністю.

- Він не знає, на що наважитися - чи то по голівці її погладити, чи то ручку поцілувати, - прошепотіла Єва доктору Міра, і та, щоб приховати сміх, відкашлялася.

- Рорк спуститься з хвилини на хвилину, - повідомив Соммерсет. - Він закінчує важливу розмову.

Мевіс вийшла за ним у хол і схопила за рукав.

- Слухайте, я розумію, що у вас на душі. Сама там побувала, - криво посміхнулася вона. - Я так перелякалася, коли мене засунули в камеру! Думала, так і залишать там на все життя. Я витримала все тільки тому, що знала: Даллас такого не допустить. Чого б їй це не коштувало, але вона мене витягне.

- Прихильність до вас - одна з найкращих її рис.

- Ви що, думаєте, раз ви один з одним не ладнаєте, вона пустить справу на самоплив?

- Очі Мевіс, теж бузкові, як і її зачіска, посумнішали. - Це низькі думки, Соммерсет. Та Даллас на знос працюватиме, щоб у вас усе було гаразд! А якщо хтось вирішить до вас дістатися, вона вас грудьми затулить. Така вже наша Єва. Думаю, ви й самі це знаєте.

- Я нікого не вбивав, - твердо сказав Соммерсет. - І вважаю, що досвідчений слідчий може це довести незалежно від особистих почуттів.

- Я бачу, вам дуже зле, - м'яко сказала Мевіс. - Якщо треба буде відволіктися, просто зателефонуйте мені. - Вона стала навшпиньки і чмокнула його в щок.

- Вашій молодій людині пощастило, - пробурмотів Соммерсет і поспішно пішов.

- Молодчина, Мевіс! - Рорк спустився зі сходів і, підійшовши до Мевіс, обійняв її.

- Він просто розчавлений. І його можна зрозуміти.

- Поруч із тобою будь-хто піднесеться духом.

- Видно, у мене місія така - бадьорити людей. Ну, підемо подивимося, що можна зробити з тими, у вітальні. - Вона обдарувала його посмішкою. - Мене залишать на вечерю?
- Інакше й бути не може.

Єві вдалося вислизнути від гостей, щоб відпустити Макнаба і Пібоді. Ще вона відловила Коммерсета і після нетривалої, але малоприємної розмови переконала його, що в його ж інтересах прийти об одинадцятій ранку на бесіду до доктора Міра.

Зрештою в неї так розболілася голова, що вона вирішила прийняти болезаспокійливе. Рорк виявив її у ванній, де вона похмуро розглядала пігулки, що лежали на долоні.

- Ну, якщо ти хоча б дістала ліки, значить, голова в тебе розколюється.

- День був занадто довгий, - зітхнула Єва і висипала пігулки назад у пляшечку. - Але я впораюся.

- Прийми-ка ванну. Тобі треба розслабитися.

- Мені треба працювати.

- Єва! - Він обійняв її за плечі. - Найбільше я ненавиджу в твоїй роботі те, що через неї в тебе з'являються синці під очима.

- У мене дуже мало часу.

- Приділити хоча б годинку собі самій завжди можна. - Він почав тихенько масажувати їй спину.

- Мені треба прочитати звіти, скласти доповідну для начальства... Я весь час на чомусь гальмую! - Єва сама чула у своєму голосі невротичні нотки, і це її дратувало. - Я нічого не з'ясувала про талісмани, потім ще ця статуетка. Їх продають у церковних крамницях по всьому світу. Коштує п'ять сотень, а розкупувають!

Вона спробувала від нього відсторонитися, але Рорк її не відпустив.

- Не хвилюйся, ти все встигнеш.

- Мені треба завтра щось доповісти Вітні. До речі, я все розповіла доктору Міра.

Руки його завмерли всього лише на мить.

- Зрозуміло.

- Напевно, мені слід було спочатку запитати тебе, але я вчинила так, як вважала за потрібне.

- Тобі нема за що вибачатися.

- А я й не вибачаюся! - Вона струсила з себе його руки. - Я просто кажу. І взагалі, я роблю те, що робити необхідно. Зокрема, я настійно раджу тобі посилити особисту охорону.

- Я вважаю, що у мене чудова охорона.

- Якби це було так, цей покидьок не проник би в будинок і не зміг би дзвонити звідси. Він не оплачував би готельний номер із твого рахунку, не викликав би жінку з Ірландії від твого імені.

Рорк кивнув:

- Завдання зрозуміле. Я особисто перевірю систему електронної безпеки.

- Чудово. - Вона налила кави в чашку. - А Соммерсету я поставлю датчик.

- Перепрошую?

- Ходитиме з датчиком! - Єва дратувалася дедалі більше і не могла зупинитися. - Для його ж блага. Якщо я знайду ще один труп, я хочу, щоб у нього було стовідсоткове алібі. Тож, або датчик, або електронний браслет, або - в камеру. Думаю, перше - краще.

- Можливо. - Рорк вирішив, що бренді його влаштує більше, ніж кава. - Ви і мені збираєтеся поставити датчик, лейтенанте?

- Якби я була впевнена, що це спрацює, неодмінно так би і вчинила. Але, оскільки ти через годину все одно його позбудешся, я вирішила не витратити сил даремно.

- Ти розумниця. - Рорк усміхнувся і підняв склянку. - За те, що ми так добре одне одного розуміємо.

Єва знизала плечима і важко зітхнула.

- Я говорила з медекспертами. У крові Дженні О'Лірі було виявлено транквілізатори.

Рорк опустив голову.

- Її згвалтували?

- Ні. Слідів боротьби теж немає. Але талісман - був ще один талісман - медексперти знайшли в неї в піхві. Схоже, коли його засунули туди і коли він надягав їй на шию петлю, вона перебувала під дією якихось сильних ліків. Вибач, я подумала, що ти захочеш дізнатися подробиці.

- Ти була права.

- Медексперти сказали, що ти попросив, щоб тіло було видано тобі.

- Так, тому що у Дженні немає родичів. Я думаю, вона б хотіла бути похованою в Ірландії.

- І ти, мабуть, збираєшся сам супроводжувати тіло?

- Зрозуміло.

У Єви чомусь закололо серце.

- Сподіваюся, ти сповістиш мене, коли будеш їхати.

Він підняв на неї очі:

- А ти що, вирішила, що я відправлю її одну? Умию руки і повернуся до своїх справ?

- Я нічого не вирішувала. А тепер мені треба працювати.

- Та заради бога!

Щось у його тоні зачепило її так, що вона вибухнула:

- Знаєш, приятелю, легше! Не треба робити з мене ідіотку. Ти її кохав? Чудово. Роби те, що повинен робити. А я займуся своїми справами.

Він схопив її за руку.

- Так, я її любив! Те, що відбувалося між нами колись, було для мене важливим. Хоча це й порівняти не можна з тим, що я відчуваю до тебе. Ти це хотіла почути?

Єві стало так соромно, що вона притихла.

- Пробач. Сама не знаю, що зі мною. У мене це з голови не йде. - Вона стиснула долонями скроні. - Інші... Мені було все одно, тому що... не знаю чому, просто все одно. А про неї я постійно думаю, і я сама себе ненавиджу за те, що ревную. Ревную до мертвої жінки.

- Єва... - Він торкнувся її щоки. - Ти ж знаєш: коли я тебе зустрів, усі інші жінки перестали для мене існувати. Ти для мене все. Ти - єдина.

Серце її занило ще сильніше.

- Господи, ти мені так потрібен! - Вона притулилася до нього. - Так потрібен...

- Ось і добре. - Рорк поцілував її в губи. - Давай хоча б годинку проведемо разом.

До зустрічі з Рорком Єва навіть не уявляла собі, скільки приємного і корисного таїть у собі секс. Зараз, бадьора і повна енергії, Єва вирушила до себе в кабінет і сіла за роботу.

Новий комп'ютер, який Рорк велів встановити в неї, виявився просто дивом. Вона із захопленням дивилася, як він блискавично обробляє нову інформацію.

- Радість ти моя! - промурликала вона і погладила чорний матовий корпус. - Ну, подивимось, що ти вмієш. Давай перевіримо файл А. Яка ймовірність того, що Бреннен і Конрой були вбиті однією і тією ж людиною?

"Чекайте", - сказав комп'ютер оксамитовим голосом, причому чомусь із легким паризьким акцентом. Єва не встигла посміхнутися, як завдання було виконано.

Ймовірність дорівнювала дев'яноста дев'яти цілим шістдесяти трьом сотим відсотка.

- Лапочко, залишайся у файлі А. Яка ймовірність того, що вбивства скоїв підозрюваний Соммерсет?

Комп'ютер миттєво видав інформацію:

"Ймовірність - вісімдесят сім цілих вісім десятих відсотка. На підставі наявних даних рекомендується отримати ордер на арешт за звинуваченням у вбивстві першого ступеня. Є в наявності список вільних суддів".

- За пораду дякую, - пробурмотіла Єва. - Але поки що почекаємо.

- Що це ти робиш? - пролунало раптом у неї за спиною.

Вона обернулася. У дверях стояв Рорк,

- Я ж сказала, що збираюся працювати.

- Але не уточнила, над чим саме.

На ньому були одні джинси. Єва щойно отримала всі можливі задоволення, але раптово кров її знову закипіла. Вона зловила себе на тому, що подумки знімає ці джинси і цілує - ні, впирається зубами в його міцне стегно...

- А? - прокинулася вона від своїх фантазій.

- Я сказав... - Рорк нарешті помітив, як заблищали її очі. - Господи, Єво, ти що - кролик?

- Не розумію, про що ти. - Вона знизала плечима і втупилася в монітор.

- Чудово розумієш, і я з превеликим задоволенням відгукнуся на заклик, але тільки після того, як ти мені поясниш, навіщо перевіряти ймовірність винуватості Коммерсета. Ти ж погодилася з тим, що він невинний.

- Я роблю свою роботу, - насупилася Єва, але тут же вирішила, що сваритися з Рорком не варто. - Гаразд, пояснюю. Я перевіряла файл А, у якому зібрані ті факти і докази, які, за логікою речей, мені треба представити начальству. Судячи з цього аналізу, Коммерсета доведеться взяти під варту. - Вона потерла очі. - А тепер я хочу перевірити файл Б, у якому є вся відома мені інформація. Давай-но з'ясуємо, який відсоток імовірності винуватості Коммерсета за файлом Б.

Інформація надійшла негайно: "Індекс імовірності впав до сорока семи цілих тридцяти восьми сотих відсотка. Арешту не рекомендовано".

- Бачиш, майже вдвічі менше! Думаю, після тестування в доктора Мира відсоток стане ще меншим. За файлом А - теж, але незначно. Утім, думаю, від арешту це його позбавить.

- Вибач, що я відразу не здогадався. - Рорк підійшов до неї і чмокнув у маківку.

- Як би там не було, цей божий посланник явно розраховує на те, що заради тебе я поступлюся Коммерсетом.

- Але він тебе недооцінює?

- Так, чорт забирай! До того ж він перестарався, і це я можу довести Вітні. Людина, здатна спланувати подібні вбивства, не стала б залишати настільки очевидних доказів. Від усього цього просто за версту несе фальшивкою. Але він обов'язково захоче продовжити гру. - Єва задумалася. - Загадки, шаради. Вражає: постійно посилається на панів і при цьому так любить грати. Адже ігри - дитячі забави.

- Спробуй розкажи це нападнику баскетбольної збірної.

Єва знизала плечима.

- Це говорить тільки про те, що всі чоловіки - діти.

- Величезне спасибі, - зітхнув Рорк.

- Ні, справді, невже ти не помічав, що чоловіки весь час у щось грають. Подивися на свій будинок - він же весь забитий іграшками.

Рорк навіть образився:

- Прошу вибачення?

- Я говорю не про відео і не про голограми. - Вона зосереджено насупилася. - Машини, літаки, розважальні центри, роботи, так, чорт забирай, весь ваш бізнес - це суцільні іграшки.

- Єво, люба, якщо ти хочеш повідомити мені, що я порожня і нікчемна людина, заради бога, не шкодуй моїх почуттів, договорюй.

- Та зовсім ти не порожній, - відмахнулася вона. - Ти просто любиш потурати власним слабкостям.

Рорк відкрив було рот, щоб обурено заперечити, але, подумавши, вважав за краще розсміятися.

- Єво, я тебе обожнюю! - Він нахилився до неї, його руки ковзнули до її грудей, губи торкнулися шиї. - Давай-но підемо в спальню і будемо потурати слабкостям одне одного.

- Припини! Мені треба... - Його пальці дісталися до Євиних сосків, і вона здригнулася. - Мені справді... Бог ти мій! - Вона відкинула голову, підставивши губи його губам.

Увечері все відбувалося тихо й ніжно, вони немов заспокоювали одне одного. А зараз Єва відчувала, що її охопило справжнє полум'я. Вона повернулася до нього, відчинила обійми, і Рорк поспішно розв'язав пояс її халата.

- Так, так, швидше! - Єва схопилася і почала судорожно розстібати його джинси.

А потім Рорк опустився на стілець, вона сіла на нього верхи, вхопилася за спинку - і почалося. Стілець тріщав і розгойдувався, Єва закинула голову, а він, помилювавшись вигином її шиї і жилкою, що пульсувала над ключицею, припав губами до її грудей.

Ритм задавала вона, а Рорк підкорявся цьому ритму, міцно вчепившись руками в її стегна. Дихав він на силу, кров стукала у скронях, і, коли напруга стала нестерпною, він скінчив.

Руки Єви обм'якли, серце стукало, вона обсипала поцілунками його шию і плечі.

- Іноді мені хочеться тебе з'їсти - ти такий прекрасний, такий солодкий...

- Що? - Розум повільно повертався до нього, гул у вухах стихав.

Єва раптом замовкла. "Невже я вимовила це вголос? - з жахом подумала вона. - Я що, з глузду з'їхала?"

- Ні, нічого. - Вона зробила кілька глибоких вдихів, сподіваючись оговтатися. - Я просто хотіла сказати...

Рорк єхидно примружився.

- Мені здалося, чи ти справді сказала, що я прекрасний?

Єва фиркнула і злізла з нього.

- Здається, у тебе почалися галюцинації. Ну, порозважалися - і досить. - Вона накинула халат. - Мені час працювати.

- Угу. А може, вип'ємо кави?

- Тоді ми обидва спати не будемо.

Рорк усміхнувся, погладив її по голові.

- Пирога хочеш?

- Від пирога, мабуть, не відмовлюся.

За годину Єва перебралася до кабінету Рорка: списки, які вона збиралася переглянути, не слід було демонструвати всевидющому оку служби комп'ютерної безпеки.

- Отже, їх було шестеро, - сказала вона. - І в кожного чоловік по десять родичів. У вас, ірландців, напевно, вже з'явилися проблеми з перенаселенням?

- Ми дотримуємося заповіту плодитися і розмножуватися. - Рорк проглянув список, виведений одразу на два екрани. - Чоловік п'ятнадцять я пам'ятаю. Думаю, якщо подивлюся на обличчя, згадаю більше.

- Так, поки що жінок виключимо. Прибиральниця з "Шемрока" сказала, що Конрой говорив із чоловіком. Хлопчисько з Вест-Сайду...

- Його звуть Кевін.

- Ага. Він теж говорив про чоловіка. І покидьок, який мені телефонував, - навіть якщо він вмикає програму зміни голосу, - говорив у типово чоловічому ритмі. Крім того, він абсолютно по-чоловічому реагував на образи.

- Твоя думка про представників моєї статі є для мене повною несподіванкою, - сухо зауважив Рорк.

- Просто чоловіки в критичних обставинах поводяться зовсім по-іншому. Давай приберемо жіночі імена. - Єва нахилилася ближче до екрана і кивнула. - Так уже легше. Найкраще почати з початку. О'Маллі - батько і два брати.

- Зараз я виведу на третій екран усі відомості, з фотографіями. - Рорк натиснув кілька кнопок. - О, Шамус О'Маллі, патріарх! Відмінно його пам'ятаю. У нього з моїм татусем були якісь справи.

- Схоже, агресивний тип, - зауважила Єва. - По очах видно. На лівій щоці шрам, ніс перебитий... Та йому ж сімдесят шість років! І нині він перебуває на повному держбезпеці за напад, що загрожував життю людини.

- Потужний мужик.

Єва сунула руки в кишені халата.

- Мабуть, слід видалити всіх, хто відбуває покарання. Важко сказати, чи працює наш герой поодиночку, але ми зосередимося насамперед на ньому.

- Добре. - Рорк пробігся пальцями по клавіатурі, і список скоротився ще на десять пунктів.

- Дивись-но, ми позбулися всіх О'Маллі, - здивувалася Єва.

- Вони всі ходили поганою стежкою, та й розумом не вирізнялися.

- Гарзд, переходимо до наступного гнізда. Калхун. Батько, брат, син.

- Лайам Калхун, - згадав Рорк. - У нього була бакалійна крамниця. Досить пристойна людина. Брата і хлопчика не пам'ятаю зовсім.

- Брата звуть Джеймс. До кримінальної відповідальності не притягувався. Лікар, працює в Раді з охорони здоров'я. Сорок сім років, одружений, троє дітей. Ну просто стовп суспільства!

- Я його не пам'ятаю. Напевно, ми з ним оберталися в різних колах.

- Напевно, - сказала Єва так стримано, що Рорк розреготався. - Син, теж Лайам, навчається в коледжі. Очевидно, пішов стопами дядечка. Дев'ятнадцять років, неодружений, один із найкращих студентів курсу.

- Я трохи його пам'ятаю. Тихий, серйозний. - Рорк подивився на фото. - Схоже, далеко піде.

- Діти не завжди повторюють шлях батьків. Однак медична освіта нашому вбивці дуже б не завадила. Цих двох відкидати не будемо, але перемістимо в кінець списку. Так, тепер наступна група.

- Сімейство Рілі. Батько, чотири брати...

- Чотири?! Боже милостивий!

- Цих я чудово пам'ятаю. Усі вони наводили жах на мирних громадян. Подивися-но на Брайана Рілі. Якось раз він мені голову ледь не розім'яв. Двоє його братів і один близький друг мене тримали. Він любив, щоб його називали Чорний Рілі. - Рорк, згадавши давню образу, потягнувся по сигарету. - Ми були ровесниками, і Рілі мене міцно не злюбив.

- За що ж?

- За те, що я бігав швидше і пальці в мене були спритніші, - усміхнувся він. - Та й дівчатам я більше подобався.

- Твій Чорний Рілі більшу частину молодості провів по в'язницях, але за останні кілька років не попадався жодного разу. Працював переважно викидайлом у барах і клубах. О, це цікаво! Майже два роки служив охоронцем у фірмі, що займається електронікою. Якщо голова в нього хороша, за цей час він багато чого встиг набратися.

- З головою в нього було все гаразд, тільки він на це плював.

- Зрозуміло. Треба подивитися його паспорт.

- Офіційний? Одну хвилину.

Єва уважно дивилася на екран. Ще один красень, світловолосий, із зеленими очима. Здається, Ірландія постачає вродливих юнаків із кримінальними нахилами. До речі, хлопчисько - Кевін - казав, що в того чоловіка були зелені очі. Чи йому здалося? Щоправда, колір очей неважко й змінити...

- На четвертому екрані, - сказав Рорк.

- Так, кілька разів він наше місто відвідував, - зазначила Єва. - Давай перевіримо дати, може, вдасться з'ясувати, чим він тут займався. Брати були дружні?

- Що ти! Згряя вовків. За кістку могли один одному горло перегризти. Але проти чужинця завжди об'єднувалися.

- Давай-но уважно подивимося на всіх чотирьох.

До третьої години ночі Єва видихнулася. Фотографії, дати, імена - все почало плутатися. Відчувши, що зараз засне просто перед екраном, Єва почала щосили терти очі.

- Кава... - пробурмотіла вона. - Рорк, ти не міг би принести?

- Тобі треба поспати, - насупився Рорк.

- Ні, зараз прийде друге дихання. Список ми скоротили до десяти імен. Я хочу ще раз подивитися на Френсіса Роуена, який став священником. Ми можемо...

- Треба зробити перерву. - Рорк рішуче взяв її за руки і повів до ліжка. - Ми обоє втомилися.

- Добре, годинку поспимо. - Єва впала на ліжко як підкошена. - Ти теж лягай.

- Обов'язково. - Він ліг поруч і притиснув її до себе. Єва заснула миттєво, а Рорк знову глянув на екрани. Ось воно, його минуле, від якого він утік... Хлопчисько з дублінських нетрів став багатим, знаменитим, шанованим громадянином, але що таке бути бідним, убогим, знедоленим, він не забув.

Лежачи на тонких простирадлах, у величезному особняку, у місті, яке стало його домом, Рорк думав про те, що доведеться повернутися назад.

Але що знайде він там? Що сколихнеться в його душі?..

Через три години їх розбудив дзвінок. Єва підняла голову, заїхавши при цьому Рорку в підборіддя.

- Ой, вибач, - сказала вона, потираючи потилицю. - Це тебе чи мене?

- Мене. - Рорк поморщився. - Це будильник. У мене переговори о шостій тридцять.

- А до мене о сьомій придуть Макнаб і Пібоді. Боже мій! - Єва протерла очі і втупилася на нього. - Ну чому ти вранці завжди такий свіженький?

- Від природи. - Він пригладив розпатлане волосся. - Мабуть, прийму душ тут, щоб часу даремно не витратити. До приходу Макнаба я звільнюся. Хочу з ним попрацювати.

- Рорк...

- Єво, я впевнений, що той дзвінок надійшов не звідси. Значить, десь в електронній мережі витік. Я знаю її від і до, а він - ні. Працював же я з Фіні, - додав він із чарівною посмішкою.

- Це інша справа! - Але чим саме інша, вона пояснити не могла, тому лише знизала плечима. - Я не можу змусити Макнаба працювати з цивільною особою, тож вирішувати йому.

- Це справедливо.

До восьмої години Єва влаштувала для Пібоді тимчасовий кабінет у сусідній з її кімнатою. Насправді це була невелика вітальня при гостьовій спальні, але тут стояли цілком пристойний комп'ютер і факс.

Пібоді, розкривши рота, дивилася на малюнки тушшю, що висіли на стінах, на килим ручної роботи, на сріблясті подушки, розкидані по дивану.

- Шикарно!

- Не варто звикати, - порадила Єва. - Наступного тижня я маю намір повернутися у відділок. Закривши справу.

- Зрозуміло, але поки що дайте насолодитися. До речі, я давно хотіла запитати. Скільки тут усього кімнат?

- Не знаю. Іноді мені здається, що вони ночами спаровуються, плодять маленькі кімнатки, які потім виростають і теж починають спаровуватися... - Єва похитала головою. - Вибачте, я дуже мало спала. А мені треба свіжим оком переглянути всю накопичену інформацію.

- Я спала повних вісім годин, і око в мене свіже.

- Не хваліться! - Єва легенько клацнула Пібоді по носі. - Мушу ще раз вас попередити: це все неофіційна інформація. Ваш комп'ютер заблоковано, тому все, що ви робите, мине службу безпеки. Поки що іншого способу діяти в мене немає. Тож я знову прошу вас порушити закон.

Пібоді на мить задумалася.

- А ленч мені нададуть?

Єва не могла стримати посмішки:

- Звісно. Сьогодні вдень мені треба хоч щось доповісти Вітні. Цей тип завдає ударів надто швидко, тому часу в нас немає.

- Тоді я краще приступлю до роботи.

Єва увійшла до свого кабінету і побачила Рорка і Макнаба, які схилилися над комп'ютером. Чорний корпус валявся на підлозі, всі його нутрощі були випотрошені. Телефон був розібраний на складові частини.

- Чорт забирай, що ви тут влаштували?

- Це чоловіча робота, - сказав Рорк і посміхнувся. Він засукав рукава, волосся стягнув у хвостики і виглядав абсолютно щасливим і задоволеним життям.

Єва хотіла було нагадати йому про чоловічі іграшки, але вирішила даремно повітря не стрясати.

- Якщо ви цю штуку зараз же не зберете, я окупую твій кабінет.

- Заради бога. Слухайте, Яне, а що, якщо з'єднати ці кабелі безпосередньо? Ми увійдемо в систему і зможемо зрозуміти, є витік чи ні.

- А в тебе хіба немає приладу, який це визначає? - втрутилася Єва. - Якогось сканера?

- Сканер можна засікти, - кинув через плече Макнаб, усім своїм виглядом даючи зрозуміти, що вона заважає. - А так ми шукатимемо витік, і ніхто - головне, наш таємничий абонент - навіть не запідозрить цього.

Єва підійшла ближче.

- Отже, він буде впевнений, що все гаразд? Чудово. А це що таке?

- Нічого не чіпайте! - Макнаб ледь не схопив її за руку, але вчасно згадав, що говорить зі старшим за званням.

- Я нічого й не збиралася чіпати. - Єва ображено сунула руки в кишені. - А навіщо ви розібрали мій телефон?

- Тому що саме через нього і надходить сигнал, - відповів Макнаб, втомлено зітхнувши.

- Так, але...

- Єво, любя! - Рорк дозволив собі на секунду відволіктися і потріпав її по щоці. - Іди-но ти звідси.

- І піду! Піду займуся тим, чим займаються слідчі, які поважають себе. - І вона гордо пішла, грюкнувши наостанок дверима.

- Боюся, ви за це ще поплатитеся, - зауважив Макнаб.

- Ще й як, - буркнув Рорк. - Так, Яне, давайте перевіримо перший рівень. Подивимося, що там.

Тим часом Єва в кабінеті Рорка почала складати офіційний звіт. Якщо вона згадає Марлену, їй доведеться повідомити Вітні імена людей, які її вбили, доведеться пояснити, навіщо вона перевіряє членів їхніх сімей. Тоді спливе й ім'я Рорка...

Усіх цих людей було вбито, справи залишилися незакритими, але поки що міжнародний центр боротьби зі злочинністю не пов'язав ці вбивства між собою. Чи зможе вона переконати Вітні, начальника поліції та ЗМІ в тому, що одне з них є мотивом убивств, які вона зараз розслідує?

Напевно, зможе, якщо брехатиме логічно і переконливо.

Перший етап: довести, що Соммерсета підставляли навмисне.

Другий етап: вибудувати логічну теорію, яка доводить, що зроблено це було з помсти. Помсти, спрямованої неправильно.

Що ж, цілком здійснено. Треба тільки уявити справу так, ніби цих шістьох людей було вбито різними людьми і з різних причин. Зрештою, всі вони були колись не в ладах із законом, усі мали зв'язки із сумнівними особистостями. А вбивали їх протягом трьох років і різними способами.

Так, Рорк зовсім не дурний. Він вичікував, замітав сліди. І зараз головне - щоб ці сліди ніхто не виявив.

Ах, якби вона могла знайти докази, що говорять про якусь змову. Щось, що можна буде представити Вітні. Тоді буде легше переконати його в усьому іншому...

Раптово із сусідньої кімнати почулися крики. Зморщившись, Єва встала, щоб закрити двері щільніше, але крики стали голоснішими.

- Що там у вас? Вирішили пограти в космічних ковбоїв?

- Я виявив відлуння! - Макнаб мало не стрибав від радості. - Прекрасне відлуння!

- Вам би краще вирушити в Альпи, друже, там відлуння в кожній ущелині.

- Електронне відлуння! Цей виродок сильний, але і я непоганий. Він посилав сигнал на цей будинок, а не звідси! Абсолютно точно, тому що я знайшов це прокляте відлуння!

- Молодчина, Яне. А ось ще одне, бачите? - Рорк показав на розібраний телефон.

Єва не побачила нічого, але Макнаб засяяв.

- Ну бережися, зараз подивимося, хто кого.

- Зачекайте хвилинку. - Єва протиснулася між ними. - Поясніть усе по порядку і, будь ласка, людською мовою.

- Ну, слухайте. - Макнаб сів на стіл. Цього разу у вухах у нього були крихітні червоні сердечка, і Єва щосили намагалася на них не дивитися. - Останнє повідомлення, отримане від вашого таємничого абонента, я відстежив і дійшов висновку, що воно надіслане звідси.

- Це я зрозуміла.

- Але ми не хотіли цьому вірити, а тому розкрили систему і стали її перевіряти. Це схоже на... Ви вмієте готувати?

Рорк усміхнувся, і Єва одразу ж наїжачилася.

- Давайте серйозно!

- Добре. Я просто хотів сказати, що це як у рецепті - спочатку кладуть яйця, потім цукор, і так далі.

- Макнаб, я не розумово відстала, і так зрозумію.

- Чудово. Так от, ми ніби перевіряємо якість кожного продукту. Чи не скисло молоко, чи не стухли яйця. Якщо молоко скисло, ми намагаємося зрозуміти, чому. З'ясовуємо, що зламався холодильник. Поломка майже непомітна, але суттєва. І у вашому домі була така поломка.

- А який це має стосунок до відлуння?

- Ян! - вступив у розмову Рорк. - Поки ми не обговорили весь обід, дайте-но я поясню одну просту річ. Електронні сигнали залишають слід, - сказав він Єві. - Цей слід можна виявити й підробити. Ми перевіряли всі сигнали, що надходили на цей комп'ютер за останні півтора місяця. І звіряли їх із сигналами, що виходили від головного комп'ютера. А потім виявили збій в одному з сигналів, що надходили. Відлуння - інакше кажучи, спотворення нормального сліду - вказує на те, що джерело було іншим.

- Ви можете довести, що сигнал надходив не звідси?

- Безумовно.

- А ви можете написати мені всі докази, щоб я пред'явила їх Вітні?

- А то! - гордо відповів Макнаб. - Ми використовували такі докази в сотнях справ. Просто тут спотворення сигналу зовсім невелике, і виявити його було дуже важко. Але в нас вийшло!

- У вас вийшло, - поправив його Рорк.

- Без вашого обладнання і без вашої допомоги я б нічого не знайшов. Двічі все було даремно.

- Але ви докопалися.

Єва насупилася:

- Знаєте, я зараз піду, а ви можете продовжувати один одним захоплюватися. Але спочатку, будьте ласкаві, запишіть усе і перекиньте мені на дискету для звіту.

- Лейтенанте! - Рорк поклав руку Макнабу на плече. - Ваші непомірні похвали і вдячність бентежать нас.

- То вам потрібні похвали і подяка? Заради бога! - Вона притягнула Рорка до себе і поцілувала в губи. А потім - що за чорт! - зробила те саме з Макнабом. - За годину щоб усе було готово, - сказала вона і вийшла.

- Вау! - Макнаб стояв, як громом вражений. - У лейтенанта такі м'які губи...

- Яне, давайте не затьмарювати щойно зароджену дружбу брудною бійкою.

- Послухайте, у неї є сестра? Кузина? Незаміжня тітонька?

- Лейтенант Даллас - єдина у своєму роді. Яне, давайте складемо цей безглуздий звіт, а потім спробуємо простежити, куди веде відлуння.

Макнаб насупився:

- Думаєте, таке слабе відлуння можна простежити? Рорк, навіть на пошук виразного відлуння йдуть тижні. А про те, щоб відстежувалося щось слабкіше п'ятнадцяти одиниць, я просто ніколи не чув.

- Все колись буває вперше.

У Макнаба загорілися очі:

- Та якщо це вдасться, хлопці з відділу будуть мені черевики чистити!

- Ось бачите, скільки в нас вагомих причин діяти.

Єва ходила коридором перед кабінетом лікарки Міри. "Що так довго? - думала вона, у сотий раз дивлячись на годинник. - Дванадцять тридцять. Соммерсет сидить там уже півтори години. А до першої години треба надати звіт майору".

Їй був абсолютно необхідний висновок доктора Міри.

Щоб хоч чимось зайнятися, Єва вирішила відрепетирувати усний звіт. Яким тоном говорити, які слова підібрати? Вона почувалася другосортною актрисою, яка повторює за лаштунками роль.

Щойно двері відчинилися, вона кинулася до Соммерсета:

- Ну, що?

Він був блідий, очі запали, губи стиснуті.

- Я виконав ваш наказ, лейтенанте, і пройшов тестування. - Соммерсет почувався приниженим і розбитим. - Я пожертвував своєю гідністю й особистими почуттями. Сподіваюся, тепер ви задоволені.

І він, не дивлячись на неї, вийшов.

- Та пішов ти!.. - пробурмотіла Єва і увійшла в кабінет.

Міра сиділа в кріслі і як ні в чому не було пила чай. Коментарів Соммерсета вона явно не чула.

- Дуже складна людина, - зауважила вона.

- Та він просто впертий осел, але це до справи не стосується. Можете сказати хоча б найголовніше?

- Мені потрібен час, щоб переглянути всі результати.

- За двадцять хвилин я маю бути у Вітні. Дайте мені хоч що-небудь!

- Ну, тоді - попередній висновок. - Міра налила ще одну чашку чаю і вказала Єві на крісло. - Це людина, яка не надто шанує закон, але дуже шанує порядок.

Єва взяла чашку, але пити не стала.

- І про що це говорить?

- Він відчувається впевнено, коли все перебуває на своїх місцях, це в нього пунктик. А сам закон і законослухняне суспільство значать для нього дуже мало, оскільки часто всі

законні настанови себе не виправдовують. Естетика теж має для нього значення - йому важливо, де він перебуває, який вигляд має. Він цінує красу порядку. Це людина, яка віддає перевагу розміреному життю: чіткий ритм і розміреність діють на неї заспокійливо. Вона встає в один і той самий час, в один і той самий час лягає. Дотримується суворого розпорядку як у роботі, так і у відпочинку.

- Педант і зануда! Це я давно знала.

- Він пережив жахи вуличних війн, знав злидні, потім втратив єдину доньку. Щоб вижити, він створив схему власного життя, якої й дотримується. Але, мабуть, говорячи людською мовою, він справді зануда. Але, хоча він людина ригідна і з презирством ставиться до законів, за якими живе суспільство, схильності до насильства в нього немає ані найменшої.

- Він кілька разів так хапав мене за руку, що в мене синці залишалися, - буркнула Єва.

Міра знизала плечима:

- Ви порушуєте такий милий його серцю порядок. Але власне насильство вселяє в нього жах. Воно противне його прагненню до порядку. Крім того, воно безглузде, а будь-яка безглуздість йому огидна. Думаю, тому, що він надивився на неї за своє життя достатньо. Як я вже сказала, мені знадобиться час на детальніший аналіз, але, на мій погляд, людина такого складу навряд чи здатна скоїти подібні злочини.

Уперше за кілька годин Єва зітхнула з полегшенням.

- Отже, його цілком можна зі списку виключити. Спасибі вам за оперативність.

- Допомогти другу завжди приємно. Але мушу сказати, що, коли я прочитала дані з розслідування, у мене з'явилися й інші причини. Єво, ви маєте справу з дуже небезпечним злочинцем - хитрим, досвідченим і рішучим. Він витратив роки на підготовку задуманого. Це людина одночасно вперта і неврівноважена, з гіпертрофованою зарозумілістю. Соціопат, який поклав на себе божественну місію, витончений садист. Я боюся за вас.

- Йому від мене не втекти!

- Сподіваюся. Але він теж за вами полює. Можливо, головна його мета - Рорк, але ви стоїте між ними. Він хоче, щоб Рорк загинув, але спочатку - постраждав. Смерть Рорка означає завершення місії, а ця місія - сенс його життя. Ви - ниточка, що веде до Рорка, а крім

того, ви його противник, його глядач. Жінки для нього діляться на два типи: або свята, або повія.

- Можу здогадатися, за яким розрядом проходжу я, - усміхнулася Єва.

- Ні. - Міра похитала головою. - З вами випадок складніший. Він вами захоплюється, йому цікаво кидати вам виклик. Але водночас ви його шалено злите. Думаю, він не може віднести вас до жодного розряду і тому дуже на вас зосереджений.

- Я і хочу, щоб він був зосереджений на мені, - рішуче заявила Єва.

Міра кілька миттєвостей мовчала, збираючись із думками.

- Мені потрібно ще попрацювати над цим матеріалом, але в двох словах справа виглядає так: він шукає виправдання своїх дій у вірі. Він залишає на кожному місці злочину талісман - символ удачі та віри. Залишає статуетку Діви Марії, в якій він бачить втілення жіночої чистоти. Вона для нього - справжня богиня.

- Я не цілком вас розумію...

- Мати. Діва. Непорочна і любляча. І одночасно з цим - могутня. Вона стає свідком його діянь, його глядачкою. Він шукає її схвалення, хоче її умилювати. Домагається її похвали.

- Його мати... - прошепотіла Єва. - Думаєте, за всім цим стоїть його ставлення до власної матері?

- Цілком можливо. Також можливо, що вчинки, які він робить, - це присвята їй. Мати, сестра, тітка, дружина... Ні, дружина навряд чи, - похитала головою Міра. - Думаю, у нього пригнічена сексуальність. Найімовірніше, він імпотент. Його господь мстивий і не заохочує плотських насолод. Якщо статуетка символізує його матір, мабуть, він вважає власне зачаття дивом, актом непорочним, тому й вважає себе невразливим.

- Він називав себе ангелом. Ангелом помсти.

- Так, "солдат господа свого, що володіє могутністю, смертним недоступною". Мені зустрічалися подібні випадки. Але я впевнена в тому, що існує - або існувала - конкретна жінка, чийого схвалення він домагається. Та, яку він вважає втіленням чистоти.

Єва уявила собі Марлену. Золотисте волосся, невинний погляд, білосніжна сукня... Непорочна. Незаймана.

Але хіба не такою уявляв собі свою дочку Коммерсет?

- Це могла бути і дитина, - сказала вона тихо. - Загибла дитина.

- Марлена? - здогадалася Міра. - Малоймовірно. Якщо ви подумали про Соммерсета, то вона не є для нього символом. Чи сумує він за нею? Так, і завжди сумуватиме. Але для Соммерсета Марлена - його дитина, яку він не зумів уберегти. А для вбивці ця жінка - захисниця. Але вона може й покарати. Ви - теж дуже сильна жінка, Єво. Тому його до вас тягне, він шукає вашого захоплення. І, можливо, в якийсь момент він вирішить вас знищити.

- Сподіваюся, ви маєте рацію, - сказала Єва, встаючи. - Цю гру я хочу завершити в рівному бою один на один.

Єва переконала себе, що готова до зустрічі з Вітні. Але начальника поліції Тіббла в кабінеті майора вона побачити не очікувала. Тіббл стояв біля вікна, по-військовому склавши руки за спиною. Обличчя в нього було непроникне. Вітні сидів за столом, і Єва зрозуміла, що вести бесіду буде саме він, поки Тіббл не захоче втрутитися.

- Перш ніж ви почнете доповідати, лейтенанте, хочу вам повідомити, що пресконференцію призначено на четверту годину дня в конференц-залі департаменту. Ваша присутність і участь обов'язкова.

- Слухаюся, сер.

- Нам стало відомо, що якийсь представник преси отримав інформацію, яка ставить під сумнів вашу правомочність брати участь у розслідуванні. Нам повідомили, що ви приховуєте відомості, які безпосередньо стосуються розслідування, - а конкретно ті, які свідчать про скоєння вашим чоловіком низки вбивств.

- Це інсинуація на мою адресу і на адресу мого чоловіка, вона абсолютно абсурдна. - Серце у Єви калатало, але голос був рівним і твердим. - Якщо ця інформація здалася представнику преси достовірною, то чому він не заявив про неї офіційно?

- Ці звинувачення анонімні і поки що не доведені, тому представник преси визнав за доцільне повідомити про них безпосередньо начальнику поліції Тібблу. Лейтенанте, у ваших інтересах тут же, негайно дати роз'яснення.

- Ви звинувачуєте мене в приховуванні інформації, майоре?

- Я вимагаю, щоб ви або підтвердили, або спростували це.

- Я стверджую, що не приховувала інформації, яка допомогла б у затриманні злочинця, який вчинив розслідувані злочини. І вважаю це звинувачення для себе образливим.

- Прийнято до відома, - сказав Вітні м'яко, - сідайте, Далласе.

Але Єва не сіла, а зробила крок до столу.

- Моя репутація теж щось означає! Я думала, що понад десять років бездоганної служби можуть переважити анонімне звинувачення, підкинуте жадібному до сенсацій репортерові.

- Даллас, це взято до відома, - повторив Вітні. - Давайте...

- Я не закінчила, сер. Прошу дати мені договорити.

Кинувши погляд на Тіббла, Вітні кивнув:

- Добре, лейтенанте, договорюйте.

- Я чудово розумію, що моє особисте життя, мій шлюб є предметом обговорення як у департаменті, так і серед широкої публіки. Із цим я можу змиритися. Я також розумію, що справи мого чоловіка, а особливо способи ведення цих справ, теж викликають цікавість. І з цим я змирися. Але я вважаю образливим те, що моя репутація та особисті якості мого чоловіка ставляться під сумнів. Від преси, майоре, цього можна очікувати, але не від мого начальника! Вам добре відомо, майоре, що для мене позбутися значка - все одно що позбутися руки. Але якщо мені доведеться робити вибір між службою і сім'єю, я віддам перевагу втраті руки.

- Ніхто не вимагає від вас вибору, лейтенанте. Прийміть мої вибачення.

- Особисто я ненавиджу анонімки, - заговорив Тіббл, дивлячись Єві в обличчя. - Тож збережіть ваш праведний гнів до прес-конференції, лейтенанте. На екрані це матиме чудовий вигляд. А я б усе-таки хотів почути звіт про хід розслідування.

Розлютившись, Єва забула про страх, тому говорила легко і впевнено. Вона повідомила імена шістьох осіб, винних у вбивстві Марлени, надала диск із зібраними про них відомостями і запропонувала свою версію того, що сталося.

- Убивця, який дзвонив мені після кожного злочину, говорив, що його гра зветься помстою. Виходячи з цього, я вважаю, що він мстить за смерть одного з тих людей. Зв'язок проглядається легко. Марлена - Соммерсет - Рорк.

Вона сказала це ніби побіжно, немов ішлося про щось буденне, але серце її при цьому готове було вистрибнути з грудей.

- Що стосується шістьох загиблих, то немає підстав вважати, що це справа рук однієї людини. Їх убивали протягом трьох років, причому в різних місцях і різними способами. Однак усі шестеро мали стосунок до грального синдикату, що базується в Дубліні. Його діяльність дванадцять разів інспектувала як місцева влада, так і міжнародні організації. Факти свідчать про те, що цих людей було вбито з різних мотивів, найімовірніше - або колегами, або противниками.

- Тоді де ж зв'язок із убивствами Бреннена, Конроя та О'Лірі?

- У свідомості злочинця. Доктор Міра готує психологічний портрет, який, я думаю, підтвердить мої припущення. Найімовірніше, вбивця вважає, що Марлену вбили через Рорка. Його хотіли провчити, оскільки він посмів діяти на чужій території.

- Слідчий такого висновку не дійшов, - зауважив Вітні.

- Не прийшов, сер, тому що був тісно пов'язаний із синдикатом. Вони його підгодовували. Марлена була майже дитиною. - Єва вийняла з сумки дві фотографії. - Ось що з нею зробили. Слідчий витратив чотири з половиною години робочого часу і закрив справу, вважаючи це смертю від нещасного випадку.

Вітні похмуро розглядав фотографії.

- Нещасний випадок, чорт забирай! Та це ж убивство з особливою жорстокістю!

- Беззахисна дівчина в лапах шістьох лиходіїв. І вони вийшли сухими з води. Люди, які змогли таке зробити, напевно хвалилися своїм подвигом. Думаю, ті, хто знав їх близько, були в курсі, і, коли всіх шістьох убили, хтось вирішив, що це справа рук Рорка і Соммерсета.

Тіббл перевернув фотографію Марлени. Він давно вже не вів розслідувань і розумів, що цей знімок тепер буде його переслідувати.

- А ви так не думаєте, лейтенанте? Ви хочете нас переконати в тому, що зв'язку між цими шістьма вбивствами немає, і що тільки наш маніяк так вважає? Хочете переконати нас у тому, що він спеціально підставляє Соммерсета, а помста його націлена на Рорка?

- Абсолютно вірно. Я хочу переконати вас у тому, що людина, яку докторка Міра характеризувала як садиста-соціопата, який увірував у своє божественне призначення, використає всі доступні їй засоби, щоб згубити Рорка. Але з її боку було помилкою

підставляти Соммерсета, це ви зрозумієте, коли докторка Міра завершить звіт із тестування. Вона дала мені попередній висновок, з якого випливає, що Соммерсет не тільки не здатний на насильство, воно викликає в нього непідробний жах. А те, що непрямі докази проти нього сфабриковані, і дитині зрозуміло.

- Я волів би утриматися від висновків, поки не побачу звіт доктора Міри, - зауважив Вітні.

Єва знизала плечима.

- У такому разі можу дати вам свій. Запис із камер у Лакшері Тауерз було стерто, це нам відомо. Однак запис із вестибюля - на якому видно, як Соммерсет входить у будівлю, - було збережено. Чому? Макнаб зараз працює з диском камери дванадцятого поверху. Я впевнена, що її вимкнули з того моменту, як Соммерсет вийшов із ліфта. Так само, як і камера у вестибюлі, який, за його словами, він покинув приблизно о дванадцятій сорок.

- Для того щоб це підтвердити, потрібне дуже чутливе обладнання.

- Так, сер. Те саме стосується і відстеження дзвінків, що надходять у відділок. Але в нашому розпорядженні тепер таке обладнання є. І ще одне. У мотиві та способі цих убивств дуже важливу роль відіграє релігія. Багато що говорить про те, що вбивця - католик. Так от, Соммерсет - не католик, та й узагалі людина малорелігійна.

- Релігійні переконання для багатьох є справою суто особистою і неафішованою, - проворчав Вітні.

- У нашому випадку все зовсім не так. Для нього це - основний імпульс. До речі, сьогодні вранці детектив Макнаб, надісланий мені на допомогу, виявив на моєму телефоні те, що він називає "відлуння". Сигнал було надіслано не з мого будинку, але хтось дуже постарався, щоб виглядало це саме так.

Вітні мовчки взяв у Єви звіт і так само мовчки переглянув його.

- Чудова робота, - сказав він нарешті.

- Один із братів Рілі працював охоронцем в електронній фірмі, крім того, він кілька разів за останні десять років бував у Нью-Йорку. Я б хотіла розробити цю версію.

- Ви збираєтеся в Ірландію, лейтенанте?

- Ні, сер. Необхідну інформацію я можу отримати і тут.

- Я подумаю, лейтенанте, - сказав Вітні, гортаючи її звіт.

Зазвичай прес-конференції діяли на Єву гнітюче. І ця винятком не була. Завжди нудно стояти перед купою репортерів і намагатися пояснити їм, що було, чого не було, а чого й бути не могло. А зараз більшість запитань стосувалася її особисто. Їй треба було реагувати швидко, чітко і, головне, нічого не боятися: страх репортери чуали за версту.

- Лейтенанте Даллас, чи допитували ви Рорка у зв'язку з цими вбивствами?

- Рорк надає департаменту посильну допомогу.

- Ви просили його про допомогу як слідчий чи як дружина?

"Ах ти, змієниш", - подумала Єва, пронижуючи нахабного репортера поглядом.

- Рорк із самого початку розслідування добровільно запропонував свою допомогу.

- Чи вірно те, що головний підозрюваний служить у Рорка і живе в його будинку?

- На цьому етапі головного підозрюваного немає.

Вовча зграя завилала, усі хором почали закидати її запитаннями. Єва витримала паузу.

- Лоуренс Чарльз Соммерсет був офіційно допитаний і добровільно пройшов тестування. І на підставі отриманої інформації ми зараз розробляємо іншу версію.

- Як ви поставилися до припущення, що Соммерсет скоїв ці вбивства за наказом свого господаря?

Це запитання вигукнув хтось із задніх рядів, і всі інші тут же замовкли. Уперше за годину в залі запанувала тиша. Начальник поліції Тіббл уже зібрався відповісти, але Єва його випередила.

- Я відповім сама. - Голос її був холодний і спокійний. - Думаю, подібного роду домислам місце на сторінках бульварних газет. Але оскільки це припущення було висловлено публічно, тим більше акредитованим журналістом, його можна розцінити як образу офіційної особи. Натяки такого роду, не підтверджені фактами, є образою не тільки тих, на кого вони спрямовані, а й загиблих. Мені більше сказати нічого.

Єва пройшла повз Тіббла і спустилася з помосту. Вона чула, як йому ставлять запитання, як незворушно він відповідає. А в неї потемніло в очах, у роті був присмак гіркоти.

- Даллас! Даллас, зачекайте! - Надін Ферст кинулася за нею, за її спиною маячив оператор із камерою. - Дайте мені кілька хвилин! Лише кілька хвилин!

Єва обернулася, чудово знаючи, що і двох секунд не зможе стримуватися.

- Надін, сховайтеся з очей моїх!

- Послухайте, останнє запитання було справді негідним. Але ви мали бути готові до того, що вас почнуть катувати.

- Я багато чого можу витримати, але нахаб і негідників не терплю.

- Повністю поділяю вашу точку зору.

- Невже? - Краєм ока Єва помітила, що камера працює.

- Я допоможу вам. - Надін машинально пригладила волосся, поправила піджак. - Тільки дайте мені коротеньке інтерв'ю, один на один.

- Півторахвилинний ексклюзив? Щоб рейтинг підняти? Боже мій! - Єва відвернулася, боячись, що зараз скаже щось різкіше.

І тут вона згадала слова доктора Міри про гіпертрофоване і вразливе самолюбство злочинця. Про те, як він зосереджений на ній, як шукає її схвалення.

Чорт із ним, нехай рейтинг Надін підскачить. Зате вона відважить убивці ляпас - тим самим, можливо, спровокує його на удар у відповідь.

- Та ким ви себе вважаєте? - Вона розвернулася до Надін, уже не приховуючи своєї люті. Нехай глядачі прочитають її по Євиному обличчю, по стиснутих кулаках. - Користуєтеся "першою поправкою", правом народу знати правду? І на цій підставі дозволяєте собі втручатися в хід розслідування?

- Зачекайте!

- Ні, це ви почекайте! - Єва ткнула в Надін пальцем і легенько відштовхнула її. - Загинуло троє людей, діти залишилися сиротами, жінка овдовіла, і все тільки тому, що якийсь самолюбний виродок із комплексом неповноцінності вирішив погратися. Якийсь кретин, який вирішив, що з ним розмовляє господь, розпалює цікавість преси, і що більше часу ви йому приділяєте, то йому приємніше. Він хоче переконати нас у тому, що в нього висока мета, а насправді він просто хоче виграти. Але нічого в нього не вийде. Тому що я сильніший. Цей недоносок - жалюгідний любитель, якому випадково пощастило. Через тиждень я засаджу його за ґрати!

- Ви стверджуєте, що через тиждень спіймаєте вбивцю? - холодно уточнила Надін.

- Стверджую. Бачила я лиходіїв і розумніших, і хитріших. Та це просто прищ на дупі! Єва розвернулася і пішла геть.

- На екрані буде чарівно, Надін, - почула вона слова оператора. - Рейтинг - вище даху.
- Так, непогано вийшло, - відповіла Надін. - Так і відправляйте в студію. Випустимо в новинах о п'ятій тридцять.

На це Єва і розраховувала. Він це побачить. Може, розсердиться, може, надихнеться, але обов'язково зробить наступний хід. І цього разу його мішенню буде вона...

Єва вирушила до відділку, вирішивши, що кілька годин у звичній обстановці підуть їй на користь. Дорогою вона зателефонувала додому. Відповів Рорк, і Єва занепокоїлася.

- Де Соммерсет? - стривожено запитала вона.
- У своїй кімнаті.
- Дується?
- Здається, малює. Він вирішив, що це його заспокоїть. А ви де, лейтенанте?
- Їду у відділок. Із прес-конференції.
- Зрозуміло. О п'ятій тридцять обов'язково увімкну телевізор.
- Було досить нудно, - не моргнувши оком, відповіла вона. - Слухай, а чому ти не в офісі? Я не хочу, щоб ти через мене закинув свою роботу.
- Робота йде і без мене. Я керую процесом звідси. Ми з Яном чудово проводимо час. Граємо.

- Що-небудь виходить?
- Начебто так. Але справа досить довга.
- За кілька годин приїду, подивлюся.
- Чудово. На вечерю у нас піца.
- Чудово, не забудьте залишити мені шматочок. До зустрічі.

Вона заїхала в підземний гараж і виявила, що лейтенант Міддл припаркувався на її місці. Довелося встати майже впритул до його машини. Вилаявшись собі під ніс, Єва стукнула дверцятами по блискучому корпусу.

"Новенька, - подумала вона, дивлячись на подряпаний бік. - Цікаво, у їхньому відділі що, бюджет інший?"

До передачі залишалося п'ятнадцять хвилин, і вона смакувала, як зараз наллє собі кави, замкнеться і спокійно подивиться шоу.

Єва не розчарувалася. Усе вийшло якраз так, як і було задумано. Вона виглядала розлюченою, самовпевненою і зухвалою. Мабуть, такого він не стерпить.

Єва зібралася налити собі ще кави, і тут її викликав Вітні.

Зауваження начальства вона прийняла без звуку, вислухала все, що сказали про її нестриманий виступ.

- Що, навіть огризатися не будете, лейтенанте?

- Ні, сер.

- Що ви задумали, Далласе?

Вона зрозуміла, що реагує надто стримано.

- Розумієте, надто вже їм хотілося обговорити моє особисте життя. Тому я й вибухнула, за що й прошу мене вибачити. Більше таке не повториться.

- Так, постарайтеся. І ще: зв'яжіться з міс Ферст. Я хочу, щоб ви дали їй ще одне інтерв'ю, цього разу - у спокійному стані.

Тут уже Єва не змогла приховати роздратування:

- Я б хотіла найближчим часом скоротити контакти з пресою до мінімуму, майоре. Вважаю...

- Це не прохання, лейтенант. Це наказ. Ви припустилися промаху, вам його і виправляти.

Єва стиснула зуби і кивнула.

Після розмови з Вітні вона цілу годину просиділа за паперами, намагаючись заспокоїтися. Однак злість не проходила. Щоб випустити пару, Єва зателефонувала ремонтникам і вилаяла їх за те, що не виправили неполадки в її машині. Після чого знайшла в собі сили надіслати Надін повідомлення, в якому сповістила її про намір дати ще одне інтерв'ю.

Весь цей час вона мріяла тільки про одне - щоб він нарешті зателефонував. Що швидше він зробить хід, то вразливішим буде.

"Хто він? - думала Єва. - Соціопат, садист, егоїст. Але при цьому є в ньому щось убоге, жалюгідне". Релігійні фанатики завжди залишалися для неї загадкою. "Вірте в це і тільки в це", - кажуть людям, і вони вірять, вважаючи, що інакше на них чекає одна дорога - у пекло...

Релігія була Єві чужа. У кожного вірування є послідовники, які не сумніваються, що обраний ними шлях - єдиний. І, щоб довести свою правоту, вони з століття в століття ведуть війни і проливають кров.

Єва машинально взяла в руки одну з трьох статуток, що стояли на столі. Вона виховувалася в державних закладах, де закон забороняє вести релігійну пропаганду. Релігійні угруповання завжди виступали проти цього, але Єва вважала, що їй таке виховання пішло на користь. Вона склала свою власну думку, сама визначила своє ставлення до світу, сама вирішувала, що правильно, а що - ні.

Призначення релігії - спрямовувати і втішати, так? Вона глянула на стопку дисків, які переглянула, намагаючись ознайомитися з католицизмом детальніше. Суть його так і залишилася для неї таємницею за сімома печатками, а обряди... що ж, обряди, звісно, видовищні й дуже красиві. Як і Діва Марія...

Єва знову стала розглядати мармурову фігурку. Як її Рорк назвав? ПДМ. Дуже мило звучить, по-дружньому. Так звертаються до того, кому можна повірити всі свої негаразди.

"Сам впоратися не можу - попрошу допомоги у ПДМ..."

Однак це справді була свята жінка. Втілення всього найкращого. Непорочна Діва, яка народила сина божого, що на її очах помер на спокуту гріхів людських. І тепер якийсь безумець вирішив зробити її зображення німим свідком своїх звірств!

Доктор Міра вважає, що вся справа в його матері - або в якійсь іншій жінці, якою він захоплювався і якій довіряв. Єва свою матір не пам'ятала. Навіть у снах її не бачила. Не пам'ятала ні голосу, що наспівував колискову, ні руки, що пестила або шльопала за провини... Нічого. Якесь жінка виношувала її дев'ять місяців, народила її. А потім що? Втекла? Померла? У всякому разі, залишила її.

"Це до справи не стосується, - нагадала собі Єва. - Треба думати не про своє дитинство, а про те, де і як росла людина, яку я зараз розшукую. Треба думати про те, що зробило її такою, якою вона є".

Вона обережно поставила статуетку на стіл, уважно подивилася на добре сумне обличчя.

- Це ще один його гріх, - пробурмотіла Єва. - Те, що він обрав собі таку глядачку. Я повинна його зупинити! Може, вона мені допоможе?

Зловивши себе на цій фразі, Єва зніяковіло засміялася. Так, католики розумні. І схаменутися не встигнеш, як почнеш розмовляти зі статуеткою. Однак у такий спосіб його не спіймаєш. Працювати треба. Але спочатку - додому. Треба повечеряти як слід, виспатися - і знову в бій.

Машина Міддла не було, і оскільки за склом вона не виявила жодної записки, Єва вирішила, що подряпини він розгледіти не встиг.

Вона відчинила дверця, зібралася сісти і тут почула за своєю спиною кроки. Блискавично вихопивши зброю, вона обернулася. Кроки завмерли, людина слухняно підняла руки вгору.

- Хоч із правами ознайомте!

Єва впізнала детектива зі свого ж відділу і опустила пістолет.

- Вибач, Бакстере.

- Чого ти так смикаєшся, Далласе?

- Нічого по гаражу походжати.

- Та я просто йду до своєї машини. - Він кивнув на автомобіль, що стояв за два кроки.
- У мене побачення з дуже темпераментною сеньорою.

- Удачі, Бакстере, - буркнула вона і сіла за кермо.

Мотор завівся з третьої спроби. Єва вирішила, що вранці вирушить у майстерню і вб'є першого ж механіка, який попався під руку.

Проїхавши два квартали, Єва опинилася в заторі. Посиділа кілька хвилин спокійно, подивилася на рекламу, потім спробувала просунутися хоч на кілька метрів уперед, не зважаючи на лайку інших водіїв, які опинилися в такому самому становищі. Нічого не вийшло.

Жінка за кермом сусідньої автівки увімкнула на повну потужність радіо і підспівувала вголос - голосно і фальшиво. Над головою пронісся патрульний вертоліт. "Так, - подумала Єва, - мабуть, якби більше людей користувалося громадським транспортом, заторів було б менше".

Від нудьги вона витягла рацію і зв'язалася з Пібоді, яка в цей момент мала перебувати в її домашньому кабінеті.

- Добрий вечір!

- Можете сказати "На добраніч", - похмуро відповіла Єва. - Я сиджу в заторі, і скільки ще сидітиму, не знаю.

- А тут ходять чутки про піцу...

- Ну що ж, можете зробити собі приємність. Але врахуйте, якщо я вас ще застану, коли доберуся, то вимагатиму повний звіт про виконану за день роботу.

- Заради піци, лейтенанте, я і не на таке піду.

Раптово за три машини попереду Єви таксист виїхав на розділову смугу, і тієї ж миті назустріч почало рухатися інше таксі. Машини зіткнулися, пролунав несамовитий скрегіт.

- Чорт забирай!

- Що сталося, Далласе? Я чула якийсь гуркіт.

- Ага, пара таксистів зіткнулися головами. Жертв немає, вони вилізли зі своїх колимаг і кричать один на одного. Здається, зараз усе-таки рушимо.

І тут Єва побачила, як один із таксистів сунув руку в салон і дістав звідти металеву бити.

- О, справа зайшла занадто далеко. Пібоді, викличте пару машин. Десята авеню, між Двадцять п'ятою і Двадцять шостою. Нехай поквапляться. А я піду дам цим кретинам урок коректної поведінки на дорогах.

- Далласе, може, краще дочекатися патрульних? Я...

- Не психуйте. Ох, як же мені набридли ідіоти!

Єва грюкнула дверцятами, встигла зробити три кроки, і світ немов вибухнув. Хвиля гарячого повітря підхопила її і кинула вперед. Від гуркоту в неї лопалися барабанні перетинки. Щось палаюче пролетіло біля скроні. Хтось закричав. Вона врізалася головою в капот якоїсь машини, наче в тумані побачила зблідле обличчя водія, що злякалося від переляку, і приземлилася, навіть не відчувши удару.

"Щось горить, щось горить", - повторювала вона про себе, але що горить - зрозуміти не могла.

Боже! Вона насилу сперлася на руки, підняла голову. Люди вискакували з машин, хтось на неї мало не наступив, але вона не звернула на це уваги. У повітрі кружляли поліцейські вертольоти, а Єва, не відриваючи очей, дивилася на язики полум'я, що виривалися з її машини.

- Сучий син - видихнула вона нарешті і відключилася.

Рорк насилу протискувався через натовп. Верещали сирени, гуділи над головою вертольоти. Пахло гаром, потом, кров'ю. Заходилася від плачу якась дитина. На землі сиділа якась жінка і ридала, закривши руками обличчя.

Він бачив потемнілі обличчя, перелякані очі. Єви ніде не було.

Коли вона зателефонувала Пібоді, вони з Макнабом возилися з комп'ютером. Він продовжував працювати, прислухаючись до Євиного роздратованого голосу.

А потім пролунав гуркіт вибуху. Він не став чекати, поки Пібоді знову зв'яжеться з Євою, і одразу ж вискочив із кімнати.

Машину Рорк залишив за квартал, але і пішки пробирався насилу. Люди, бачачи його помертвіле обличчя, слухняно розступалися.

Він нарешті побачив її машину, точніше - те, що від неї залишилося. Вона була залита піною з вогнегасника. Скільки він там простояв, Рорк і сам не знав. Його трясло, серце відмовлялося битися. Він говорив собі, що потрібно підійти ближче, знайти останки, але не міг рушити з місця.

- Чорт забирай, я ж сказала, що ні в яку лікарню я не поїду! - пролунав раптом знайомий роздратований голос. - Накладіть шов тут і знайдіть мені рацію. Негайно, інакше вам не поздоровиться!

Рорк стрепенувся, як вовк, що відчув побратима. Єва сиділа на каталці біля машини "Швидкої допомоги" і лаялася на санітара, який обробляв її опіки.

Вона була вся в крові і в синцях, але - жива!

Він не кинувся до неї одразу - почекав, поки перестануть трястися руки і вгамується серце. Побачивши, як Єва штовхнула санітара, який намагався дати їй ліки, ліктем у живіт, він мало не засміявся.

- Якого біса?! Рацію, рацію знайдіть!

- Я виконую свою роботу, лейтенанте. Якщо ви будете мені заважати...

- Та пішли ви! Вам тільки волю дай - залікуєте до смерті.

- Вам необхідно поїхати в лікарню. У вас струс мозку, опіки другого ступеня, контузія, кровотеча. Ви перебуваєте в стані шоку.

Єва схопила його за лацкан халата.

- В одного з нас зараз точно буде шок, якщо ти, друже, мені негайно не дістанеш рацію!

- лейтенанте, я бачу, ви цілком отямилися.

Єва підняла голову, побачила Рорка і втерла долонею ніс.

- Привіт! Я якраз вимагала від цього придурка рацію. Хотіла зв'язатися з тобою, попередити, що запізнююся до вечері.

- Я про це здогадався, коли почув вибух.

Рорк нахилився, заглянув їй в очі. На лобі в неї красувалася здоровенна садно. Куртки на ній не було, на рукаві сорочки - пляма крові. Від штанів у буквальному сенсі залишилися одні лахміття.

- Люба, - сказав він ніжно, - ти не в найкращій формі.

- Якби цей тип мене трохи підштопав... Ей! - Єва сіпнулася, але було вже пізно: санітар встиг зробити укол у плече. - Це що таке? Що ви мені вкололи?

- Знеболювальне. Трохи пощипає.

- Чорт! Ну ось, тепер мізки працювати не будуть. Ти ж знаєш, ця гидота діє на мене отупляюче, - повідомила вона Рорку. - Терпіти цього не можу.

- А мені навіть подобається. - Він узяв її за підборіддя. - Ну-ка, скажи, скільки відданих чоловіків ти бачиш перед собою?

- Одного. Немає в мене ніякого струсу мозку.

- Є, - бадьоро повідомив санітар. - Ох, скільки бруду в рані! Зараз промиємо і накладемо шовчик.

- Тільки швидше. - Єва почала тремтіти - від холоду, від шоку, - але сама цього не помічала. - Мені треба поговорити з пожежниками. І де, чорт забирай, Пібоді? Я... Ну ось, почалося. Язик розпухає. - Вона мотнула головою. - По-моєму, подвійна порція бурбона допомогла б краще.

- Тобі ж не подобається бурбон. - Рорк сів на каталку поруч із нею, взяв руку, оглянув опіки.

- А ця погань, думаєш, мені подобається? Від ліків я сама не своя стаю. - Вона тупо дивилася, як санітар змащує іншу руку якоюсь маззю і накладає пов'язку. - Не відправляй мене в лікарню, Рорк! Цього я не винесу.

Шкіряної куртки ніде поблизу видно не було. Рорк із задоволенням відзначив це: тепер Єва просто змушена буде купити нову. Він зняв піджак і накинув їй на плечі.

- Люба, через дев'яносто секунд ти і знати не будеш, що з тобою і куди тебе везуть.

Єві здавалося, що вона гойдається на хвилях.

- Буду, коли прийду до тями. О, ось і вона! Привіт, Пібоді. І Макнаб тут... Правда, вони добре виглядають разом?

- Чудово. Єво, відкинь голову, нехай санітар її забинтує.

- Добре. Пібоді, ви з Макнабом вирішили провести вечір разом?

- Він дав їй ліки, - пояснив Рорк. - Вона завжди так реагує на транквілізатори.

- Як ви, Далласе? - Пібоді, бліда, з тремтливими руками, нахилилася над Євою.

- Ох... - Єва змахнула рукою і ледь не заїхала санітару по вуху. - Місця живого немає. Бачили б ви, як я летіла! Знаєте, у повітрі - навіть здорово, але ось приземлятися... Бум! - Вона спробувала це продемонструвати, стукнувши кулаком по коліну, але промахнулася і влучила ліктем санітару в живіт. - Ой, прошу вибачення. Пібоді, а як там моя машина?

- На шматки.

- Прокляття! Рорк, тримай мене міцніше, а то в мене щось із координацією.

Санітар нарешті продирався і закріпив пов'язку.

- Я зробив усе, що міг. Вона ваша.

- Це точно! Ну, радість моя, пішли.

- Ви мені піци залишили? Тільки не неси мене, гаразд? Я чудово можу йти.

- Звичайно, можеш, - відповів він, беручи її на руки.

- Я тебе попереджаю... - Єва притулилася до нього. - О-о-о, як ти смачно пахнеш. Правда, він гарний? - сказала вона, ні до кого конкретно не звертаючись. - Мій чоловік! Тільки мій... Ми додому?

Замість відповіді Рорк бурмотів щось невизначене. Про те, що збирається зазирнути в найближчу лікарню, він їй повідомляти не збирався.

- Нехай Пібоді... Що ж я хотіла їй доручити? А, так! Пібоді, з'ясуйте все у пожежників.

- Не турбуйтеся, Далласе. Вранці ми надамо вам повний звіт.

- Сьогодні ввечері. Ще повно часу.

- Завтра, - шепнув Рорк і виразно подивився на Пібоді та Макнаба. - Я хочу знати все в подробицях.

- Усе буде, - пообіцяв Макнаб. Він зачекав, поки Рорк не зник з поля зору, і поглянув на машину Єви. - Якби вона була всередині...

- Її там не було, - обірвала його Пібоді. - Давайте-но почнемо працювати.

Єва прокинулася зла і роздратована. Вона смутно пам'ятала, як її мацали, промивали, зашивали, як вона на когось лаялася...

Ні, в цій проклятій лікарні вона не залишиться ні секунди!

Вона різко сіла - і з полегшенням виявила, що перебуває у власному ліжку.

- Ти кудись зібралася? - Рорк підвівся з-за столу, де сидів, переглядаючи біржові зведення і наглядаючи за сплячою дружиною.

Голова паморочилася, але Єва не стала лягати знову. Це було питання гордості.

- Можливо. Ти навіть відвіз мене в лікарню?

- Так уже я звик. Коли моя дружина опиняється в епіцентрі вибуху, я зазвичай заводжу її в лікарню. - Він присів на край ліжка, заглянув їй в обличчя і показав три пальці. - Скільки?

Єва згадала, що прокидалася кілька разів і він щоразу ставив одне й те саме запитання.

- Скільки ще разів ти будеш питати?

- Це теж уже стало звичкою. Ну, то скільки?

- Тридцять шість! - Вона спробувала посміхнутися. - Ну гаразд, три. Прибери свої погані пальці. Я на тебе ображена.

- Я невтішний. - Єва спробувала встати, але він поклав їй руку на плече. - Лежати!

- Я що, схожа на кокер-спанієля?

- Мабуть, є щось - особливо в погляді. - Рорк тримав її міцно. - Єво, до ранку тобі вставати не можна.

- Я не...

- Слухай, я ж можу і змусити. - Він схопив її за підборіддя. - Але тоді ти почуватимешся приниженою і тобі буде дуже гидко. А якщо ти добровільно вирішиш провести в ліжку кілька годин, гордість твоя не постраждає.

Сили у них були приблизно рівні, але в очах Рорка ясно читалася твердість намірів, а Єва була не в найкращій формі.

- Знаєш, якщо я вип'ю кави, то, мабуть, поваляюся ще кілька годин.

- Добре, зараз принесу. - Рорк нахилився, щоб чмокнути її в щоку, але не втримався, притиснув до себе і зарився обличчям у її волосся. - Боже мій!

У його голосі було стільки почуття, що в неї стиснулося серце.

- Зі мною все гаразд, не хвилюйся. Зі мною все гаразд.

Рорк вирішив було, що за ніч усе минуло - шок, страх, тривога. Але зараз усе знову накопило, і він ніяк не міг розтиснути обіймів.

- Ми почули вибух по радії. А потім - жах, невідомість. Натопт, кров, дим... І тут я почув, як ти кричиш на санітара, і немов заново народився. - Він поцілував її і сказав: - Ну, піду за кавою.

Єва підняла голову. В очах її стояли сльози.

- Ти знаєш, до тебе мене ніхто не любив. Напевно, я до цього ніколи не звикну. Але обходитися без цього вже не можу... - Вона взяла його за руку. - Я так лаялася на санітара, бо він не давав мені рацію, а мені потрібно було тобі зателефонувати, сказати, що зі мною все гаразд. Ні про що інше я думати не могла.

Він поцілував її руку.

- Здається, у нас вийшло, а?

- Що вийшло?

- Стати одним цілим.

- Здається, так... - усміхнулася вона. - Адже з нами все гаразд?

- З нами все в повному порядку. Лікарі рекомендували тебе побільше поїти, але, гадаю, можна запропонувати тобі щось суттєвіше.

- Та я пів бика з'їм і оком не моргну!

- Не знаю, чи знайдеться у нас півбика, але що-небудь натомість підшукаємо.

"Усе-таки приємно, коли за тобою доглядають! - подумала Єва. - І сніданок у ліжку приносять..."

Вона з'їла омлет із грибами та сиром і, взявшись за булочку з корицею, повідомила:

- Виявляється, мені просто необхідно було заправитися. Ось тепер я дійсно в повному порядку.

Рорк узяв із блюдця жменю малини.

- Знаєш, з огляду на всі обставини, ти маєш чудовий вигляд. Ну, є припущення щодо того, як тобі підклали бомбу?

- Є кілька версій, але мені треба...

Почувши стукіт у двері, Єва насупилася.

- Напевно, це Пібоді. - Рорк встав і відчинив двері.

- Як вона? - запитала Пібоді пошепки. - Я думала, її на ніч залишать у лікарні.

- Вони хотіли, але я знав, що вона мені цього не пробачить.

- Досить шепотітися! - крикнула Єва. - Пібоді, звіт готовий?

- Так, мем. - Пібоді підійшла до ліжка і не змогла стримати посмішки. Дама в пеньюарі з червоного шовку, напівлежача на купі подушок, ніяк не була схожа на звичайну Єву Даллас. - Ви схожі на героїню якогось кінофільму. Ну, наприклад, на Бетті Кроуфорд.

- Якщо Бетті - то Девіс, - усміхнувся Рорк. - Або Джоан Кроуфорд.

- Не в імені справа. Даллас, ви карколомні!

- Я чекаю від вас звіту не про мою зовнішність, сержанте Пібоді, - суворо сказала Єва.

- Вона ще не цілком отямилася, - пояснив Рорк. - Пібоді, як щодо сніданку? Або кави?

- Я вже... - І тут очі в Пібоді загорілися. - Це малина? Вау!

- Свіжа. З теплиці. Пригощайтесь.

- Коли ви завершите свою світську бесіду, я б хотіла обговорити... Ну, не знаю, наприклад, яким чином цей мерзотник зумів підкласти в мою машину бомбу.

- Усі папери в мене. - Пібоді, не зводячи очей з малини, присіла на край ліжка. - О, дякую вам, - кивнула вона Рорку, який подав їй тацю. - Коли я була маленькою, ми теж вирощували малину. - Вона поклала ягідку в рот і зітхнула. - Вона будить у мені спогади...

- Постарайтеся залишатися в сьогодні, Пібоді.

- Так, мем. Я... - У двері голосно постукали. - Напевно, це Макнаб.

Макнаб заглянув у кімнату:

- Привіт! О, симпатична спаленка. Клас! Це у вас кавою пахне? Непогано виглядаєте, лейтенанте. А це що за ягоди?

Він попрямував до ліжка. Галахад пішов за ним. Коли вони обидва влаштувалися в її ногах, Єва важко зітхнула.

- Почувайтесь як удома, Макнаб.

- Дякую. - Він простягнув руку до малини, - Радий бачити вас у доброму здоров'ї, лейтенанте.

- Якщо я не отримаю звіту негайно, здоров'я моє похитнеться. Ну? - Вона ткнула пальцем у Пібоді.

- Так, мем. Бомба була домашнього виготовлення, і той, хто її поставив, у цьому розбирається непогано. Вибухова хвиля невелика, тому основний удар припав саме на вашу машину. Якби не корок, більше нічого б не постраждало.

- Смертельні випадки є?

- Ні, мем. Подряпано кілька автомобілів, чоловік двадцять зачепило, але серйозно - тільки трьох.

- Вона була з таймером? Як управлялася?

- Я відповім. - Макнаб неухважно погладив Галахада. - Якби вона була з таймером, ви б, лейтенанте, не ласували сьогодні вранці малиною. Він під'єднав її до запалювання, тобто вона мала вибухнути, щойно ви завели машину. Але вам пощастило, лейтенанте. У вашій колимазі все працює дивом. Я можу припустити, що вчора вона завелася не з першого разу.

- З третього.

- Так я й думав! - заявив Макнаб, відправляючи в рот ягоду. - Тому бомба й не вибухнула. Але потім - чи то ви різко загальмували, чи то стукнулися об щось...

- Вийшовши з машини, я з усієї сили грюкнула дверцятами, - пробурмотіла Єва. - Ці ідіоти-таксисти мене страшенно розлютили.

- Цілком імовірно, що це і спричинило вибух. А з самою бомбою все було в повному порядку - він використовував першокласні компоненти.

- Ви що, хочете сказати, що я зобов'язана життям урізаному бюджету і недбайливим механікам?

- Мабуть. - Макнаб поплескав її по коліну: - Якби у вас був новенький автомобіль, як у типів із відділу по боротьбі зі злочинністю, ви б вибухнули просто в гаражі.

- У гаражі... Але як він, чорт забирай, пробрався в гараж?

- Я відповім. - Пібоді насилу стримувалася: мало того, що Макнаб говорив із недозвільною фамільярністю, він, чорт забирай, говорив замість неї. - Я зажадала у відділку копію диска з камер стеження. Вітні дав добро.

- Вона у вас?

- Так, мем. - Задоволена Пібоді показала на свою сумку. - Тут.

- Ну, так давайте! О, господи! - застогнала Єва, бо у двері знову постукали. - Здається, час брати гроші за вхід.

- Даллас! - У кімнату влетіла Надін - уся в сльозах. - З вами все гаразд? Я шалено хвилювалася. Ніяк не могла нічого про вас дізнатися. Соммерсет на всі мої запитання відповідав, що ви відпочиваєте. Довелося вирушити сюди.

- Як бачите, зі мною все в повному порядку. Ось, влаштовую прийом у ліжку. - Вона вихопила в Макнаба вазу з малиною і простягнула Надін. - Приєднуйтеся.

У Надін тремтіли руки.

- Це я в усьому винна! Через мене вас могли вбити.

- Надін, послухайте...

- Це цілком очевидно, - перебила її Надін. - Я пустила в новинах інтерв'ю, яке з вас вибила ледь не насильно, а за кілька годин вибухнула ваша машина. Він напав після того, як почув ваш виступ.

- Саме цього я й домагалася. - Єва насупилася: зараз їй найменше хотілося розбиратися з істеричною журналісткою. - І нічого ви з мене не вибивали. Я сказала те, що хотіла сказати. Мені треба було змусити його діяти, і я його провокувала.

- Ви хочете сказати... - Надін спробувала зібратися з думками. - Так ви мене використали?!

- Я б назвала це інакше. Ми обидві використовували одна одну.

Надін відступила назад, обличчя її зблідло.

- Цього я не очікувала від вас, Далласе. Не думала, що ви здатні на таке.

Єва втомлено потерла очі.

- Хвилинку! - зупинила вона Надін, яка попрямувала до дверей. - Будьте ласкаві, залиште нас із Надін удвох. Пібоді, Макнаб, ідіть до мене в кабінет. Рорк, будь ласка.

Пібоді та Макнаб слухняно пішли. Рорк деякий час мовчки дивився на Єву, і вираз його обличчя не віщував нічого доброго.

Коли він вийшов, Єва обернулася до Надін.

- Він цього не зрозуміє, - пробурмотіла вона. - Можливо, ви зрозумієте...

- Та все я зрозуміла, Далласе! Вам треба було просувати розслідування, тому ви і звернулися до довірливої журналістки, зробили неправдиву заяву. Використали її. Та хто я така, зрештою? Звичайна ідіотка, що ганяється за сенсаціями.

- Це була не помилкова заява. Я сказала те, що хотіла сказати. Те, що відчувала. Хоча, напевно, за інших обставин залишила б це при собі.

Єва прибрала з колін тацю. Плювати на рекомендації лікарів, цю бесіду вона не збирається вести лежачи. Однак варто було їй встати, голова знову запаморочилася, і вона присіла на край ліжка.

- Я діяла спонтанно. Це, звісно, мене не вибачає, оскільки я чудово знала, що роблю і до чого це призведе. Але, Надін, зрештою, ви ж самі пішли за мною з камерою.

- Така, чорт забирай, у мене робота!

- А в мене робота - ловити вбивць. На карту поставлені життя людей, можливо - життя Рорка. І я робитиму все, що в моїх силах. Навіть використовуватиму друзів.

- Ви могли мене попередити!

- Могла. Але не стала. - Голова знову почала боліти, і Єва вирішила, що, напевно, дія ліків закінчується. - Хочете, я вам скажу дещо конфіденційне, Надін? Я боюся! - Вона на мить закрила обличчя руками. - До смерті боюся, бо знаю: всі інші - це тільки початок. Він хоче дістатися до суті. До Рорка...

Надін здивовано дивилася на Єву. У такому стані вона її ніколи не бачила. Перед нею зараз був не поліцейський, а звичайна жінка, налякана жінка.

- І ви хотіли, щоб спочатку напали на вас?

- Саме так.

Надін сіла на ліжко поруч із Євою, обійняла її.

- Здається, я розумію. Як дивно... Я завжди крутилася навколо вас і не замислювалася про те, як ви ставитеся до Рорка.

- Надін, я дійсно винна перед вами. Мені не слід було...

- Слухайте, у вас, напевно, насправді струс мозку. Досить вибачатися, Далласе. Лягайте в ліжко.

- Не можу. - Вона спробувала розправити плечі. - Він постійно випереджає мене на кілька ходів. Мені треба його наздогнати. - І тут їй у голову прийшла нова ідея. - Надін, мені потрібна ваша допомога. Якщо якийсь проноза-репортер повідомить, що лейтенант Даллас серйозно поранена, що вона вдома, що пролежить ще кілька днів...

- Ви хочете, щоб я обдурила глядачів?

- Але я справді постраждала! І відлежуюся вдома, хіба не так? Самі бачите.

- І пролежите в ліжку ще пару днів?

- Мені здається, що пара днів уже минула. Мені треба виграти час, Надін. Він чекатиме, поки я не встану на ноги, а потім зробить наступний хід. Він не грає наодинці. Йому потрібен супротивник. - Вона похитала головою. - Ні, йому потрібна саме я. А якщо я валяюся в ліжку, накачана транквілізаторами, я - поза грою.

Надін вагалася недовго.

- Добре, я зроблю це. - Вона встала і подивилася на Єву. - Але ось що я вам скажу, Даллас. Думаю, Рорк докладе всіх зусиль, щоб ви справді провели кілька днів у ліжку, накачана транквілізаторами. - Надін повісила на плече сумку. - У будь-якому разі я страшенно рада, що ви живі.

- Я теж.

Надін пішла, а Єва встала і поплелася в душ. За десять хвилин вона почувалася настільки добре, що змогла самотійно вдягнутися - хоча й насилу.

Однак, коли Єва увійшла в кабінет, де розташувалися її вірні помічники, Рорк окинув її таким поглядом, що вона відсахнулася.

- Я вирішила, що можу полежати тут, на кушетці, - спробувала виправдатися вона. - Знаєш, мабуть, добре, що ти вчора відвіз мене в лікарню. Дякую тобі.

- Думаєш, вдасться до мене підлизатися?

- Ну, треба ж було спробувати. - Вона видавила із себе посмішку. - Слухай, зі мною все гаразд. І мені треба працювати.

- Працюй, заради бога! У мене повно своїх справ. - Він підійшов до дверей кабінету і обернувся. - Повідомте, коли у вас знайдеться вільна хвилинка, лейтенанте. Я хотів би поговорити з вами з особистого питання.

- Чорт забирай! - видихнула Єва, коли двері за ним зачинилися.

- Так, нагнав холоду, - зауважив Макнаб, - навіть у мене мурашки по шкірі.

- Макнаб, може, ви нарешті заткнетеся? Я хочу подивитися диск із гаража. - Єва, обійшовши кушетку, сіла за стіл. - Пібоді, почніть із шістнадцятої години. Приблизно в цей час я приїхала. Дайте вхід. Він же мав звідкись з'явитися.

Вирішивши не думати про особисті проблеми, Єва втупилася в монітор. Машини снували туди-сюди, серед них нескладно було загубитися.

- Мабуть, йому це не склало труднощів, а, Макнаб? Такий спец з електроніки цілком міг обдурити охоронну систему.

- Тут охорона потужна. Усі державні структури оснащені найкращими сканерами. Незважаючи на скорочення бюджету, їх оновлюють двічі на рік.

- Але він міг впоратися?

- Міг, хоча це складніше, ніж грати з відеокамерами. За сигналом тривоги всі входи і виходи автоматично перекриваються.

- Він був до біса злий. - Єва відкинулася в кріслі. - Пішов на ризик, і, судячи з того, що сигналу тривоги не було, ризик себе виправдав. Він проник у гараж, підклав бомбу і пішов. Це - єдине місце, де він міг підібратися до моєї машини. Давайте-но подивимося на неї... - На екрані з'явився сектор АВ, другий рівень. - Ось вона стоїть, ціла й неушкоджена.

- Бачили б ви її зараз. - Пібоді поїжилася. - Вони відправили її на експертизу. Я надіслала запит на нову.

- Гадаю, вони підкрутять кілька гайок і скажуть, що я можу їздити на ній і далі, - пробурмотіла Єва і подумала, що, як не безглуздо, але вона була б рада, якби так і сталося. - Ці ідіоти-бюрократи... Стривайте, а це що таке?

Комп'ютер знову показував вхід, куди в'їжджав новенький "Джетстрім".

- Стоп! Подивіться-но! - Єва присунулася ближче до екрана. - Вікна затемнені. Це заборонено: вітрове скло має бути безбарвним. А номери, номери бачите? Це ж не поліцейська машина, а таксі. Пібоді, наш герой там!

- У вас гостре око, Даллас, - похвалив її Макнаб. - Я перевірю номери.

- Давайте подивимося, що він робитиме, - пробурмотіла Єва, натискаючи кнопку. Машина проїхала першим поверхом, виїхала на другий і зупинилася біля її автомобіля. - Ось він! Я ж сказала, він десь проколеться!

Дверцята відчинилися, з машини вийшов чоловік у довгому пальто і насунутому на очі капелюсі.

- Пальто формене, капелюх - теж, тільки туфлі не ті. Чорт, обличчя не видно. Він у темних окулярах.

Чоловік обернувся і подивився прямо в камеру. Єва побачила бліду щоку. Він дістав пульт, натиснув на кнопку, і по екрану побігли різнокольорові смуги.

- Прокляття! Він заблокував зображення. Що було у нього в руці? Поверніть кадр.

- Ніколи не бачив такого блокіратора, - сказав Макнаб, не в силах стримати захоплення. - Сантиметрів п'ятнадцять завдовжки, і такий тоненький... Треба показати Рорку.

- Пізніше, - відмахнулася Єва. - Отже, ми знаємо його зріст, знаємо статуру. Треба зайнятися машиною. Подивимося, що вдасться про неї з'ясувати.

Вона продовжувала вдивлятися в екран, немов намагаючись розгледіти щось за полями капелюха й окулярами.

- Пібоді, мені потрібні списки всіх, хто володіє таким автомобілем. Макнаб, з'ясуйте, з яких таксі вкрали номери. Врахуйте, він приїхав у гараж о шостій двадцять третій, менше ніж через годину після випуску новин. Очевидно, бомба в нього була наготові, але йому потрібен був час, щоб роздобути автомобіль і з'ясувати моє місцеперебування. А це означає, що часу на дорогу в нього майже не залишалося... - Вона окинула поглядом присутніх і переможно посміхнулася. - Ставлю на те, що він мешкає десь у центрі, в радіусі десяти кварталів від ділянки! Тож пошукаємо для початку в себе у дворі.

Єва була не в тому настрої, щоб проводити чергове подружнє розбирання, але вирішила, що краще вже якнайшвидше звільнитися. Їй було потрібне гостре око Рорка, його зв'язки і - якщо вже він вирішив вирушити до Ірландії - його знання країни.

Пібоді з Макнабом уже почали дружньо воркувати, тому вона їх розвела по різних місцях і дала різні завдання, сподіваючись, що за сприятливих умов вони добудуть для неї потрібну інформацію до полудня.

Біля дверей Рорка Єва зупинилася, перевела подих і постукала. Він запропонував їй увійти, але подав знак почекати, продовжуючи розмовляти телефоном:

- ...поки я особисто не зможу відвідати курорт. Думаю, з дрібницями ви й без мене впораєтесь. Сподіваюся, "Олімпус" відкриється точно в строк. Усе зрозуміло?

- Є проблеми? - запитала Єва, коли він поклав слухавку.

- Незначні.

- Вибач, що я тебе перервала. У тебе знайдеться хвилинка?

Рорк демонстративно глянув на годинник:

- Навіть дві. Що я можу для вас зробити, лейтенанте?

- Ненавиджу, коли ти говориш таким тоном!

- Справді? Шкода. - Він забарабанив пальцями по столу. - А хочеш знати, що я ненавиджу?

- О, можу собі уявити. Але зараз у мене дуже мало часу. Макнаб і Пібоді ведуть пошук, а я сиджу тут, бо через Надін пустила слух про свою хворобу і про те, що зараз оговтуюсь вдома.

- Ти в цьому стала фахівцем. Я маю на увазі розпускання чуток.

Єва поклала руки в кишені й глибоко зітхнула.

- Ну гаразд, давай розберемося. Я справді виступила із заявою для того, щоб змусити вбивцю напасти на мене. Я повинна захищати інших людей і вирішила, що, якщо він перекинеться на мене, я виграю час. Це спрацювало. Як я і розраховувала, він був у нестямі і припустився певної кількості помилок. Тож тепер ми знаємо про нього трохи більше, ніж добу тому.

Рорк дав їй договорити, потім встав, підійшов до вікна, поправив жалюзі.

- А коли ти вирішила, що я буду щасливий сховатися за твоєю спиною?

"Ну, досить обережних розмов", - зрозуміла Єва.

- Та мені було наплювати, сподобається це тобі чи ні! Мені достатньо того, що ти живий. Нехай злишся на мене, але живий!

- Ти не мала права! Не мала права закривати мене собою! - Рорк обернувся до неї. Очі його були кольору грозового неба. - Ти не мала ні найменшого права ризикувати заради мене життям.

- Та ну? Невже? - Вона кинулася до нього. - А ну-ка, скажи, якби мені загрожувала смертельна небезпека, ти так би не вчинив?

- Це зовсім інше.

- Чому? - Вона підняла підборіддя і ткнула йому пальцем у груди. - Тому що в тебе є пеніс?

Рорк відкрив було рот, збираючись вибухнути прокльонами, але завмер, побачивши холодний блиск у її очах. Він відвернувся і стукнув кулаком по столу.

- Тому що я чоловік, чорт забирай!

- А я - поліцейський. Але справа навіть не в цьому. Просто я люблю тебе, ти мені потрібен так само, як я потрібна тобі. Може, я нечасто про це говорю, але це суті не змінює. Якщо твоє чоловіче самолюбство ображає те, що я тебе захищаю, справа погана.

Рорк деякий час мовчав, запустивши пальці у волосся, потім обернувся до неї.

- Чудовий спосіб уникнути суперечки, - пробурмотів він нарешті.

- У мене і в думках цього не було.

- Оскільки будь-який мій аргумент буде зараз безглуздим, ти свого домоглася.

- Розумне міркування, - Єва ризикнула посміхнутися. - Якщо ти перестав на мене злитися, може, допоможеш у чому?

- Я не сказав, що перестав на тебе злитися, я сказав, що більше не збираюся з тобою сперечатися. - Він присів на край столу. - А допомогти - так, будь ласка.

Цілком задоволена отриманою відповіддю, Єва простягнула йому диск.

- Подивися, будь ласка. Дай на екран із максимальним збільшенням.

Рорк зробив, як вона просила. На екрані рука в рукавичці тримала якийсь прилад. Кнопки на панелі було видно досить чітко.

- Це блокіратор, - сказав він. - Найкомпактніший і, думаю, найпотужніший з усіх, які я бачив. - Він підійшов ближче до екрана - Марки виробника, якщо вона і є, не видно. У моєму дослідницькому відділі якраз розробляють новий блокіратор. Треба з'ясувати.

Це було для неї повною несподіванкою.

- Ти випускаєш подібні речі?!

Рорк усміхнувся.

- "Рорк Індастріз" виконує замовлення уряду, навіть низки урядів. Департамент оборони та безпеки завжди цікавиться такими іграшками. І платять вони добре.

- Отже, такий прилад могли розробити твої співробітники? До речі, Бреннен же займався комунікаційними системами. Може, і його дослідницький відділ проектував щось подібне?

- Це досить легко з'ясувати. Я поговорю зі своїми інженерами, наведу довідки.

- У тебе є шпигуни?

- Збирачі інформації, люба. Вони не люблять, коли їх називають шпигунами. Як подивитися на цього типа цілком?

- Перекрути назад.

Рорк уважно подивився на фігуру незнайомця.

- Зріст приблизно п'ять футів десять дюймів, вага, судячи з того, як висить на ньому пальто, - близько ста шістдесяти фунтів. Обличчя бліде. Думаю, він проводить більшу частину часу в приміщенні, тож за професією, якщо така є, він, найімовірніше, службовець. Вік визначити неможливо, але постава - молодої людини. Бачиш куточок рота? Він усміхається. Ось нахабний ублюдок! До речі, судячи з одягу, у нього поганий смак.

- Це форма поліцейських-сищиків, - сухо сказала Єва. - Але я не думаю, що він справді пов'язаний із нашим департаментом. Наші детективи не володіють такими знаннями в електроніці, і в них немає доступу до інформації. Таке пальто можна підібрати в дюжині місць. Але ми все-таки це перевіримо.

- А автомобіль?

- Шукаємо. Якщо він не викрадений і зареєстрований у штаті Нью-Йорк, поле пошуку звузиться значно.

- Щодо значно - це ти перебільшуєш, Єво. Тільки в мене по Нью-Йорку зареєстровано шук двадцять таких.

- Усе ж ми тепер знаємо більше, ніж спочатку.

- Мабуть, ти маєш рацію. - Він повернувся до неї. - Скажи, Пібоді з Макнабом зможуть кілька днів вести весь пошук?

- Звісно. А потім повернеться Фіні.

- Бачиш, експертизу щодо Дженні закінчено. Сьогодні вдень видадуть тіло.

- Так?

- Єво, я хочу, щоб ти поїхала в Ірландію зі мною. Розумію, зараз це не дуже зручно, але я прошу про два дні.

- Це неможливо. Як же я залишу...

- Я не можу їхати без тебе. - Він дивився на неї пильно. - Не можу полетіти за три тисячі миль. А що, якщо цей виродок знову на тебе нападе? Мені необхідно, щоб ти поїхала зі мною. Я вже про все домовився. Ми можемо вирушити за годину.

Єва відійшла до вікна - їй не хотілося, щоб він помітив її усмішку. Напевно, нечесно приховувати від нього, що вона сама хотіла просити його сьогодні ж вирушити з нею в Дублін. Але якщо все так складається...

- Це важливо для тебе?

- Так, дуже.

Вона обернулася і посміхнулася йому.

- Тоді я піду збиратися.

- Мені буде потрібна вся інформація, що надходить. - Єва ходила салоном особистого літака Рорка і говорила з Пібоді по стільниковому телефону. - Усе шифруйте і надсилайте мені в готель.

- Я зараз опрацьовую автомобіль. У Нью-Йорку зареєстровано близько двохсот штук цього року випуску.

- Перевірте кожен. - Єва зосереджено наморщила лоб. - Головне - не упустити жодної дрібниці. Схоже, туфлі в нього були нові. Комп'ютер зможе визначити розмір. Перевірте туфлі, Пібоді.

- Ви хочете, щоб я перевірила туфлі?!

- Я ж сказала. Продаж цієї моделі за останні два - ні, три місяці. Раптом нам пощастить?

- Віра в чудеса дуже заспокоює, лейтенанте.

- У деталі, Пібоді! Треба вірити в деталі. Зіставте ці дані з даними з продажу статуеток і не забудьте про пальто. Макнаб працює над блокуванням?

- Сказав, що так. - Голос у Пібоді став офіційним. - Я вже дві години не маю від нього звісток. Він мав поспілкуватися з людиною з відділу досліджень "Рорк Індастріз",

- Йому передайте той самий наказ. Усю інформацію шифрувати і пересилати мені.

- Слухаюся, мем. Кілька разів телефонувала Мевіс. Соммерсет сказав їй, що вам прописали постільний режим і заборонили приймати відвідувачів. Доктор Міра теж дзвонила. Вона надіслала квіти.

- Так? - Єва була приємно здивована. - Напевно, треба їй подякувати. Чорт, наскільки хворою мене оголосили?

- Важко хворий, Далласе.

- Фу, як огидно! Цей ублюдок мабуть радіє. Нічого, радіти йому ще недовго. Знайдіть усе, що зможете, Пібоді. Через сорок вісім годин я повернуся, і ми його накриємо.

- Я згадала одне прислів'я, мем: "Розмахнувшись молотком, не влучи по пальцях".

- Свої бережіть! - огризнулася Єва і закінчила бесіду.

Поклавши телефон у кишеню, вона глянула на Рорка. Весь політ він сидів, занурений у свої думки, і майже не розмовляв з нею. Єва не могла вирішити, чи не час сказати йому, що вона вже зв'язалася з дублінською поліцією і домовилася про зустріч з інспектором Кетрін Фаррел.

Вона сіла навпроти нього, поклавши ногу на ногу.

- Ну, то ти поведеш мене на екскурсію місцями своєї юності?

Єва розраховувала, що він хоча б посміхнеться, але Рорк просто перевів погляд з ілюмінатора на неї.

- Вони не особливо мальовничі.

- Можливо, у списку визначних пам'яток їх і немає, але, мабуть, не зашкодить поспілкуватися з твоїми давніми друзями.

- Троє з них мертві.

- Рорк...

- Ні! - Злякаючись на самого себе, він підняв руку. - Гаразд, немає сенсу весь час думати про це. Я тебе відведу в "Свиню і Грош".

- У "Свиню і Грош"? - надихнулася Єва. - Дружина Бреннена казала, що він часто туди заглядав. Це бар, так?

- Паб. - Рорк нарешті посміхнувся. - Громадський і культурний центр нації, яка з материнського молока одразу переходить на портер. І ще тобі треба побувати на Графтон-стріт. Я там лазив по кишнях. Крім того, ми поблукаємо темними провулками в Південному Дубліні - там я перекидався в карти, доки не влаштував своє казино в Джиммі О'Ніла, в кімнаті за м'ясною крамницею.

- Карти і кістки?

- Не тільки. Ще й контрабанда. Підприємство, що заклало основи "Рорк Індастріз"! - Він нахилився до неї, - На жаль, незважаючи на набутий досвід, я дозволив вкрасти своє серце одній дамі з поліції. Після чого мені довелося різко змінити спосіб життя.

- Не в усьому...

- Багато в чому. - Він засміявся і, глянувши в ілюмінатор, побачив Дублін. - "Ну ось" ми і біля мети. Подивися, як сяють у західному сонці мости. А який прекрасний Дублін увечері!

Годину потому, коли вони в лімузині їхали з аеропорту, Єва мала змогу в цьому переконатися. Вона завжди думала, що Дублін схожий на Нью-Йорк - шум, штовханина, метушня. Місто справді було жвавим, але головне - воно здавалося напрочуд життєрадісним. Вигнуті арки мостів, величезні різнокольорові двері будинків... І, хоча стояв листопад, всюди цвіли квіти.

Готель виявився величезною кам'яною будівлею, схожою на середньовічний замок. Вони швидко пройшли вестибюль зі стінами темного дерева, величними меблями, височенною, як у соборі, стелею і попрямували до себе в номер.

Єва зазначила про себе, що люди типу Рорка не обтяжують себе такими подробицями, як реєстрація. На їхній приїзд очікували. У номері вже стояли величезні вази з квітами, чаші з фруктами і графин з відмінним ірландським віскі.

У високі вікна проникали останні промені сонця.

- Я вирішив, що тобі захочеться подивитися на місто, і вибрав номер із вікнами на вулицю.

- Чудово! - Єва, засунувши руки в кишені, вже стояла біля вікна. - Тут дуже мило! А ти бачив вуличні візки? Так і сяють. І тенти різнокольорові. А тротуари такі, ніби їх щойно вимили.

- В Ірландії досі проводяться конкурси на найакуратніше село.

Вона здивовано розсміялася.

- На найакуратніше село?

- Це предмет національної гордості, стиль життя, від якого не хочуть відмовлятися. За містом ти побачиш кам'яні огорожі, смарагдово-зелені поля, будиночки з солом'яними дахами. І клумби у дворі. Ірландці бережуть традиції.

- Чому ж ти звідси поїхав?

- Традиції, яких дотримувався я, набагато менш привабливі, і відмовитися від них не становило труднощів. - Рорк витягнув із вази яскраво-жовту маргаритку і простягнув їй. - Зараз піду прийму душ, а потім усе тобі покажу.

Єва стояла біля вікна, неуважно крутячи в руках маргаритку, і думала про те, яким постане перед нею найближчими годинами чоловік, за якого вона вийшла заміж...

Незабаром вона переконалася, що в Дубліні були і не настільки життєрадісні місця. У темних провулках стояв застарілий запах покидьків і гуляли худі войовничі коти. Тут Єва побачила місто з вивороту, побачила людей, що йдуть квапливою ходою і стріляють очима направо і наліво. Вона чула грубий хрипкий сміх і жалібний плач голодної дитини.

На перехресті Єва помітила групу дітлахів, найстаршому з яких було не більш як десять. Вони стояли і про щось мирно розмовляли, але від Єви не сховався холодний розважливий блиск у їхніх очах. Якби при ній був пістолет, вона б машинально до нього потягнулася.

Ця вулиця була їхнім рідним домом, і хлопчаки чудово це розуміли. Один із них легенько штовхнув Рорка.

- Прошу вибачення, - почав було він і тут же завив, тому що Рорк схопив його за шкірку.

- Обережніше, малюк. Я свої кишені бережу.

- Пустити-і! - Хлопчик спробував вивернутися, але Рорк тримав його міцно. - Ти, виродку, я тебе навіть не мацав!

- Тому що в тебе рученята короткі. Господи, та я в шість років був спритнішим. - Він струснув хлопчину ще разок. - П'яний турист, і той би тебе за руку зловив. І повадився ти занадто нарочито. - Він заглянув хлопчику в очі і похитав головою. - Кишеньковим злодієм тобі не бути, тільки на стрьомі стояти.

- Чудово, Рорк, давай, дай їм урок злодійства!

Почувши Євині слова, хлопчисько перестав вириватися, очі в нього блиснули.

- Ви що, той самий Рорк? Який раніше вештався цими вулицями? Про того Рорка розповідають багато легенд. Нібито він жив у нетрях, а потім заробив цілий статок - міцними нервами і швидкими пальцями. У нас усі хлопці про це мріють.

- Нерви в тебе є, а от із пальцями поганенько.

- Для більшості зійде. - Хлопчисько одразу заспокоївся і навіть усміхнувся. - А якщо ні, я від будь-якого поліцейського втечу.

Рорк нахилився до нього і сказав, понизивши голос:

- Це моя дружина, бовдуре, і вона якраз поліцейський.

- Боже ж мій!

- Ось-ось. - Він витягнув із кишені жменю монет. - На твоєму місці я б залишив їх собі. Твої дружки розбіглися, як щури. Вони тебе кинули і свої частки не заслужили.

- А я й не збирався ділитися. - Монети зникли в хлопчиська в кишені. - Приємно було познайомитися, місіс. - Він обернувся до Єви, кивнув їй із дивовижною для нього гідністю, після чого розчинився в темряві.

- Скільки ти йому дав? - запитала Єва.

- Достатньо, щоб поліпшити йому настрій і не зачепити гордість. - Він обійняв її за талію, і вони продовжили прогулянку.

- Він когось тобі нагадав?

- Зовсім ні, - відповів Рорк, усміхнувшись. - Я так нерозумно ніколи не попадався.

- Не розумію, чим тут хвалитися. Крім того, думаю, пальці в тебе вже не такі швидкі.

- Ти маєш рацію. З віком майстерність зникає. - Розплившись у посмішці, він простягнув їй поліцейський значок. - Здається, це ваш, лейтенанте?

Єва вихопила в нього значок і презирливо фиркнула:

- Випендрежник!

- Я не міг допустити, щоб ви поставили під сумнів мою репутацію. А, ось ми і прийшли. - Рорк зупинився біля пабу. - Це і є "Свиня і Грош". Майже не змінився. Може, став трохи чистішим.

- Напевно, готується брати участь у конкурсі на найакуратніше село.

Зовні заклад виглядав вельми скромно. Єдиною прикрасою слугувала величезна біла свиня з очима-щілками, намальована на вікні. Квіти біля входу не росли, але скло було без патьоків бруду, а доріжка виметена.

Рорк відчинив двері, і вони опинилися в задущливій галасливій залі, де пахло пивом і тютюном. Зал був довгий і вузький. Кілька чоловіків сиділи за дерев'яною стійкою, решта, зокрема жінки й діти, - на стільцях за низенькими столиками, заставленими склянками. У дальньому кутку за перегородкою якийсь чоловік грав на скрипці, інший крутив ручку невеличкого ящика, з якого долинала весела мелодія.

За стійкою працювали двоє - відраховували здачу, наливали випивку. Кілька людей обернулися на Рорка і Єву, але розмова не змовкала.

Рорк підійшов до стійки. Одного з барменів, того, що постарше, він упізнав. Це був худий чоловічок, їдкий і жовчний.

- Будьте ласкаві, "Гіннес" - пінту і склянку.

- Одну хвилину.

- І що я буду пити? - поцікавилася Єва.

- "Гіннес" - національну гордість ірландців, - відповів Рорк, спостерігаючи за тим, як спритно його старий знайомий наливає пиво. - Смак у нього специфічний. Якщо тобі не сподобається, замовимо що-небудь ще.

У Єви від диму засльозилися очі.

- Вони що, не знають, що куріння в громадських місцях заборонено?

- В Ірландії в пабах дозволено.

Бармен приніс їм пиво. Єва піднесла склянку до рота, а Рорк поліз у кишеню по дрібні гроші. Зробивши перший ковток, вона насупилася, після другого похитала головою.

- Схоже, це треба не пити, а жувати.

Рорк усміхнувся, бармен усміхнувся.

- Янкі, так? Це ваш перший "Гіннес"?

- Ага. - Єва крутила в руках склянку й уважно роздивлялася густу, як дьоготь, темно-коричневу рідину.

- І останній?

Вона відпила ще, потримала пиво в роті, потім ковтнула.

- Ні. Здається, мені сподобалося.

- Ось і чудово. - Бармен широко посміхнувся і відвів руку Рорка з монетами. - Перша порція - за рахунок закладу.

- Дуже мило з твого боку, Брайане.

Бармен перевів погляд з Єви на Рорка.

- Я вас знаю? Бачу щось знайоме, але згадати не можу.

- Минуло років п'ятнадцять, тож пам'ять твоя могла й підвести. А я тебе, Брайан Келлі, одразу впізнав, хоч ти і додав у вазі.

Рорк усміхнувся, і ця усмішка вирішила все.

- О, чорт забирай! Замикайте дівчат на замок - Рорк з'явився! - Брайан, радісно посміхаючись, з такою силою ляснув Рорка по плечу, що той похитнувся.

- Круто, - зауважила Єва, продовжуючи потягувати "Гіннес". - Милі в тебе приятелі, Рорк.

- Ти ж мій боржник, - погрозив пальцем Брайан. - Тих ста фунтів, які мені належали, я так від тебе і не отримав.

Рорк задумливо потер лоб. Після короткої паузи музика знову заграла, усі відновили перервані розмови.

- Знаєш, якби я тоді повернувся, мені б це коштувало дорожче. - Рорк узяв свій кухоль і відхлебнув. - Мені здавалося, я їх тобі вислав.

- Чорт забирай! Ну, гаразд. Що таке сотня фунтів для друга? - Брайан розкотисто розсміявся, схопив Рорка за плечі і, притягнувши до себе, смачно чмокнув у губи. - Ласкаво просимо додому, старий виродку. Гей, зіграйте-но для мого старовинного друга "Дику троянду"! - крикнув він музикантам. - Чув я, що грошенят у нього стільки, що він усіх вас запросто пригостить.

Музика заграла, відвідувачі заплодували.

- Я всім поставлю по кухлю, Брайане, але тільки якщо ти погодишся поговорити зі мною і моєю дружиною кілька хвилин наодинці.

- Так це дружина? - заревів бармен і кинувся цілувати Єву. - Пресвята Богородиця, спаси нас! Та скільки хочете хвилин, цей заклад тепер - мій. Майкл, іди-но сюди, допоможи Джонні. Я відлучуся.

Він натиснув на кнопку під стійкою, і одна з панелей у стінці від'їхала вбік. Вони пройшли в крихітну кімнатку, де стояли стіл і кілька стільців. Світло тут було тьмяне, але підлога сяяла блиском. Крізь стіну музика була ледь чутна.

- І ви вийшли за цього негідника? - Браян зі зітханням опустився на стілець, який загрозливо під ним заскрипів.

- Ну, він так благав мене...

- Яку ти красуню відірвав, хлопче! Довгенька, і очі кольору найкращого ірландського.

Рорк вийняв портсигар, простягнув Брайану.

- Американські? - Він затягнувся, заплющивши очі від задоволення. - У нас таких не дістати.

- Я надішлю тобі ящик у рахунок тієї сотні.

- Ящик американських я продам разів у десять дорожче, - усміхнувся Браян. - Домовилися. Ну, то що тебе привело у "Свиню і Грош"? Я чув, що ти навідуєшся в Дублін у своїх справах, але в наші краї не заходив.

- Ні, не забрідав. - Рорк глянув йому в очі. - Не люблю привидів.

- Ага, - кивнув Браян. - Їх у наших провулках хоч греблю гати. Але зараз-то прийшов і дружину привів.

- Так. Ти чув про Томмі Бреннена і про інших?

- Убили їх. - Браян налив собі віскі з пляшки, прихопленої з бару. - Томмі часом сюди заглядав. Не часто, але заглядав. Навіть співати ми його вмовляли. Якось раз я бачив його з дружиною і дітьми на Графтон-стріт. Він мене теж бачив, але не на часі було з таким, як я, спілкуватися. Томмі намагався де в що свою сім'ю не посвячувати. - Він підняв склянку - не на знак привітання, а в пам'ять про загиблого. - Шона я давненько не бачив. Він надсилав

звісточки з Нью-Йорка, усе заливав, що наживає статки і, як скінчить грошки перераховувати, так одразу й повернеться. Умів прибрехати Шон...

- Я привіз тіло Дженні.

- Так? - Браян серйозно кивнув. - Це правильно. Вона б сама так хотіла. Добре серце було у Дженні. Сподіваюся, вони спіймають того сучого сина.

- Це одна з причин, чому ми тут. Сподіваємося, що і ти нам допоможеш.

- Та чим я допоможу? Убили їх за океаном.

- Я думаю, почалося все з Марлени. - Рорк узяв Єву за руку. - Я не представив тобі свою дружину як слід, Брайане. Це лейтенант Єва Даллас, поліція Нью-Йорка.

Браян так поперхнувся віскі, що в нього сльози на очі навернулися.

- Чорт забирай, Рорк! Ти одружився з лейтенантом поліції?!!

- Це я вийшла заміж за злочинця, - пробурмотіла Єва. - Але про це всі завжди забувають.

- Я пам'ятаю, любя, - Рорк поцілував її руку. - Завжди.

Браян знову розреготався і налив собі ще віскі.

- Ну що ж, за вас!

Наступну справу йому довелося відкласти, і тепер він молився про терпіння. Він і так занадто довго чекав. Але то був знак божий, і він це розумів. Він звернув зі шляху, пішов на поводу своїх бажань, коли підклав їй у машину бомбу.

Він згрішив і тому молився не тільки про терпіння, а й про прощення. Він знав, що мусив прислухатися до сил, які його спрямовують, і сумував за своєю помилкою. Як Мойсей, він зрадив справі життя свого і вирішив випробувати господа!

Сльози застидали його очі, коли він бив поклони. Чотки побрязкували в долоні, він перебирав їх, слухняно повторюючи молитву за молитвою.

Слава Пресвятій Богородиці!

Він молився, не підклавши під коліна подушечку, - його вчили, що в болю можна знайти прощення, А без прощення він не може діяти далі. Білі свічки горіли навколо, пахло розплавленим воском. Перед ним стояла статуетка Діви Марії. Вона мовчки дивилася на нього, і в якийсь момент у погляді її він прочитав прощення.

Благословенна ти між дружинами!

Молитви Діві Марії були його улюбленими: ніщо так не втішало. Завершивши п'яту з дев'яти молитов новени, він відчув, що душа його очистилася від мирських турбот і плотських помислів. Як і Діва Марія, він був чистий. Його вчили, що чистота і непорочність є шлях до слави; коли хіть заповзала йому в душу, він боровся з цим демоном, не шкодуючи сил. І тепер його тіло знову стало слухняним, а всі помисли звернулися до бога.

Насіння його віри було посіяне в крові, зійшло в помсті й розквітло в смерті...

Прокинувшись, Єва почула, що у вітальні увімкнено телевізор. Передавали останні звістки. Вона відчула, що її внутрішній годинник збився остаточно: організм підказував, що зараз близько опівночі, а за вікном проблискував світанок.

Рорк напевно спав недовго, але Єва знала, що йому треба небагато. Коли вони прийшли зі "Свині і Гроша", він був не надто балакучий, але ненаситний. Він займався з нею коханням із відчаєм людини, яка все поставила на карту, і в Єви не було іншого вибору, окрім як відповідати йому тим самим.

"Напевно, він уже встав і працює, - подумала вона. - Переглядає біржові зведення, веде переговори, роздає вказівки... Гаразд, нехай займається своїми справами, а мені потрібно привести себе до ладу".

Єва залізла в душ і стала думати про вчорашній вечір.

Браян мало чим допоміг, але пообіцяв, що переговорить декого з ким конфіденційно і постарается дізнатися побільше про сім'ї тих, хто вбив Марлену. З деякими він був знайомий особисто і запевняв, що у них не вистачило б ні мізків, ні вміння, ні нервів на цілу серію вбивств у Нью-Йорку. Утім, Єва більше покладалася на поліцейські зведення і думку ірландського колеги. Зараз у неї було одне завдання: зайняти чим-небудь Рорка і звільнити собі ранок для розмови з інспектором Фаррел.

Вирішивши, що з цим вона впорається легко, Єва вилізла з душу і ледь не скрикнула з переляку: вона не помітила, як Рорк увійшов до ванної.

- Що ти, чорт забирай, тут робиш?

- Хочу подати тобі рушник. - Він зняв його з сушки, але Єві чомусь не дав. - Спала добре?

- Нормально.

- Я замовив сніданок. Справжній ірландський. Думаю, тобі сподобається.

Вона струснула мокрим волоссям.

- Чудово. То ти даси мені рушник?

- Напевно. На який час призначено твою зустріч?

Єва спробувала вихопити рушник, але зрозуміла, що це марно.

- З ким?

- З поліцією, моя люба. З дублінською поліцією. Думаю, на ранок. На дев'яту?

Вона войовничо склала руки на грудях.

- Як же я ненавиджу всезнайок! Я ні слова не говорила ні про яку зустріч. А ну, давай сюди рушник!

- Я не всезнайка, але тебе знаю добре. Ти домовилася про зустріч із кимось певним?

- Слухай, я не можу вести такі розмови голою.

- А мені подобається з тобою розмовляти, коли ти гола.

- Тому що ти - маніяк! Давай рушник!

- Бери. - Рорк тримав рушник двома пальцями на шанобливій відстані від неї.

- Та ти просто хочеш знову заманити мене в ліжко!

Він, широко посміхнувшись, зробив крок до неї.

- У мене і в думках такого не було.

- А ну, назад! - наказала Єва. - Я ж і вдарити можу.

- Обожду, коли ти мені погрожуєш. Це мене збуджує.

- Ось зараз ти в мене збудишся! - пообіцяла вона, прикидаючи, чи зможе прослизнути повз нього до дверей.

Раптово Рорк кинув їй рушник, вона нахилилася його підібрати, а він, схопивши її за плечі, притиснув до стіни.

- Тут я з тобою битися не буду, - заявила Єва. - Усім відомо, що більша частина нещасних випадків удома відбувається саме у ванній. Це дуже небезпечно.

- Ну що ж, доведеться піти на ризик. - Рорк повільно завів їй руки за голову і припав ротом до її шиї. - Ти така мокра, така тепла, така смачна...

Її немов жаром обдало, ноги підкосилися. "Та якого біса?! - подумала вона. - Є ще дві години в запасі".

Єва трохи повернула голову і зловила його губи своїми.

- На тобі занадто багато всього одягнено, - прошепотіла вона. - Давай я тобі допоможу.

Стоячи у ванній займатися коханням - що може бути кращим початком дня? Особливо, якщо після цього ти отримуєш справжній ірландський сніданок. Ячня-бовтанка,

смажена картопля з цибулею, ковбаса, шинка, товсті скибки хліба з найсвіжішим маслом. І ще - по пінті кави.

- Ох, - втомлено зітхнула Єва. - Це неможливо...

- Що неможливо?

- Неможливо так наїдатися щодня. Можна лопнути.

Рорк обожнював дивитися, як вона їсть. Тонка, витончена - усе, що Єва поглинала, згорало миттєво.

- Щодня ніхто собі такого не дозволяє. Це святковий сніданок.

- Зрозуміло. А це що за штука?

Рорк подивився на м'ясний пудинг, за який вона взялася, і похитав головою.

- Не скажу. Їж і не питай.

- Гаразд. - Єва перевела подих і глянула на Рорка. - Я зустрічаюся з інспектором Фаррел о дев'ятій. Напевно, мені треба було тобі сказати про це раніше.

- Ну, сказала зараз - і на тому спасибі. - Він глянув на годинник. - У мене є час дещо уточнити. А потім ми поїдемо.

- Ми? - Єва відклала виделку. - Фаррел зустрічається зі мною - надає допомогу колезі. І знаєш, я майже впевнена, що чоловіка вона з собою не візьме.

Рорк сліпуче посміхнувся.

- Це була спроба поставити мене на місце?

- Сам здогадайся.

- Прекрасно. А ти подумай ось про що. Якщо кожен із нас вестиме розслідування самостійно, чи не ризикуєш ти? Раптом я першим на нього вийду?

Єва чудово знала, що він уміє бути твердим. І нещадним. Та й у розумі йому не відмовиш...

- Так і бути. У тебе двадцять хвилин.

- Я встигну.

Інспектор Кетрін Фаррел виявилася приголомшливою жінкою. Років сорока п'яти, з копицею вогненно-рудого волосся, з очима кольору моху і молочно-білою шкірою. На ній

був сірий формений костюм зі спідницею, що відкривала стрункі ноги. Вона привіталася з Євою і Рорком за руку, запропонувала їм чаю.

- Це ваша перша поїздка в Ірландію, лейтенант Даллас?

- Так.

Чай інспектор Фаррел розливала з білого порцелянового чайника. І робила це не поспішаючи.

Вона хотіла краще розгледіти лейтенанта з Нью-Йорка і людину, яку звали Рорк.

- Сподіваюся, у вас буде час познайомитися з країною.

- Боюся, не цього разу.

- Шкода, - Фаррел, усміхнувшись, поставила чашки на стіл. Єва Даллас виявилася зовсім не такою, як вона очікувала. Вона думала, що американські поліцейські дрібніші, а жінка, яка вийшла заміж за людину з такою репутацією, як у Рорка, не настільки жорстка. - Ви, здається, родом із Дубліна? - запитала вона Рорка.

З її погляду він зрозумів, що їй це чудово відомо. Жодних офіційних даних на нього не було, але пам'ять у багатьох довга.

- Я виріс у Південному Дубліні.

- Район складний, навіть зараз. - Фаррел сіла, закинувши ногу на ногу. - У вас тут досі є філії?

- Кілька.

- Це корисно для нашої економіки. Ви привезли тіло Дженні О'Лірі на батьківщину?

- Так. Поминки сьогодні ввечері.

Фаррел кивнула.

- Моя кузина якось раз зупинялася в її готелі у Вексфордї. Кажуть, там дуже мило. Ви бували там?

- Ні. - Він зрозумів, що за цим питанням стоїть зовсім інше. - Я не бачив Дженні понад дванадцять років.

- Але ви спілкувалися з нею перед її поїздкою в Нью-Йорк?

Єва відставила чашку вбік.

- Інспекторе Фаррел, це вбивство, як і два інших, розслідую я. Ви не маєте права допитувати Рорка у зв'язку з цією справою.

"Жорстка, - знову подумала Фаррел. - І територію свою дотримується. Утім, як і я..."

- Усі троє загиблих були громадянами Ірландії. І наш інтерес до вашого розслідування цілком обґрунтований.

- Мені неважко відповісти, - сказав Рорк, не давши Єві вставити слово. - Я зв'язався з Дженні після загибелі Шона. Мені хотілося переконатися, що вона в безпеці.

- Саме вона?

- Вона і ще кілька людей, з якими я близько спілкувався, коли жив у Дубліні.

- Дозвольте, я вам поясню. - Єва вирішила переключити увагу Фаррел на себе. - Усе почалося з того, що мені зателефонував якийсь чоловік, який заявив, що господь наказав йому мститися, і мене він вибрав як супротивника. Він процитував Біблію, потім загадав мені загадку, після чого я і знайшла тіло Томаса Бреннена в його нью-йоркській квартирі. Згодом я дізналася, що Рорк був знайомий з Томасом Бренненом, коли вони обидва жили в Дубліні.

- Я говорила з його вдовою, - вставила Фаррел. - Вона сказала, що ви були до неї дуже уважні.

- Ми рідко знущаємося над вдовами в морзі, інспекторе. Це псує репутацію.

Фаррел зітхнула і подивилася у вікно на два туристичні автобуси, пофарбовані в білий і зелений кольори.

- Я зрозуміла вас, лейтенанте.

- Дуже добре. Наступного дня надійшов ще один дзвінок, і мені було зроблено кілька натяків, після чого я виявила тіло Шона Конроя. Схема поведінки злочинця і той факт, що друге вбивство було скоєно в одному з будинків Рорка, вказували на те, що те, що відбувається, має якесь відношення до Рорка.

- І після чергового повідомлення ви знайшли тіло Дженні О'Лірі в готелі, що також належить Рорку?

- Саме так. Детектив із нашого комп'ютерного відділу намагався простежити, звідки надходили дзвінки, і всі шляхи вказували на будинок Рорка. Однак після чергового дзвінка вдалося виявити "відлуння", і стало зрозуміло, що дзвонили не звідти. Наразі це "відлуння" аналізують, і сподіваюся, нам вдасться встановити справжнє місцезнаходження того, хто дзвонив.

- Наскільки мені відомо, зараз головним підозрюваним є людина, яка перебуває на службі у Рорка. Ця людина, на ім'я Соммерсет, також раніше проживала в Дубліні. - Фаррел глянула на Рорка. - Ми змогли отримати дуже небагато інформації про його минуле.

- Ваші відомості застаріли, інспекторе, - сухо сказала Єва. - Під час подальшого розслідування Соммерсет перестав бути головним підозрюваним. Багато що вказує на те, що його підставляли навмисне, щоб збити поліцію зі сліду. І психологічні тести це підтвердили.

- Однак усі нитки ведуть до Дубліна і тому ви приїхали сюди?

- Абсолютно вірно. Я вважаю, що мотивом до цих злочинів послужили події, пов'язані зі зґвалтуванням і вбивством дочки Соммерсета Марлени. Її захопили люди, які вимагали від Рорка виконання їхніх вимог. Він погодився. Однак це їх не зупинило. Тіло Марлени, понівечене й зганьблене, було підкинута на ганок будинку Соммерсета, де в той час проживав Рорк.

- Це сталося тут, у Дубліні?

- Так, тут, - сказав Рорк, - кров ллється донині на ваших вулицях, інспекторе.

- Коли це сталося? - запитала Фаррел, повернувшись до комп'ютера.

Рорк назвав рік, місяць, день і годину злочину.

- Її звали Марлена Соммерсет?

- Ні. Колчек. Її звали Марлена Колчек. - Рорк подумав, що жодних відомостей про Василя Колчека більше не існує, а Соммерсет з'явився через кілька тижнів після смерті Марлени. Тож його дворецькому ніщо не загрожує. - Не всі діти носять прізвище батька.

Фаррел пильно на нього подивилася, потім відшукала потрібний файл.

- Цю справу розслідували, і було визнано, що смерть настала внаслідок нещасного випадку. Вів розслідування... - Вона переглянула записи і зітхнула. - Інспектор Магуайр. Ви його знали? - запитала вона Рорка.

- Так, і досить добре.

- Я його особисто не знала, але чула про нього. Репутація Магуайра не робила честі нашому департаменту. Ну, а людей, які вбили дівчину, ви знали?

- Знав. Нікого з них уже немає в живих.

- Зрозуміло. Назвіть їхні імена, будь ласка.

Рорк перерахував усіх. Фаррел знайшла потрібні файли, переглянула їх.

- Це були не найблагонадійніші жителі нашого міста, - зауважила вона. - І всі померли не своєю смертю. Їм наче мстилися...

- Цілком можливо, - кивнув Рорк.

- Люди, які ведуть такий спосіб життя, часто закінчують погано, - вставила слово Єва. - Але я припускаю, що наш убивця звинуватив у їхній смерті Рорка і вирішив помститися йому. Посудіть самі: ті, кого було вбито в Нью-Йорку, знали Марлену, їм були відомі справжні обставини її загибелі. Соммерсет був її батьком, він перебуває з Рорком у близьких стосунках. Не дивно, що під удар підставили саме його. Зараз мені вдалося відволікти вбивцю, але, боюся, через день-два він нападе на наступну жертву.

- У вас є ідеї щодо того, кого він обере наступним?

- Минуло дев'ятнадцять років, інспекторе, - сказав Рорк. - Я зв'язався з усіма, кого міг згадати. Але Дженні і це не допомогло.

- Я можу отримати офіційну інформацію про родичів убитих, - сказала Єва, - але цього недостатньо. Мені потрібна ваша допомога. Потрібен погляд професіонала, який знає тутешніх людей, знає їхній спосіб життя, їхню поведінку. Коротше кажучи, мені потрібен опрацьований список можливих підозрюваних.

- У вас є психологічний портрет злочинця?

- Так.

- Тоді - за справу, - кивнула Фаррел.

- Більшість - професійні злочинці, - таким був коментар Фаррел. Вони сиділи в її кабінеті біля великого комп'ютера. - Ось, подивіться. Це Раян. Я сама п'ять років тому його заарештовувала. Розбій і збройний напад. Він здатний на багато що, але це скоріше виконавець, а не лідер. Півроку тому він вийшов на свободу, але навряд чи надовго. Він не підходить під складений портрет.

Єва розклала на столі фотографії - ймовірні жертви в один бік, можливі злочинці - в інший. Фото Раяна вона прибрала.

- Майкл О'Маллі. У ніч убивства Конроя його затримали за водіння у п'яному вигляді. У нього взагалі проблеми з алкоголем. - Фаррел переглянула його справу. - Порушення порядку, пияцтво, скандали... До того ж б'є дружину. Чарівна людина!

- Я пам'ятаю, він бив навіть свою дівчину, - вставив Рорк. - Здається, її звали Анні.

- Анні Мерфі. Вона вийшла за нього заміж, і він досі її б'є, - зітхнула Фаррел.

- Хуліган, але не вбивця. - Єва відклала і його фото. - А як щодо третього номера?

- А ось цей - можливо. Я колись мала справу з Джемі Роуеном, він далеко не дурний, вельми кмітливий. Його мати з багатої сім'ї, він отримав гарну освіту. Має смак до красивого життя.

- Та й сам красунчик, сучий син, - зауважила Єва.

- О, так! І цілком усвідомлює свої переваги. Займається гральним бізнесом, і до тих, хто не поспішає платити борги, надсилає своїх костоправів. Минулого року ми допитували Роуена у справі про вбивство: один із його людей прикінчив людину. Але довести нічого не змогли.

- А сам він кому-небудь хребет перебивав?

- Таких даних у нас немає.

- Мабуть, ми його залишимо, але мені здається, він надто холоднокровний. Може тільки накази віддавати. Ти його знав, Рорк?

- Якось одного разу вибив йому кілька зубів, - усміхнувся Рорк і закурив. - Нам було років по дванадцять. Він намагався мене побороти. Не вийшло.

- Це остання трійка з імовірних підозрюваних. Так, скільки у нас тепер залишилося?

- Фаррел перерахувала фотографії. - Рівно дванадцять. Я схиляюся до Роуена або Чорного Рілі. Найкмітливіші з усіх.

- Отже, вони підуть на початок списку. Але справа тут не тільки в розумі, - сказала Єва. - Важливий характер, уміння терпіти й чекати, а головне - його релігійні переконання.

- А що, він ревний католик? Утім, усі ці - теж католики. Більшість із них обов'язково ходять до недільної меси, щоправда, у суботу ввечері творять, що хочуть.

- Я погано розуміюся на релігії, але одного разу він послав нам кадри із заупокійною месою. А на місці злочину він залишає мармурові статуетки Діви Марії. - Єва сунула руку в кишеню і витягла талісман. - Це теж для нього значуща річ.

- Мені такі траплялися, - пожвавилися Фаррел. - У нас є художниця, яка так підписує свої картини: зображує чотирилисник. Вважається, що він приносить удачу. - Фаррел перевернула медальйон, насупилася. - І християнський символ. Риба. Так, ця людина безумовно ірландець. Молиться богу і сподівається на удачу.

Єва сунула медальйон назад у кишеню.

- Як ви думаєте, чи вдасться нам витягнути цю дюжину на допит?

- Ці типи, якщо їх не смикають хоча б раз на місяць, ображаються і думають, що про них забули, - усміхнулася Фаррел. - Якщо хочете, підіть перекусіть, а ми поки почнемо їх усіх збирати.

- Дякую вам. Ви дозволите мені бути присутнім під час допитів?

- Бути присутнім - так, але не брати участь, лейтенант.

- Що ж, це справедливо.

Фаррел обернулася до Рорка:

- Але цивільним особам я і цього дозволити не можу. Думаю, ви проведете день із більшою користю, якщо зустрінетеся зі своїми старими друзями, пригостите їх кухликом-другим пива.

- Зрозумів. Дякую вам.

Рорк простягнув їй руку, вона потиснула її і зазирнула йому в очі.

- Якось раз - дуже давно - я затримала вашого батька. Його страшенно образило те, що його заарештувала жінка, - це було найнейтральніше зі слів, які він із цього приводу вимовив. Я була зовсім недосвідчена, і він встиг розсікти мені губу, поки я надягала на нього наручники.

Рорк дивився на неї холодно і спокійно.

- Мені дуже шкода, - відповів він, прибираючи руку.

- Наскільки я пам'ятаю, вас там не було, - сказала Фаррел ввічливо. - Новобранці не забувають своїх перших помилок, тому я так добре його запам'ятала. Я, зізнатися, думала, що побачу у вас його риси. Але - нічого подібного. Гарного вам дня, Рорк.

- Гарного вам дня, інспекторе.

Коли Єва повернулася в готель, вона знову була голодна, та й голова паморочилася. У номері нікого не було, але вона виявила штук шість зашифрованих факсів і, наливши собі кави, стала їх переглядати. Потім, позіхнувши так, що щелепа затріщала, зателефонувала по стільниковому Пібоді.

- Це Даллас. Ну що, закінчили огляд білого автомобіля, який знайшли в центрі?

- Так, мем. Це не наш. Був використаний під час пограбування в Джерсі. Я відпрацьовую цей шлях, але поки що більша частина часу йде на відсів невідповідних машин.

- Макнаб з'ясував що-небудь щодо блокіратора?

Пібоді фиркнула.

- Каже, що справа рухається, але я ні слова не можу зрозуміти. Він чудово провів час із комп'ютерниками Рорка. Здається, вони полюбили один одного.

- Пібоді, припиніть кепкувати.

- Стримуюся, як можу. Жодних дзвінків не надходило - гадаю, наш герой зализує рани, завдані його гордості. Макнаб про всяк випадок буде сьогодні ночувати у вас. Я теж.

- Ви з Макнабом збираєтеся провести ніч у моєму кабінеті?!

- Ну, якщо ви заперечуєте...

- Та ні. Тільки постарайтеся один одного не вбити.

- Я проявляю чудеса витримки, мем.

- Розумниця. Соммерсет добре поводитьсь?

- Він ходив на заняття в ізоустудію, потім пив каву зі своєю подругою. Під наглядом, звісно. Судячи зі звіту, все було чинно-благородно. Він повернувся хвилин двадцять тому.

- Простежте, щоб він більше нікуди не виходив.

- Усе під контролем. А як у вас? Є що-небудь?

- Ми опрацьовуємо список можливих підозрюваних, половину вже допитали. Мені треба попрацювати з рештою шістьма, - сказала вона, потерши очі. - Один - у Нью-Йорку, інший має бути в Бостоні. Завтра приїду і займуся ними. Чекайте нас до полудня.

- Ми розведемо вогонь у вогнищі, лейтенанте.

- Знайдіть цей клятий автомобіль, Пібоді! - Вона вимкнула телефон і веліла собі не психувати і не думати про те, куди запропастився Рорк.

Додому він не пішов. Безглуздо, безглуздо, нестерпно. Нетрі мало змінилися відтоді. Дешеві будиночки, дахи течуть, вікна побиті. Квітів на вулицях майже немає, але біля шестиквартирного будинку, де він жив колись, розбита крихітна клумба.

Квіти були яскравими, але їхній аромат не міг заглушити смороду від сечі та блювотини. Туги й тривоги, розлитих у повітрі, вони теж не могли розвіяти...

Рорк не знав, що його туди потягнуло, але в якусь мить виявив, що стоїть біля високого ганку, з якого колись спустив його батько за те, що він не виконав своєї денної норми по чужих гаманцях,

"Та все я виконав", - згадав Рорк. Що таке стусани і стусани в порівнянні з прихованими фунтами? Старий занадто часто бував п'яний, а часом - просто дурний, і навіть не підозрював, що синок може щось приховати.

А Рорк завжди приховував. Фунт тут, фунт там, ось і набиралася мало-помалу кругленька сума.

- Та все одно він би дав мені по морді, - пробурмотів Рорк, дивлячись на вищерблені сходинки.

Він чув чийсь лайку, чийсь плач - у таких місцях завжди хтось лається, а хтось плаче. Смерділо вареною капустою, і Рорк уже повернувся, щоб піти, але тут побачив підлітка у вузьких чорних штанах, який спостерігав за ним із протилежного боку вулиці. Дві дівчинки, що стрибали через скакалку, зупинилися і теж стали його роздивлятися. Він пройшов повз них, відчуючи, що на нього дивляться майже з усіх вікон.

Незнайомець у дорогих туфлях - це було водночас дивиною і образою.

Хлопчина вигукнув якусь лайку гаельською. Рорк обернувся і смерив його поглядом.

- Я зараз зверну геть у той провулок, - сказав він тією самою мовою, що, на його подив, вийшло в нього легко й природно. - Прийде полювання - можеш спробувати удачу. У мене руки сверблять кого-небудь побити. Мені все одно, тебе чи когось іншого.

- У цьому провулку багатьох замочили. Тож ти рано смієшся.

- Ну, давай, - посміхнувся Рорк. - Тільки врахуй: про мене кажуть, що я пришив татуся, коли мені було вдвічі менше років, ніж тобі. Проткнув йому ножом горло - як свині.

Хлопчисько глянув на Рорка з повагою.

- Тоді ви - Рорк.

- Може бути. Тримайся сьогодні від мене подалі, тоді, може, і до старості доживеш.

- Я звідси виберуся! - крикнув хлопчина йому вслід. - Обов'язково виберуся. І коли-небудь теж буду розгулювати в дорогих туфлях. І біса з два повернуся сюди!

- Я теж так думав колись, - сказав ледь чутно Рорк і звернув у провулок.

Контейнери зі сміттям були, як завжди, переповнені, купи покидьків валялися просто на бруківці. Вітер тріпав його пальто, волосся, а він стояв і дивився на те місце, де колись знайшли мертвим його батька.

Не він всадив у нього ніж. Так, часом Рорк мріяв убити цього чоловіка - щоразу, коли батько його лупив, він плекав надію йому відплатити. Але, коли його батько напорівся на ніж, йому тільки виповнилося дванадцять, і перше вбивство було попереду.

Він вибрався з цієї клоаки. Вижив і навіть досяг успіху. І ось зараз, мабуть, уперше, Рорк зрозумів, як сильно змінився. Він ніколи вже не буде колишнім. Він став тим, чим хотів стати. І теперішнє життя подобалося йому не тільки тому, що відрізнялося від минулого. У серці його жила любов - любов до жінки, - і вона б не зародилася, якби душа його була тверда, як камінь.

Через стільки років Рорк зрозумів, що навіть повернення сюди не здатне потривожити привидів минулого. Воно тільки допомогло їх поховати.

- Чорт із тобою, брудний виродку, - пробурмотів він із полегшенням. - Ти мене б не зламав.

Рорк пішов геть від того, що минуло, уперед - до того, що судилося. Він ішов, задоволений і спокійний, не звертаючи уваги на дощ, що почався, легкий і теплий, як сльози.

Єва ніколи раніше не бувала на поминках і здивувалася тому, що Рорк вирішив влаштувати їх у "Свині та Гроші". Для сторонніх відвідувачів паб був закритий, але народу набилося повно. Єва зрозуміла, що Дженні, у якої не було сім'ї, у друзях не бракувало.

Ірландські поминки виявилися дуже схожими на звичайні посиденьки в пабі. Музика, розмови, випивка... Єва згадала про панахиду, на якій була присутня лише місяць тому. Тіло було виставлено на постаменті, уся кімната - у квітах, всюди - темно-червоні завіси. У всіх був сумний настрій, говорили напівголосно.

А тут померлих згадували зовсім по-іншому.

- Дженні була чудова дівчина! - Чоловік біля стійки підняв склянку і заговорив голосніше. - Ніколи віскі не розбавляла, лила повну мірку. А як усміхалася!

- За Дженні! - крикнуло кілька людей, і всі випили.

Розповідали історії, в яких спочатку згадували чесноти покійної, а потім жартували над одним із присутніх. Частіше за інших мішенню ставав Рорк.

- Пам'ятаю я один вечір, - почав Браян. - Тоді наша Дженні була зовсім дівчинкою і подавала пиво в пабі старого Малоні - упокой, господи, його душу. А я стояв за стійкою.

Він помовчав, відхлебнув зі склянки і затягнувся сигарою.

- Я поклав на Дженні око - як будь-який нормальний хлопець, а вона на мене уваги не звертала. Усе на Рорка поглядала. Того вечора народу було повно, і всі молодики зі шкіри геть лізли, щоб від Дженні хоч посмішку дістати. Які я на неї погляди кидав...

Браян продемонстрував один із цих поглядів, приклавши руку до серця і шумно зітхнувши. Присутні вибухнули реготом, що його тільки підстьобнуло.

- Але вона - жодної реакції, так і впилася в Рорка очима. А він сидів... може, навіть за тим самим столом, де сьогодні сидить. Щоправда, одягнений був гірше, та й пахло від нього не так спокусливо. А Дженні разів двадцять повз нього пройшла і все нахилялася до нього - у мене серце заходилося, коли я уявляв, який йому вид відкривається. І ласкаво так запитувала, чи не принести йому ще пінту...

Він знову зітхнув, промочив горло і продовжував:

- Але Рорк був сліпий до її поглядів і глухий до її слів. Він сидів поруч із дівчиною моєї мрії і заносив у свою книжечку якісь цифри! Вичитав, складав, підраховував доходи... Що й казати, Рорк завжди був бізнесменом. Тоді Дженні, а вона була дівчиною рішучою, попросила його допомогти їй у коморі - щось вона не могла з верхньої полиці дістати. А він, мовляв, такий високий і сильний, одразу дістане.

Браян закотив очі, а одна жінка, яка сиділа неподалік від Рорка, нахилилася до нього і помацала його м'язи.

- Ну, хлопець він був усе-таки добрий, - продовжив Браян, - прибрав свою книжечку до кишені й пішов із нею. Не було їх довго - так довго, що серце моє зневірилося. А потім вони вийшли - волосся розпатлане, одяг зім'ятий, і в очах щось таке світиться... Коротше, я одразу зрозумів, Дженні для мене назавжди втрачена. Бо нічогошеньки він не приніс, що можна було з верхньої полиці дістати. А потім він сів за стіл, усміхнувся їй, дістав із кишені книжечку і знову почав рахувати. Нам усім тоді по шістнадцять було, ми тільки й мріяли про майбутнє прекрасне життя. Тепер паб Малоні мій, у Рорка доходів стільки, що й не злічити, а Дженні... Мила наша Дженні з ангелами на небесах.

Дехто поплакав, і розмова стала тихішою. Браян, прихопивши із собою склянку, підійшов і сів навпроти Рорка.

- Пам'ятаєш той вечір?

- Пам'ятаю. Це хороші спогади.

- Може, з мого боку й невічливо було розповідати про це... Сподіваюся, ви, Єво, на мене не образилися.

- Хіба в мене кам'яне серце? - Чи то від музики, чи то від атмосфери навколо, але Єва розчулилася. - А Дженні знала, як ви до неї ставитеся?

- Тоді - ні, - похитав головою Браян. - А потім ми надто подружилися, тут уже не до того було. Але я до неї завжди тягнувся і любив її - тільки по-іншому.

Він мотнув головою, немов проганяючи сумні думки, і постукав пальцем по склянці Рорка.

- Та ти майже не п'єш. Що, поживши з янкі, відвик від нашого ірландського віскі? Голова слабка стала?

- Де б я не жив, моя голова завжди була міцнішою за твою.

- Так, голова хороша, - визнав Браян, - Але згадую я ще один вечір. Це було, коли ти продав корабель чудового бордо, яке контрабандою привіз із Кале, - прошу вибачення, лейтенанте. Пам'ятаєш, Рорк?

Губи Рорка скривилися в усмішці, він погладив Єву по голові.

- Я не один корабель французького вина привів із Кале.

- Та хто ж сумнівається. Але той вечір був особливий, ти тоді півдюжини пляшок виставив, і настрої у тебе був чудовий. Ми затіяли гру в карти, добре посиділи й випили все до краплі. Ти, я, Джек Бодін і той дурень Мік Кеннеді, якого років п'ять тому прирізали в Ліверпулі. Мушу вам сказати, лейтенанте, що ваш чоловічок пив за шістьох і все-таки всіх нас обставив.

Рорк відхлебнув ковток:

- Пригадується мені, що вранці, прокинувшись, я грошків недорахувався.

- Ну-у-у... - широко посміхнувся Браян. - Нап'єшся зі злочинцями - нарікай на себе. Але вино, Рорк, було хороше. До біса гарне вино! Хочу попросити їх зіграти одну пісеньку зі старих. "Стрічку чорного оксамиту". Заспіваєш?

- Ні.

- Заспівати? - здивувалася Єва. - Він що, співає?

- Ні! - повторив Рорк твердо, і Браян розреготався.

- Накачайте його як слід - ось тоді заспіває.

- По-моєму, він навіть у душі не співає. - Вона задумливо подивилася на Рорка. - Або співаєш?

Рорк не знав, куди подітися від збентеження.

- Ні, - похитав він головою і підняв склянку. - І не збираюся напиватися настільки, щоб ти подумала, ніби я брехун.

- Ну, над цим ми попрацюємо, - підморгнув Браян і встав. - Велю їм зіграти кадрили. Станцюєте зі мною, Єво?

- Із задоволенням.

Браян попрямував до музикантів, а Єва окинула свого чоловіка пильним поглядом.

- Напивався, співав у шинках, тискав барменш у коморах. Дуже цікаво. Мабуть, я б хотіла подивитися на тебе п'яного.

Вона доторкнулася долонею до його щоки. В очах Рорка вже не було смутку, і це її заспокоїло. Куди він ходив удень - нехай буде його таємниця, але йому це явно пішло на користь.

Рорк нахилився і легенько її поцілував.

- Хочеш, щоб я і тебе потискав у коморі? Он твоя кадриль, - оголосив він.

Єва обернулася і побачила, як до неї, на ходу пританцьовуючи, йде Браян.

- Він мені подобається.

- Мені теж. І завжди подобався.

Сонце світило крізь пелену дощу, і повітря здавалося перламутровим. На церковному цвинтарі стояли стародавні кам'яні хрести, обточені вітром і часом. Могили розташовувалися близько одна до одної - їхнім мешканцям не потрібен був простір. За скелястими пагорбами шуміло море, і його мірний гул нагадував про біг часу. Трава на схилах своєю смарагдовою зеленню дарувала надію і мрію.

Священик був у повному вбранні і говорив по-гаельськи. Справжній похорон давно став розкішшю, яку могли дозволити собі лише дуже багаті люди. Саме видовище було з рідкісних, і натовп, що зібрався за огорожею, з мовчазною повагою спостерігав за тим, як труну опускали в могилу.

Присутні хрестилися. Рорк стояв, обійнявши Єву за плечі, немов шукав у неї розради. Він ховав зараз не просто друга - він прощався з часткою себе самого.

- Мені треба поговорити зі священиком, - сказав він, коли заупокійна меса завершилася.

- Я почекаю тут, - відповіла Єва, легенько потиснувши йому руку.

Рорк відійшов, і до Єви зробив крок Браян.

- Він правильно все зробив. Дженні знайде тут спокій. - Він обвів очима цвинтар. - По неділях тут дзвонять у дзвони. Справжні дзвони, на дзвіниці. У них дивовижний звук.

- Він любив її...

- Немає нічого прекраснішого за юнацьке кохання. Ви пам'ятаєте свого першого кавалера?

- У мене його не було. Але я все розумію.

Браян поклав їй руку на плече.

- Обравши вас, Рорк не помилився - навіть попри те, що ви поліцейський. А ви хороший поліцейський, лейтенанте?

- Ага. - Вона обернулася до нього. - У всякому разі, це в мене виходить найкраще.

Браян кивнув і задумався про інше.

- Ніхто не знає, скільки грошей Рорк віддав священику.

- Вас це дратує? Його гроші?

- Зовсім ні, - усміхнувся він. - Не скажу, що я сам не мріяв розбагатіти... Але Рорк свої заробив. Він завжди знав, що йому треба. А я хотів мати свій паб і, оскільки бажання моє збулося, вважаю, що я теж багатий.

Браян глянув на скромний чорний костюм Єви, на її туфлі.

- Одяг у вас не для гірських прогулянок, але чи не погодитеся ви пройтися зі мною в той бік?

- Добре. - Вона зрозуміла, що він хоче поговорити з нею про щось наодинці.

- Знаєте, а я ніколи не був за морем, навіть в Англії, - сказав Браян, коли вони вийшли на доріжку. - Та, зізнатися, і не особливо хотів. Адже можна вирушити куди завгодно, але я ніколи не виїжджав з острова. Бачите човни, он там?

Єва подивилася вниз на море, де взад-вперед снували човни і катери.

- Це туристи?

- Радше робітники. Хто в Англію, хто звідти. І так день за днем, рік за роком... Ірландія порівняно з сусідами - бідна країна, тож ті, хто почестолюбніший, мотаються на заробітки. За те, що вони живуть в одній країні, а працюють в іншій, платять десять відсотків від доходів - уряд завжди знайде спосіб залізи людині в кишеню. Увечері повертаються. Ну і що хорошого - тягатися туди-сюди? - Він знизав плечима. - Я вважаю за краще залишатися на місці.

- Про що ви хотіли зі мною поговорити, Брайане?

- Багато про що, лейтенант. Дуже багато про що...

Йдучи до них, Рорк згадав, що вперше побачив Єву на похороні. Тоді теж загинула жінка. Було холодно, а Єва забула рукавички. На ній був жахливий сірий костюм, і один гудзик висів на ниточці. Він поклав руку в кишеню і намацав гудзик, який тоді все-таки відвалився.

- Ти що, заграєш із моєю дружиною, Брайане?

- Ох, якби в мене був шанс! Річ у тім, що в мене є новина для вас обох. Сьогодні рано вранці мені телефонував Соммерсет.

- Навіщо він тобі дзвонив? - Рорк здивовано підняв брови.

- Сказав, що ти чекаєш мене в Нью-Йорку, терміново. Що дорога буде мені негайно оплачена.

- Коли був дзвінок? - Єва вже витягла з кишені телефон - зв'язатися з Пібоді.

- О восьмій. Справа крайньої важливості, тому необхідна особиста зустріч. Вилітати потрібно сьогодні, номер заброньовано в "Сентрал Парк Армз".

- Як ти зрозумів, що це Соммерсет? - запитав Рорк.

- Та боже мій, Рорк, думаєш, я не пам'ятаю його голосу? Це був точно він. Але довго говорити не став - швидко повісив слухавку.

- Пібоді! Негайно прокидайтеся.

- Що? - Пібоді оглушливо позіхнула. - Прошу вибачення, мем. Так, мем. Я прокинулася.

- Викиньте Макнаба з ліжка, нехай перевірить усі телефони. Мені треба знати, чи була розмова з Ірландією - приблизно... Чорт, яка тут різниця в часі? Приблизно о третій годині ночі.

- За мить, лейтенанте.

- Щойно отримаєте відповідь, зв'яжіться зі мною. - Єва повернулася до Браяна, прибираючи телефон у кишеню. - Мені потрібен запис вашої розмови - як доказ, - сказала вона. - Ми зробимо копію для інспектора Фаррел, але мені необхідний оригінал.

- Я знав, що він вам знадобиться, - сказав Браян, виймаючи диск, - і приніс із собою.

- Чудово! І що ви сказали людині, яка вам телефонувала?

- Що в мене повно роботи, і я не можу летіти через океан через дрібниці. Намагався його розговорити, питав про Рорка. А він наполягав, щоб я прилетів негайно, казав, що Рорк мені віддасть. - Браян похмуро усміхнувся. - Спокуслива пропозиція! Безкоштовний переліт, готель і двадцять тисяч фунтів за кожен день моєї відсутності. Тільки псих від такого відмовиться.

- Ти залишишся в Дубліні, - відрізав Рорка.

- А якщо я все-таки вирішу вирушити в Нью-Йорк і переламати кістки цьому виродку?

- Ти залишишся в Дубліні, - повторив Рорк. - Якщо для цього мені доведеться спочатку вибити тобі мізки - я готовий.

- Думаєш, ти зі мною впораєшся? - Браян, насупившись, почав розстібати піджак. - Давай спробуємо.

- Припиніть, ви, ідіоти! - Єва встала між ними, готова, якщо знадобиться, блокувати обох. - Ви залишитеся в Дубліні, Брайане, тому що цьому виродку потрібна тільки я. Ваша віза буде недійсною, і, якщо ви все-таки спробуєте залишити країну, вам доведеться провести деякий час за ґратами.

- Та чорт із нею, з візою! Я...

- Замокніть! А ти, - повернулася вона до Рорка, - осади назад. Треба ж, кілька днів в Ірландії - і всі стають такими войовничими! Повітря тут, чи що, особливе?

Її телефон загудів.

- Це Пібоді. А ви, двоє, запам'ятайте: з тими, хто поводить по-ідіотськи, я не церемонюся.

Коли вона відійшла вбік, Браян не зміг стримати посмішки,

- Ось баба, а? - сказав він із захопленням і поплескав Рорка по плечу.

- Моя Єва ніжна, як троянда. Тендітна й тиха. - Рорк усміхнувся, почувши, як Єва на весь голос лається з Пібоді. - І голос - як флейта.

- Але ж ти по вуха в неї закоханий...

- До смерті. - Він трохи помовчав, потім сказав тихо: - Залишайся в Дубліні, Брайане. Я знаю, що ти і без візи куди треба доберешся, але я прошу тебе. Я не хочу ховати ще одного друга.

- Та я й не думав їхати, поки ти не вліз зі своїми заборонами.

- Цей виродок надіслав мені квіти, - повідомила Єва, підійшовши до них. - Гей, обережніше! - обурилася вона, коли Рорк схопив її за плечі.

- Тобто як, надіслав квіти?! Куди?

- Додому, звісно. Кілька дюжин троянд, щойно прибули. Із запискою, в якій висловлюється надія на те, що я скоро встану на ноги і буду готова до наступного раунду. Щось про... Чорт його знає, що це таке. Щось на кшталт молитви, яку читають на мою

честь, за моє повне і якнайшвидше одужання. Пібоді про всяк випадок викликала саперів і затримала хлопчика-посильного, але, здається, він ні до чого. За нашими телефонами ніхто в Ірландію не дзвонив. Макнабу потрібен диск Брайана - для перевірки. - Вона взяла Рорка за руку. - А мені необхідно повернутися в Нью-Йорк. Негайно.

- Так, звісно. Тебе підвезти до Дубліна, Брайане?

- Ні, дякую. Я на машині. Будь обережний, Рорк, - сказав він і обійняв його. - Приїжджай.

- Обов'язково.

- І привози свою чарівну дружину... - Єва встигла тільки моргнути здивовано, як Браян обійняв її і розцілував в обидві щоки. - Щастя вам, лейтенанте. А хлопчину нашого тримайте на короткому повідку і краще - на суворому нашійнику.

- Бережи свою дупу, Брайане, - крикнув йому наостанок Рорк.

- І все інше, - пообіцяв Браян, відвернувся і став дивитися на море.

На Східному узбережжі була восьма ранку, а Єва вже сиділа у своєму кабінеті й уважно дивилася на худорлявого хлопчину-посильного, який примостився в кріслі навпроти.

- Отже, ти отримав замовлення - доставити троянди о шостій годині ранку. І тобі це не здалося дивним, Боббі?

- У нас таке трапляється, мем. Наша служба працює цілодобово, людям це зручно. Якось раз я доставляв букет із папороті в Іст-Сайд о третій годині ранку. Якийсь тип забув привітати свою даму з днем народження, вона розлютилася, от він і...

- Зрозуміло, - перервала його Єва. - Розкажи ще раз про замовлення.

- Ага, звісно. Немає проблем. Я працюю в зміну з опівночі до восьмої, Якщо хтось телефонує в магазин, інформація надходить до мене на пейджер. Я отримую замовлення, виконую його і відношу за адресою. У мене є свій ключ, я відношу квіти і повертаюся. Магазином володіє моя тітонька, вона мені довіряє. Я не щоночі працюю - просто кишенькові гроші потрібні.

- Твій пейджер у сержанта Пібоді?

- Так, я їй віддав. Якщо треба - будь ласка.

- Отже, ти сам укладав квіти в коробку?

- Ну так. Це простіше простого. Кладеш трохи зелені, потім кілька гілочок із дрібними білими квіточками, а зверху - троянди. У тітки папір, коробки і стрічки - все в одному місці, тож це швидко. Сержант уже дзвонила тітці, усе перевірила... Мені що, потрібен адвокат?

- Ні, Боббі, адвокат тобі не потрібен. Дякую, що мене дочекався.

- То що, я можу йти?

- Так, можеш іти.

Він встав, невпевнено посміхаючись.

- Я взагалі-то ніколи раніше з поліцейським не розмовляв... Не так уже й страшно.

- У наш час свідків рідко катують.

Хлопчина зблід, але потім розсміявся.

- Жарт, так?

- Звісно. Бувай, Боббі.

Єва задумливо похитала головою і покликала Пібоді.

- Макнаб дізнався що-небудь за його пейджером?

- Замовлення зробили по автоматату з вокзалу Гренд-сентрал. Оплачено його було через електронний банкомат, номер рахунку не зазначено. Не відстежити ніяк.

- Не думала, що він так скоро знову проявиться. А що з автомобілем?

- Поки що нічого певного. Я і з туфлями працюю. Комп'ютер визначив, що в нього восьмий розмір. Досить маленький для чоловіка. Ця модель з'явилася на ринку тільки півроку тому і коштує досить дорого. У місті було продано шістсот пар восьмого розміру.

- Продовжуйте. А пальто?

- За три місяці продано тридцять штук. Поки що жодних збігів. І зі статуеткою теж.

- Макнаб! - покликала Єва.

Він просунув голову у двері.

- Чого бажаєте?

- Повний звіт.

- Почнемо з блокіратора. - Він зручно влаштувався просто на Євиному столі. - Тут є шанси. Електронник Рорка свою справу знає - вони працюють над подібним блокуванням понад рік. А. О. сказав, що майже все готово.

- А. О.?

- Це електронник. Мозок - що треба. Але він каже, що закінчать повністю не раніше, ніж за півроку, якщо пощастить - за чотири місяці. Ходять чутки, що ще кілька фірм працюють над тим самим. Одна з них - фірма Бреннена. Спеці з промислового шпигунства вважають, що це - головний суперник.

- У них уже, напевно, є зразки?

- А. О. мені один показав. Штучка тонка, але поки що працює тільки на малих відстанях. Дистанційні можливості їх дуже турбують.

- А їх не турбує те, що наш герой дістався до їхнього пристрою?

- Гарне запитання. Мені здається, він сам деякий час пропрацював у їхньому дослідницькому відділі.

- Ось і мені теж. Треба перевірити тих шістьох зі списку інспектора Фаррел, подивитися, чи не підходить хто-небудь із них.

- І ще мені цікаво, чи одноразовий у нього блокіратор...

Єва примружилася.

- Хіба бувають одноразові? А потім що? Треба перезаряджати? Викидати? Змінювати конфігурацію?

- Найімовірніше, перезаряджати або змінювати конфігурацію. Ми з А. О. над цим працюємо.

- Добре, продовжуйте. А що з "ехо"?

- Не можу його вирахувати! Це мене зводить з розуму. Але з диском, який ви привезли з Дубліна, все ясно. Це дуже майстерна імітація.

- Імітація? Ви впевнені?

- Що, у мене вигляд невпевнений? - сліпуче посміхнувся Макнаб. Єва смерила його крижаним поглядом. - Ну так, імітація. До біса гарна, але я провів тести. Сумнівів немає.

- Добре. - Єва подумала, що це ще одне очко на користь Коммерсета. - А як щодо дисків із Лакшері Тауерз?

- Вони в електронному відділі. Я скористався вашим ім'ям і змусив їх пообіцяти мені все зробити о сорок восьмій годині.

"Фіні! - подумала Єва. - Де ти, чорт забирай?!"

- Що у вас ще?

- На ірландському диску те саме "відлуння". Абсолютно.

- Це навіть краще. Тепер залишається знайти джерело. - Вона встала. - Мабуть, час мені з'явитися в суспільстві. Нехай наш покидьок знає, що я готова до нового раунду. Пібоді, ви зі мною.

- Завжди рада, лейтенант.

- Лестощі відзначено. - Єва взяла портативний телефон і зателефонувала Надін Ферст на "Канал 75".

- Привіт, Далласе! Приємно вас чути.

- Записуйте. Лейтенант Даллас оговталася від ран і приступає до роботи. Вона, як і раніше, веде розслідування смертей Бреннена, Конроя і О'Лірі і впевнена в тому, що винний скоро опиниться за ґратами.

- Зачекайте, дайте увімкнути магнітофон.

- Все, подруго. Сеанс закінчено.

Єва відключила телефон і вийшла. Спустившись зі сходів, вона побачила на перилах нову світло-коричневу шкіряну куртку.

- Усе-то він помічає, - пробурмотіла Єва, накидаючи її на плечі.

- Бог ти мій! - захоплено прошепотіла Пібоді і, не втримавшись, погладила шкіру рукою. - Як у новонародженого немовляти.

- Вона, напевно, коштувала разів у десять дорожче, ніж моя стара, а я її все одно через тиждень зроблю. Не розумію, навіщо Рорк... До речі, а де він, цікаво?

Єва підняла слухавку внутрішнього зв'язку, але Рорка не виявилось ні в кабінеті, ні в спальні, ні в спортзалі.

- Чорт! - буркнула Єва. - Куди він так швидко змився? Мабуть, вирішив прикупити якусь країну, що розвивається.

- А він справді країни купує? - запитала Пібоді, яка насилу встигала за Євою.

- А я звідки знаю? Я, на відміну від нього, у його справи не втручаюся. Гаразд, бог із ним. Давайте відвідаємо "Сентрал Парк Армз"! Там має бути заброньовано номер для однієї людини з Дубліна. Розповім по дорозі.

Вийшовши з дому, Єва зупинилася,

- У мене ж немає машини! - згадала вона. - Чорт забирай, як же я без коліс?

- Вам треба надіслати запит у госпчастину.

- Ага, це на тиждень, а то й на два. Тьху ти! - Засунувши руки в кишені новенької куртки, вона попрямувала за ріг будинку.

Гараж був прибудований до основної будівлі. Двері були важкі, дерев'яні, з мідними накладками. На величезних аркових вікнах висіли жалюзі - щоб фарба на машинах не вигорала. Температура в приміщенні протягом усього року підтримувалася одна й та сама.

Єва набрала код, підставила долоню під сканер, і двері розкрилися. Майже так само широко розкрився рот Пібоді.

- Бог ти мій!

- Мабуть, занадто, - поморщилася Єва. - Як це смішно - стільки чоловічих іграшок в одному місці.

Машини стояли на двох рівнях, кожна - у своєму відсіку. Спортивні автомобілі, лімузини, всюдиходи, седани, кабріолети. Кольори - від люмінесцентних до класичного чорного.

Єва попрямувала до скромної машинки непримітно сірого кольору.

- Даллас, а може, цю? - Пібоді показала на яскраво-синю спортивну модель із блискучими сріблястими колесами.

- Ви ж знаєте, я терпіти не можу таких штучок.

- Але вона напевно швидко їздить і така маневрена... І бак, я думаю, повний.

- Тут у всіх машин повний бак.

Але Пібоді не вгамовувалася:

- Далласе, ну давайте поїздимо як люди! Хіба вам не хочеться перевірити, який у неї хід? Це ж ненадовго. Потім знову пересядете на поліцейську колимагу. - Вона вже не говорила, а скигвила. - Скільки людей за своє життя такого навіть не бачили. Ну! Один разочок...

- Тільки без сліз, - пробурмотіла Єва. - Боже мій! - зітхнула вона і зробила крок до спортивної машини.

- Ви подивіться на салон! Натуральна шкіра, так? - Пібоді відчинила дверцята і, не в силах стриматися, потягнула носом. - Який запах! Та в неї реактивний двигун. Якщо знадобиться, до Лос-Анджелеса домчимось за три години!

- Пібоді, тримайте себе в руках, інакше пересядемо в седан.

- Нізащо! - Пібоді пірнула в салон. - Мене тепер звідси кішми не витягнеш.

- Ніколи не думала, що жінка, яка отримала таке виховання, може виявитися меркантильною пустушкою.

- Я довго над собою працювала, - пояснила Пібоді, обдарувавши Єву щасливою посмішкою. - Далласе, а можна музику ввімкнути?

- Ні. Пристебніться. З вашим моральним виглядом розберемося потім. - Єва ввімкнула запалювання і, сама не в силах впоратися зі спокую, рвонула з місця, як ракета.

До "Сентрал Парк Армз" вони дісталися менше ніж за десять хвилин.

- Ви помітили, яка ця ластівка легка на поворотах? Останній ви пройшли на дев'яноста, а вона навіть не скрипнула. Так, здається, в районі Шістдесят другої у мене був оргазм.

- Мені можете такі подробиці не повідомляти. - Єва вийшла з машини і кинула ключі швейцару. Коли вона показала значок, рука, що потягнулася за чайовими, сховалася за спину. - Машину тримайте поблизу. Я не звикла чекати більше тридцяти секунд.

Не чекаючи відповіді, Єва влетіла у двері і попрямувала до конторки.

- У вас заброньовано номер для Брайана Келлі? - запитала вона, показавши значок.

- Так, лейтенанте, на сьогодні. Пентхаус В.

- Пропустіть мене.

- Здається, номер поки що зайнятий. Але якщо ви погодитеся почекати...

- Пропустіть мене, - повторила вона. - Негайно!

- Одну хвилину. Ліфт - коридором ліворуч. Візьміть ключ.

- Усі дзвінки, повідомлення, посилки в цей номер відправляйте негайно до мене.

- Буде виконано.

Клерк подивився слідом за Євою, яка віддалялася, і одразу ж зателефонував у пентхаус В.

- Прошу вибачення, сер, але до вас прямують лейтенант Єва Даллас і сержант у формі. Перепрошую? Так, сер, звісно. Зараз буде готово.

Клерк повісив слухавку, зателефонував у буфет і замовив каву на трьох, кекси та свіжі фрукти.

Біля дверей пентхауса В Єва витягла з кобури зброю. Пібоді встала з іншого боку дверей. Єва сунула магнітний ключ в отвір, кивнула Пібоді, і вони, пригнувшись, вбігли в номер.

Побачивши Рорка, який сидів на шовковому дивані, Єва втратила дар мови. Вона могла тільки шипіти.

- Дорога, думаю, зброя не знадобиться. Я замовив каву, а обслуговують тут швидко.

- Треба було б тебе пристрелити, але це встигне.

- Потім би розкаювалася. Привіт, Пібоді. Ви чудово виглядаєте. Гуляли на вітрі?

Пібоді, почервонівши, пригладила волосся.

- Це я на хвилинку опустила верх у вашій машині.

- Отримали справжнє задоволення, а? Ну що, будемо обговорювати, як влаштувати пастку, чи почекаємо кави?

Єва втомлено сунула пістолет у кобуру.

- Очекаємо кави.

- Ми все влаштували, майоре. Коли він зателефонує, ми будемо готові.

- Якщо зателефонує, лейтенанте! І якщо діятиме в той самий спосіб, що й з О'Лірі, - пролунав у слухавці незадоволений голос Вітні.

- Коли він сьогодні вранці дзвонив у Дублін Брайану Келлі, він використовував ту саму схему. - Відсунувшись від екрана, Єва жестом веліла Макнабу припинити базікати. Господи, у цього кретина рот, здається, взагалі не закривається! - Ми можемо його спіймати, майоре. Потрібно тільки, щоб він рушив у нашому напрямку.

- Так, краще б він це зробив, Далласе. І швидше - інакше з нас обох кишки випустять.

- Вудку закинули. Сподіваюся, він проковтне наживку.

- Зв'яжіться зі мною, щойно він з'явиться.

- Ви дізнаєтеся про це першим, - встигла відповісти Єва, і зв'язок перервався. - Гей, друзі, ви не могли б тихіше? Не на вечірці.

Макнаб і двоє його колег з електронного відділу весело про щось перемовлялися в спальні номера, де розташувався тимчасовий командний пункт. Єва часом турбувалася, чи не занадто багато народу вона в це залучає, але кожна секунда була на рахунок. Апаратура стеження, три портативні рації з навушниками і з системою зміни голосу, магнітофони, налаштовані на запис з першого дзвінка, - усе це Макнаб уже під'єднав до її комп'ютера.

Апаратуру з дільниці привезли в продуктовому фургоні. Якщо злочинець і стежив за готелем, то побачив лише, що до складу під'їхала чергова машина. Форми ні на кому не було, навіть Пібоді переодяглася.

Шестеро поліцейських у мундирах службовців готелю розташувалися у вестибюлі. Детектив з її відділу зайняв місце швейцара. Двоє на кухні зображували кухарів, у коридорі базікали підозріло знайомі покоївки.

Єва прекрасно розуміла, що все це мало влетіти в копійчку. Якщо щось зірветься, розплачуватися доведеться їй одній. Що ж, треба, щоб нічого не зірвалося...

Вона неспокійно походжала вітальнею. Вікна тут, так само, як і в спальні, були зашторені. Тільки Рорк і керуючий знали про присутність поліції. О другій годині дня, після

приземлення літака з Дубліна в аеропорту Кеннеді, ще один поліцейський мав зареєструватися під ім'ям Брайана Келлі.

Обов'язково має спрацювати! Йому залишиться тільки зателефонувати. Так якого ж біса він не дзвонить?

Рорк вийшов із другої спальні, глянув на насуплєну Єву.

- Ти все врахувала, люба.

- Перевіряю заново. Він не може довго чекати: раптом Браян вирішить сам зв'язатися з тобою і з'ясує, що це пастка? З Дженні він узяв обіцянку ні з ким не спілкуватися, окрім як із людьми, посланими тобою. Але Браян не став би нічого обіцяти.

- Якщо наш герой хоч трохи знає Брайана, він не може не розуміти, що той вчинить так, як вважатиме за потрібне.

- Саме так. Тому він захоче зустрітися з ним якомога швидше. Він уже підготував місце, де збирається його вбити, і не стане ризикувати даремно. Браян - міцний мужик, у розквіті років. Виріс на вулиці. За себе постоїть.

- Брайана треба застигнути зненацька, - погодився Рорк. - Тепленьким.

- Я теж так думаю. Найімовірніше, він вирішить діяти просто тут. Браян чекатиме водія, посильного - загалом, якогось зв'язкового від тебе, тому двері відчинить. Той всадить у нього транквілізатор і зробить свою справу.

- Лейтенант! - Рорк простягнув їй руку. Єва автоматично її потиснула, і він усміхнувся. - Якби я захопив із собою міні-шприц, ти б уже була під транквілізатором. Такі штучки були дуже популярні в дні моєї бурхливої юності, тільки тоді надавали перевагу стрихніну. Після цього рукостискання на кілька років вийшло з моди.

- Скільки ж ти нісенітниць знаєш!

- Це дуже допомагає вести світські бесіди.

- Він уже мав би подзвонити. - Єва знову почала метушитися кімнатою. - Він щоразу скорочує час між убивством і можливістю його виявлення. Хочє, щоб я підійшла якомога ближче. Це посилює його почуття переваги. Більше кайфу, коли він знає, що я дихаю йому в спину.

- Може, він збирається зателефонувати звідси, коли пташка вже буде в клітці?

- Я про це думала. Але йому в будь-якому разі потрібно буде зателефонувати сюди - упевнитися, що Браян на місці. Здається, ми все передбачили. Поліцейський, який зображує

Брайана, схожий на нього і зростом, і фігурою. Макнаб налаштував телефон так, щоб голос був як у Браяна, і все-таки я вважав, що він не стане робити хід, поки не зателефонує мені. Йому треба переконатися, що я готова.

Єва глянула на годинник і вилаялася.

- Джексон буде в готелі за п'ятнадцять хвилин. Де ж цей сучий...

Телефон у її кишені загудів, і вона поспішно вихопила його.

- Тихіше! Не базікати! Засекайте, Макнаб! Вистежте цього виродка. Лейтенант Даллас, - сказала вона в трубку.

- Радий, що вам краще, лейтенанте.

Той самий голос, ті самі інтонації.

- Ви за мною скучили? Так мило було з вашого боку надіслати мені квіти - особливо після вашої невдачі з вибухом.

- Ви зробили дуже неввічливу заяву по телебаченню. Я вважав це грубістю.

- А знаєте, що я вважаю грубістю? Забирати в людей їхнє життя. Це мене страшенно дратує.

- Упевнений, ми з вами довго можемо перераховувати взаємні образи. Але я знаю, як ви відчайдушно намагаєтеся встановити моє місцезнаходження. На жаль, у вас таке недосконале обладнання і такі невмілі помічники...

- Я знаю кількох комп'ютерників, які визнали б це непрощеною грубістю.

Вона почула його сміх - щирий і... молодий.

- Знаєте, за інших обставин я б у вас навіть закохався, лейтенанте. Щоправда, у вас проблеми зі смаком. Що ви знайшли в цьому ірландському шуряті, якого обрали в чоловіки?

- Він незрівнянний у ліжку. - Єва самовдоволено посміхнулася. - А ось ви... У мене є висновок експертів. Вони вважають, що в цій галузі ви не надто сильні. Може, вам спробувати стимулятори? У всіх аптеках продаються.

Він важко задихав.

- Я чистий як душею, так і тілом!

- Так тепер називають імпотентів?

- Сука! Ти нічого про мене не знаєш! Думаєш, я хочу з тобою переспати? Може, я так і зроблю, коли все буде скінчено, якщо буде на те господня воля. "Краще вилити сім'я в повію, ніж на землю".

- У вас і з мастурбацією проблеми? Так, справа серйозна... Спробуйте, коли дрочите, не думати про матусю - тоді, може, навчитеся кінчати і станете іншою людиною.

- Не смій говорити про мою матір! - Голос його перейшов на вереск.

"Потрапила, - подумала Єва. - Мати для нього рівнозначна фігурі владної жінки".

- Цікаво, яка вона? Тримає тебе на короткому повідку? Чи сидить удома, гріє вечерю і не здогадується, як синок проводить вільний час? - Вона подумала про обряд, при якому була присутня цього ранку. - Напевно, ходите з нею щонеділі до меси? Це там ви знайшли свого мстивого пана?

- Кров моїх ворогів тече в пекло. Перш, ніж я вб'ю тебе, ти пізнаєш біль і страждання!

- Один раз ти вже намагався. Не вийшло. Чому б тобі не підійти ближче? Ну, давай, один, на один. Чи духу не вистачить?

- Усьому свій час. Слова блудниці не спокусять мене зі шляху мого.

Голос його затремтів. Єва нахилила голову, прислухалася. Він що, плаче?

- По-моєму, зараз якраз саме час.

- Моя місія не закінчена. Я скажу тобі, коли. Четверта з проклятих душ постане перед судом божим сьогодні, через дві години. - Він судорожно зітхнув. - Дві години тобі, щоб знайти свиню і врятувати її від бійні. "Беззаконного ловлять власні беззаконня його, і в путах гріха свого він утримується. Він помирає без настанови і від безлічі безумства свого губиться".

- Знову притчі? Ніякої різноманітності.

- У Біблії можна знайти все, що потрібно в житті. Він іде до мене в руки - свиня із землі дворняг і повій.

- Підказка слабенька. Я що, занадто близько підбралася до вас? Не хочете грати по-чесному?

- Гра досить чесна. Але ось ще: сонце сідає, і ще до настання ночі наступний Юда гірко поплатиться за свою зраду. Дві години. Час пішов.

- Ну, порадуйте мене, Макнаб, - зажадала Єва.

Макнаб глянув на неї, у його очах світилося торжество.

- Знайшов!

Єва повільно встала.

- Не жартуйте зі мною, Макнаб.

- Передача із сектора Д, відсік п'ятдесят чотири.

Єва кинулася до карти.

- Сучий син, це Лакшері Тауерз! Цей недоносок там. Він говорив із будівлі, де скоїв перше вбивство.

- Поїдемо туди? - запитала Пібоді.

Єва задумалася на мить.

- Він сказав, у мене менше двох годин. Поспішати він не любить і явно збирається провести тут не менше години. Тож його появи треба чекати з хвилини на хвилину. Джексон тут?

- У сусідній кімнаті.

- Добре. Чекаємо. Так, усі інструменти в нього напевно зібрані - він любить усе робити заздалегідь. Думаю, він уже сідає в машину, щоб їхати сюди. Усе розписано. Можна було б послати команду в Лакшері Тауерз, але я не хочу, щоб вони там миготіли. Раптом у нього є підручні, вони можуть повідомити.

Єва витягла рацію, зв'язалася з Вітні, доповіла обстановку, повідомила план дій, і тут у номері загудів факс.

- Він вийшов на зв'язок, майоре. Читаю його послання. Він наказує Келлі чекати в номері; за ним прийде шофер в уніформі. Це означає, що, як і передбачалося, удар буде завдано тут. Ведено після дзвінка з вестибюля нікому більше двері не відчиняти. Усе. Він їде сюди.

- Другу команду направляємо в Лакшері Тауерз. Можу дати двох детективів і трьох сержантів.

- Тільки в цивільному, майоре. Мені ще потрібен хоча б один комп'ютерник.

- У вас їх уже троє, Далласе. Ви вибрали всі ресурси.

Єва стиснула зуби. Ну чому не можна бути у двох місцях одночасно?

- Гаразд, я пошлю туди Макнаба.

- Тримайте мене в курсі.

- Добре, сер.

Єва покликала Макнаба і наказала йому вирушити в Лакшері Тауерз.

- Ви мене відсилаєте в найвідповідальніший момент? - образився він.

- Хочу, щоб ви знайшли його лігво.

- Але він же їде сюди. Ми його схопимо.

- Треба знайти його лігво, - повторила вона. - Не дай боже, він вислизне і знову сховається. Ви маєте це зробити, Макнаб. Я наказую.

Він кинув на неї злісний погляд.

- Ви вважаєте, що ми, комп'ютерники, для справжньої справи не годимося?

- У мене немає часу на сперечання. - Єва вирушила у вітальню. - Усім, крім Джексона, вийти. Зайняти позиції. Спостерігати за ним, але без потреби не стріляти: він потрібен нам живим і неушкодженим. - Вона глянула на Рорка. - Штатським - у дальню кімнату!

Рорк насупився.

- Ви щойно відіслали одного з комп'ютерників, лейтенанте. Дозвольте мені зайняти його місце. Відступи хоч раз від правил, - додав він, не даючи їй заперечити. - Користі буде більше.

Єва чудово знала, що в обладнанні він розбирається краще, ніж усі інші, разом узяті.

- Гаразд, вирушай у першу спальню, - вирішила вона. - Джексоне, відійдіть від дверей. Коли він подзвонить, відповідайте за моїм сигналом. Пібоді, встаньте за дверима другої спальні. Будьте наготові. - Єва дістала рацію. - Команда А - по місцях. Команда В - спостерігайте за всіма шоферами в уніформі, але здалеку. Підозрюваний зателефонує за внутрішнім телефоном, а потім підніметься ліфтом у пентхаус. Повторюю, тільки спостерігати. До нього не наближатися. Він нам потрібен тут.

- Обожнюю, коли ти роздаєш накази, - шепнув їй на вухо Рорк.

- Відставити сторонні розмови! - Єва присіла біля моніторів, перевірила, чи всі її війська на місцях. - Він прийде з хвилини на хвилину, - прошепотіла вона. - Ну, недоносок, іди до мене!

Єва побачила, як з ліфта вийшов Макнаб, і зрозуміла, що він усе ще злиться. Обличчя похмуре, спина напружена. "Йому ще належить навчитися працювати в команді", - подумала вона.

Пройшов доглядач готелю з двома кошлатими собаками на повідку. Дама в строгому чорному костюмі сиділа на напівкруглій лавці біля фонтана і з кимось лаялася по стільниковому телефону. Коридорний віз до дверей візок із багажем. Повз пройшла жінка з карликовим пуделем на срібному повідку. Її кучері прикрашав срібний бант - точно такий самий, як у пуделя. За нею йшов службовець, навантажений пакетами і коробками.

"Багата туристка, - вирішила Єва. - Почала закуповувати подарунки до Різдва".

І тут вона побачила його. Він ішов прямо за службовцем. Довге темне пальто, шоферський кашкет, насунутий на очі, темні окуляри.

- Він тут! - видихнула Єва в рацію. - Можливий об'єкт увійшов у вестибюль! Чоловік, зріст п'ять футів десять дюймів, чорне пальто, сірий кашкет, темні окуляри. У руках невелика чорна валіза.

- Бачимо. Підозрюваний прямує до порт'є, обходить фонтан зліва.

І тут усе пішло не так. Почалося з пуделя - Єва сама це бачила. Він раптом нестямно загавкав і, вирвавшись від господині, кинувся до пари афганських хортів.

Зав'язалася бійка з гавкотом і вереском. Жінка зі срібним бантом кинулася за пуделем і, пробігаючи повз пані, що підвелася, щоб подивитися, що трапилося, ледь не зіпхнула її у фонтан. Стільниковий телефон вилетів із руки пані і вдарив у лоб поліцейському, переодягненому коридорним.

Від несподіванки він різко хитнувся назад і повалив величезну пальму в діжці.

Крики, лайка, дзвін скла. Троє коридорних кинулися на допомогу, одного вкусив собака. Його спробували зловити, але хорт вирвався і помчав до виходу, не розбираючи дороги. На шляху її трапився Макнаб, вона кинулася йому під ноги, і нещасний врізався лобом у скло. Один з Євиних людей, переодягнений швейцаром, не розуміючи, у чому річ, потягнувся за зброєю.

- Зброю не діставати! Чорт, я ж сказала!

Єва не зводила очей із підозрюваного і зрозуміла, що вони програли. Вона бачила, як раптово напружилось його обличчя, як він на мить застиг.

- Він нас вирахував. Підозрюваний прямує до південного входу. Заблокувати південний вхід! - наказала вона і помчала до ліфта. - Повторюю. Заблокувати південний вхід. Підозрюваний намагається втекти. Можливо, він озброєний.

Рорк увірвався в ліфт слідом за нею.

- Він майже біля дверей, - сказав він, і Єва побачила в нього в руці міні-монітор, який він завбачливо прихопив із собою.

- Еллсворт, це ваш сектор!

- Бачу його, Далласе. Він мій.

Щойно двері ліфта відчинилися, Єва кулею пронеслася вестибюлем. Еллсворт непритомний лежав біля південного входу.

- Боже! Транквілізатор. - Вона вихопила пістолет і кинулася до дверей. - Підозрюваний вийшов із зони спостереження. Він іде...

Почувши крик, Єва кинулася за ріг. Чоловік у шоферському кашкеті витягав з машини жінку. Єва підняла пістолет, але він уже сів за кермо, відкинувши жінку на тротуар, і машина рвонула з місця.

Єва побігла до автомобіля, залишеного біля входу.

- Поведу я, - кинув на ходу Рорк. - Я краще знаю цю машину.

Не витрачаючи часу на суперечки, Єва плюхнулася на пасажирське місце.

- Підозрюваний викрав машину, - повідомила вона по рації Вітні. - Рухається на схід по Сімдесят четвертій у білому "міні", номер нью-йоркський, С-Н-А-R-L-I-E. Потрібна підтримка на землі та в повітрі. Він попереду на чотири квартали, зараз під'їжджає до Лекса.

Рорк лавірував між машинами, ні на мить не зменшуючи швидкості.

- Скороти хоча б до трьох кварталів! - благала Єва, дивлячись просто перед собою.

- Ці "міні" - потужні "жучки". Але на довгій дистанції ми його наздоженемо.

Перед ними загорілося червоне світло, але Рорк, розрахувавши все до секунди, промчав навперейми потоку машин.

- Підозрюваний повернув на південь, по Лексінгтон, до центру. Де, чорт забирай, вертольоти? - рявкнула Єва в рацію.

- Вислані, - відповів Вітні. - Наземні сили рухаються зі сходу і заходу, приєднуються до вас на перехресті Сорок п'ятої і Лекса.

- Я в цивільній машині, майоре, - повідомила вона і дала опис. - Ми менш ніж за два квартали від нього, відстань скорочується. Підозрюваний перетнув П'ятнадцяту.

Тут їм шлях перекрив величезний туристичний автобус. Рорк заклав такий віраж, що в Єви занило під ложечкою. Вони виринули перед самим автобусом - але білий "міні" упустили.

- Він звернув. Чорт забирай! Куди?

- Праворуч, - вирішив Рорк. - Перед автобусом він переходив у правий ряд.

- Підозрюваний, вочевидь, їде на захід по Сорок дев'ятій, - передала по рації Єва. - Наземній і повітряній підтримці - встановити його місцезнаходження.

На розі Рорк уже зібрався повертати, і тієї ж миті кілька пішоходів, не звертаючи уваги на яскраво-синю машину-ракету, спокійно почали переходити вулицю на жовте світло.

- Кретини, ідіоти!.. - Єва не встигла договорити, а Рорк, увімкнувши сирену, розполохав пішоходів. - Заради бога, не вбий нікого!

Вона встигла помітити хвіст білого "міні", що звертав на П'яту авеню. Торговцю на розі не пощастило - візок його валявся колесами догори.

- Ми його втрачаємо! Він уже на П'ятій. - Єва глянула на небо і заскрипіла зубами: у неї над головою вже шастали репортерські вертольоти. - Майоре, де підтримка з повітря?

- Затримується. Буде за п'ять хвилин.

- Пізно, чорт забирай! Занадто пізно... - буркнула Єва, відключивши рацію.

- Зараз ми його наздоженемо, - заявив Рорк.

Він посміхнувся холодно і спокійно і під рев сирени вирулив на зустрічну смугу за секунду до того, як їм навперейми кинувся потік машин. Єва зблідла і вчепилася пальцями в сидіння.

- Боже, як я це ненавиджу!

- Тримайся. Бачиш, ми встигли. Усе гаразд.

- Ось він! - Єва намагалася перекричати рев моторів. - Білий "міні" потрапив у затор на П'ятій між Сорок шостою і Сорок п'ятою, - передала вона по рації і раптово побачила ще один, трохи попереду. - Чорт, їх два! Нам доведеться проїхати тротуаром. Усім постам! Два білих "міні" на П'ятій авеню, один у заторі між Сорок шостою і Сорок п'ятою, інший - між Сорок п'ятою і Сорок четвертою. Перекрити рух на південь!

Рорк під'їхав до першої з машин. Єва вискочила і кинулася до водія.

- Поліція. Вийти з машини, руки за голову!

Водій виявився хлопцем років двадцяти п'яти. На ньому був зелений шоферський кашкет і такі ж штани. Він виліз із машини, обливаючись потом.

- Тільки не стріляйте! Я нічого не зробив. Заробляю на життя...

- Руки на дах машини! - веліла Єва.

- Та поясніть, що сталося! Мені потрібен адвокат, - вимагав він, поки Єва його обшукувала, - Ви не маєте права мене затримувати!

Єва витягла з кишені наручники і замкнула в нього на зап'ястях, абсолютно впевнена в тому, що це - не той.

- Ні кроку!

Вона зібралася бігти далі, але побачила Рорка, який йшов їй назустріч.

- Друга машина порожня, - сказав він. - Змився. - Він обвів очима запружену машинами і народом вулицю. За квартал звідси центральний вокзал. - Ми його втратили.

Через дві години Єва пояснювала причини провалу операції начальнику поліції Тібблу.

- Я беру на себе всю відповідальність, сер. Робота співробітників, залучених до операції, була бездоганною.

- Просто цирк якийсь! - Тіббл постукував кулаком по столу. - Собача бійка, укушені, слідчий носить містом у спортивній машині за двісті тисяч доларів. Ці чортові репортери встигли вас зняти. Чи не занадто шикарно для нашого злиденного департаменту?

- Прошу вибачення, сер, - стримано відповіла Єва. - Мій службовий автомобіль понівечений, а нового ще не видали. Тому мені довелося скористатися особистим транспортом. У подібних випадках це дозволяється.

Тіббл перестав стукати кулаком по столу і подивився на неї, примружившись.

- Якого біса вам не видали нову машину?

- Причини мені невідомі, сер. Моя помічниця сьогодні знову запитувала госпчастину, їй відповіли, що замінять машину не раніше, ніж за тиждень.

Він важко зітхнув,

- Ох, уже ці бюрократи! Завтра до восьмої нуль-нуль машину буде замінено, лейтенанте.

- Дякую, сер. Сьогоднішня операція, без сумніву, провалилася, проте детектив Макнаб встановив, що розмова велася з Лакшері Тауерс. Я б хотіла попрацювати з командою, яка направлена туди.

- Лейтенанте, скільки напрямів розслідування ви збираєтеся контролювати особисто?

- Усе, сер, - не моргнувши оком, відповіла Єва.

- А ви не замислювалися про те, що саме в цій справі ви можете бути не цілком об'єктивні? Мені здається, ви вступили з убивцею в особисте змагання. Ви розслідуєте серію вбивств, лейтенанте, чи граєте в ігри?

Єва не могла не погодитися зі справедливістю докору, але відступати не збиралася.

- Нині, сер, я думаю, що одне невіддільне від іншого. Визнаю, моя поведінка вийшла за прийняті рамки. Цього більше не повториться.

Тіббл важко піднявся з-за столу.

- Вважайте, що я вам зробив офіційну догану. Хоча, зізнатися, не знаходжу, що ви вийшли за рамки. Я переглянув записи операції. Ви відмінно її провели, лейтенанте, упевнено і чітко. У вашій стратегії не було помилок. Чортів пудель! - додав він у серцях. - Крім того, вам не надіслали підтримку з повітря. Винні в цьому будуть покарані. Вважайте, що ви отримали мою згоду на будь-яку необхідну допомогу.

Він узяв зі столу скляну кулю, заповнену темно-синьою рідиною, перевернув її, і всередині кулі здійнялася морська буря.

- Ще одне... Преса, без сумніву, буде в захваті від нашої сьогоднішньої невдачі. Треба це прийняти з гідністю. Як ви думаєте, він подзвонить вам знову?

- Він не зможе втриматися, хоча, ймовірно, на деякий час замовкне. Буде злитися, спробує якимось чином на мене напасти. Думаю, він вирішить, що я шахраювала, а це ж його гра. Шахрайство - гріх, і він захоче, щоб господь мене покарав. Так, він напевно наляканий і водночас розлючений.

Похитавшись трохи, Єва вирішила поділитися своїми міркуваннями.

- Не думаю, що він повернеться в Лакшері Тауерз. Він дуже розумний, сер. Він зрозуміє, що, якщо ми змогли підібратися до нього так близько, то, ймовірно, вирахували й місце, з якого він говорив. Сьогодні у вестибюлі він нас відчув, отже, у нього розвинена інтуїція. Йому вдалося обвести нас навколо пальця, але, якщо ми знайдемо його обладнання, знайдемо його барліг, ми знайдемо і його.

- Тоді знайдіть барліг, Далласе!

Єва заскочила до себе в кабінет - зробити відеокопії того, що сталося вдень. Їй хотілося переглянути все ще раз.

- Я ж сказала, щоб ти йшов додому! - обурилася вона, побачивши Рорка, який чекав на неї.

Він встав, підійшов до неї, погладив по щоці.

- Ну що, Тіббл зняв з тебе скальп?

- Він був, як не дивно, дуже милий.

- Але твоєї провини дійсно немає.

- Справа не у провині, а у відповідальності. А вона була на мені.

- Може, підемо перестріляємо кілька пуделів?

Єва усміхнулася.

- Пізніше. Мені треба зробити копії запису, а потім їхати в Лакшері Тауерз.

- Ти зранку нічого не їла, - зауважив Рорк.

- Перехоплю що-небудь дорогою. - Вона втомлено закрила обличчя руками. - Чорт забирай, Рорк, ми ж були за півкроку! Може, він побачив, як Бакстер потягнувся за зброєю? Або хтось із наших занадто пильно на нього дивився? А може, він нас просто відчув?

- Давай-но я перегляну записи. Адже у мене з юності був нюх на лягавих.

- Ну, подивися. - Вона ввімкнула комп'ютер. - На диску з вестибюля повно кадрів із ним на повний зріст. Обличчя майже не видно, але раптом ти щось роздивишся. Ти його маєш знати, Рорк.

- Зроблю все, що зможу.

- Коли повернуся додому - не знаю. - Вона простягнула йому копії. - Але ти мене не чекай.

Дорогою Єва купила чізбургер і баночку пепсі та понесла це з собою в конференц-зал Лакшері Тауерз, де Макнаб вів свій електронний пошук.

- Є що-небудь?

- Якись ниточки тягнуться. Будівля напхана високоякісною апаратурою. Перевіряємо поверх за поверхом, але поки що не знайшли.

Єва поставила сумку, простягнула руку, безцеремонно взяла Макнаба за підборіддя і розвернула до себе. На лобі в нього був здоровенний синець, а над правим оком - довга подрпина.

- Ви хоч санітарам свою фізіономію показували?

- Та це дурниця. Проклятий собака кинувся на мене, як на особистого ворога. - Він струснув головою, золоті колечка у вухах задзвеніли. - Я б хотів вибачитися за свою неналежну поведінку, лейтенанте.

- Нічого вибачатися. Ви розлютилися, і злитеся досі. - Єва відкрила банку з пепсі. - Ви були не праві, а на ваше вибачення мені начхати. Ніколи не ставте запитань начальству під час операції, Макнаб! Інакше замість того, щоб стати провідним співробітником відділу, працюватимете на приватну агенцію, і залишитесь вам тільки підслуховувати охи і зітхання невірних дружин.

Макнаб насупився і, щоб зосередитися, почав ретельно налаштовувати сканер, який засік якийсь передавач на вісімнадцятому поверсі.

- Ну добре, може, я досі трохи не в собі, але я багато чого усвідомив. Та я майже не вилажу зі свого кабінету, а зараз - справжня справа, і ви мене відіслали!

Єва подивилася на нього. Який же він усе-таки зелений!

- Макнаб, а ви коли-небудь билися врукопашну? По-справжньому, не на тренуванні?

- Ні, але...

- А стріляли в живу людину?

- Ні, - відповів він, стиснувши губи. - Отже, по-вашому, я поганий поліцейський?

- Просто ваша сила не в цьому. Самі знаєте, скільки охочих вступити до нас у комп'ютерний відділ. Беруть тільки найкращих. Ви класний комп'ютерник. Я працювала з найкращими з найкращих, - додала вона, згадавши Фіні, - тож на цьому розуміюся. Ви мені потрібні на своєму місці.

Він доторкнувся до синця на лобі.

- А бійка - це, виявляється, страшенно боляче. Та ще й усі з мене сміятимуться. Постраждав від собаки.

- Собака був значний. - Єва витягла з кишені чізбургер, простягнула йому. - І зубаста. Так прокусила коліно Лорімару!

- Так? - Це трохи підбадьорило Макнаба, і він з апетитом почав їсти. - Я не знав. - Тут сканер загудів. - На дев'ятнадцятому, у східному крилі, повно всякої всячини. Схоже на потужний ігровий центр.

- Я піду перевірю, - сказала Єва. - Якщо буде ще щось цікавеньке, повідомляйте мені.

- Обов'язково. Дякую за частування, Далласе. Так, а де Пібоді?

Єва здивовано озирнулася.

- Стежить за розбиранням обладнання в "Армз". Між іншим, ви їй не подобається, Макнаб.

- Знаю, - нахабно посміхнувся він. - Це-то мене і приваблює!

Він повернувся до сканера і почав розшифровувати сигнали, що надходять.

Опівночі Єва викликала нову команду, відпустила Макнаба додому і теж вирішила перепочити. Її анітрохи не здивувало те, що Рорк із келихом вина сидів у себе в кабінеті, переглядаючи записи.

- Я відпустила першу команду поспати. Вони почали клювати носом.

- Ви теж не в найкращій формі, лейтенанте. Вина хочеш?

- Ні. Нічого не хочу. - Єва підійшла ближче і побачила, що він зупинив запис на тому моменті, коли Макнаб вривався у вхідні двері. - Думаю, він би не став вішати таку фотографію на стінку.

- Тоді, мабуть, не варто йому пересилати.

- Макнаб боїться, що цей тип у Лакшері Тауерз усе відключив. - Вона потерла затерту шию. - Я, зізнатися, теж. Він міг це зробити з дистанційного пульта, міг попросити помічника. З висновку Міри зрозуміло, що йому необхідно якомога частіше вислуховувати похвали, тож, можливо, у нього є партнер. Найімовірніше - жінка, сильна і владна.

- Мати?

- Можливо. Але не можна виключати й інших варіантів. Йому хочеться вважати, що це його шоу, де в кожного має бути своє місце.

Єва зробила крок до екрана, пильно подивилася на людину в довгому пальто і шоферському кашкеті.

- Дуже схоже на театральний костюм, - пробурмотіла вона. - Це ще одна приналежність гри. Не тільки маскування, але це ще й образ - немов іде п'єса, у якій він грає головну роль. Але ось, подивися, тут видно, що ми застали його зненацька. Поза змінилася, він явно в паніці. Не втримався і зробив крок назад - інстинктивно відступив. Вільна рука пішла вгору - жест самозахисту. Готова заприсягти, що він витріщив очі.

Єва насупилася і нахилилася до екрана.

- Не можу зрозуміти, куди він дивиться, - очей же не видно. Тільки поворот голови. Може, на Бакстера, який потягнувся до пістолета? Або на Макнаба, який вривався головою у двері?

- З цієї точки видно обох.

- Ага. Як тобі здається, Бакстер схожий на лягавого? Чи на звичайного швейцара, який хоче дістати рацію?

- Мабуть, усе-таки на лягавого, - відповів Рорк. - Подивися, як він рухається. - Він велів комп'ютеру повернутися на тридцять секунд назад і програти епізод спочатку. Кімната наповнилася гавкотом, шумом, і Рорк прибрав звук. - Дивись - як за підручником. Розворот, коліна напівзігнуті, права рука тягнеться до кобури. У швейцарів рації на поясі, а цей лізе під пахву.

- Але подивися, як усе швидко сталося! Дивно, що він узагалі встиг щось помітити.

- Якщо він коли-небудь мав справу з поліцейськими і знає їхні звички, йому було достатньо. А ось Макнаб не схожий на лягавого і рухається зовсім по-іншому... Послухай, а що, якщо вбивця просто впізнав його?

- Макнаб працює тільки у себе у відділі, він сам мені скаржився. Щоправда, вони обидва електронники, може, десь перетиналися. Чорт забирай, треба було мені це передбачити! І навіщо я його відправила?

- Припини себе лаяти. Я бачив, як ти вела операцію. Усе було розраховано чудово.

- І все-таки я програла, - похмуро усміхнулася Єва.

- Гра ще не закінчена. Але на сьогодні - все. Пора в ліжку.

Вона збиралася сказати те саме, але звичка сперечатися виявилася сильнішою.

- У тебе тільки одне на думці!

- Ти ж сама сказала, що вийшла заміж заради сексу.

Єва засунула руки в кишені.

- Це я сказала, щоб досадити сексуально стурбованому вбивці-маніяку.

- Зрозуміло. Отже, ти вийшла заміж не для сексу?

- Ну, чому... Секс часом розважає.

- Але сьогодні вночі ти втомилася і розважатися не хочеш?

Вона лукаво примружилася.

- Це хто сказав?

Рорк розсміявся, обійняв її за талію і повів до ліфта.

- Дорога Єво, думаю, ти і в пеклі будеш із чортами сперечатися.

- Напевно. - Вона позіхнула і притулилася до нього. - Машину, яку він залишив біля готелю, відвезли на експертизу, - повідомила Єва, виходячи з ліфта. - Вона взята в оренду і, до речі, оплачена з рахунку Соммерсета.

- Я змінив усі номери своїх рахунків, - сказав Рорк, коли вони вляглися. - Уранці зроблю те саме з рахунками Соммерсета. Тепер йому буде нелегко до них дістатися.

- Поки що нічого суттєвого не виявлено. Рукавички, кілька волосків, ворсинки з килима... Зараз їх перевіряють.

- Чудово. - Він погладив її по голові. - А тепер відключайся.

- Боюся, що він змінить мету, оскільки сьогодні промахнувся. - Голос Єви став тихішим, глухішим, і Рорк притиснув її до себе. - Скоро - новий раунд...

Рорк подумав, що вона має рацію. Але зараз - не до цього. Нехай як слід виспитьсся.

Патрік Мюррей був п'яніший за звичайний. Він ніколи не вважав себе поборником тверезості, але до свинського стану намагався не напиватися. Однак сьогодні, коли клуб "Русалонька" о третій годині ночі зачинився, він був саме в такому стані.

Дружина пішла від нього. Знову пішла...

Лоретту він любив з усією пристрасстю - щоправда, часом пляшечку "Джемісона" любив не менше. Свою дорогоцінну він зустрів у цьому самому клубі п'ять років тому. Вона брала участь у новому аквашоу - пірнала, оголена, як рибка, у величезний скляний акваріум. Для Пата це було кохання з першого погляду.

Він думав про це, намагаючись поставити стілець ніжками вгору на стіл. Але сьогодні він випив забагато віскі, в очах темніло, руки не слухалися, і клятий стілець весь час зісковзував на підлогу. А треба було ще вимити запльовану й залиту віскі підлогу, відскребти туалети, начистити унітази й раковини, провітрити окремі кабінети...

Патрік найнявся прибиральником у клуб "Русалонька" п'ять років і два місяці тому, а потім його пронизала стріла Купідона, коли він побачив, як Лоретта робить піруети у воді. Її шкіра, ніжно-золотистого, як у витриманого віскі, відтінку, тьмяно поблискувала, розкішні чорні кучері пливли по блакитній воді акваріума, очі за захисними лінзами здавалися фіалковими.

Пат випростався, поставив-таки стілець і поліз у кишеню за маленькою пляшечкою віскі. Осушивши її одним ковтком, він акуратно поклав пляшку в урну.

Йому було двадцять сім, коли він уперше побачив незрівнянну Лоретту. Це сталося на другий день його перебування в Америці. Пат був змушений покинути Ірландію поспіхом - через деякі неприємності із законом і з невиплаченими картковими боргами, - але зате в Нью-Йорку він зустрів свою долю.

П'ять років потому він шкреб усе ту саму підлогу, пхав у кишеню дріб'язок, який йому залишали відвідувачі, і оплакував втрату своєї Лоретти.

Доводилося визнати, що не у всякого вистачить терпіння на людину, яка поглинала віскі літрами...

У Лоретти був розмір XXL. На зріст п'ять футів десять дюймів вона важила двісті фунтів і здавалася вдвічі більшою за Патріка Мюррея. Він був людиною мініатюрною, навіть збирався колись стати жокеєм, але через часте похмілля зазвичай пропускав ранкові тренування. Волосся в нього було яскраво-руде, кольору стиглої моркви, обличчя всіяне веснянками. Лоретта часто говорила йому, що він підкорив її серце поглядом хлоп'ячих яскраво-синіх очей.

Перший раз він, звісно, заплатив їй за ніч - адже цим вона заробляла на життя. Вдруге теж заплатив, зате запропонував їй повечеряти разом. Лоретта змусила його заплатити і за ці дві години, але він не заперечував. Третього разу Пат приніс їй двофунтову коробку шоколадних цукерок, і вона віддалася йому безплатно.

Через кілька тижнів вони одружилися. Три місяці він майже не пив, потім зірвався, і Лоретта його послала. Утім, вона скоро повернулася, оскільки по-своєму була прив'язана до свого жокея.

Так це тягнулося п'ять років. Два дні тому Пат обіцяв їй, що ляже в клініку. Він так і збирався зробити, але трохи випив і вирушив на іподром - він усе ще любив коней...

Тепер Лоретта вимагала розлучення, і серце його було розбите. Пат стояв, спершись на швабру, і сумно дивився на порожній акваріум.

Лоретта сьогодні виступала двічі. Вона цінувала свою роботу, і він поважав її за це. Він навіть стерпів те, що вона продовжувала використовувати свою ліцензію професійної повії. За секс платили краще, ніж за миття підлог або за участь у шоу, а вони так мріяли про будиночок десь у передмісті...

Сьогодні ввечері Лоретта відмовилася з ним розмовляти. Після шоу вона вилізла з акваріума, накинула на себе смугастий халат - його подарунок до дня народження - і разом з іншими русалками вийшла.

Вона відмовлялася пускати його у квартиру, у своє життя і - про це він боявся думати - у своє серце.

Біля чорного входу задзвонили.

- І куди біжить час? - сумно похитав головою Пат. - Уже ранок...

Він, похитуючись, побрів коридором, тремтячими руками набрав код, відчинив сталеві двері. Перед ним стояв хтось у довгому чорному пальті й усміхався.

- Ще ніч, чи що? - запитав Пат.

- Кажуть, перед світанком завжди темніше. - Чоловік зробив крок усередину і простягнув руку в рукавичці. - Ти мене пам'ятаєш, Падді?

- Я вас знаю? Ви з дому? - Пат потиснув простягнуту руку.

Уколу він навіть не відчув - просто похитнувся і впав.

- Так, Падді, з дому. І тебе туди зараз відправляю. - Він повернувся й акуратно замкнув за собою двері.

Таку невелику людину, як Пат, було неважко перетягнути до зали. Там убивця поставив валізку на стіл, дістав усе необхідне, потім перевірів лазерний пістолет, - вистрілив у стелю - і задоволено посміхнувся.

Тихо наспівуючи собі під ніс, він натиснув на кнопку - злити воду з акваріума. Це було схоже на те, наче б спустили воду у величезному туалеті, і убивця знову посміхнувся. Підійшовши до Пата, він ткнув його ногою під ребра.

Ні стогону, ні зітхання.

Убивця нахилився над лежачим, намацав пульс і насупився. "Та цей тип смертельно п'яний, - зрозумів він. - І доза виявилася для нього великою". Роздратований цим прорахунком, він дістав шприц з амфетаміном, зробив укол у руку - жодної реакції. Убивця розлютився.

- Прокидайся, виродку!

Він з розмаху вдарив Пата по обличчю - нехай прийде до тями, нехай знає, що відбувається, - але ляпаси не допомогли. Тоді він став лупити його кулаками, поки не

хлинула кров, прямо на рукавички. Голова Пата моталася, як у ганчір'яної ляльки, однак до тям він так і не прийшов.

Убивця важко дихав, в очах стояли сльози. Господи, у нього тільки дві години! Хіба можна все передбачити? Невже господь залишив його? Якби не Даллас, він би вже розібрався з цією свинею Брайаном, а Пат почекав би день-другий. Він би придивився до його звичок, зробив би все з толком, не поспішаючи...

Почувши тріск, він обернувся і зрозумів, що сам відкинув стілець і розбив дзеркало за стійкою. Ну і що? Це всього лише якийсь смердючий секс-клуб, яких повно в цьому смердючому місті. З яким задоволенням він би розніс його весь, підпалив би і милувався б полум'ям! Господь вигнав тих, хто торгує, хіба ні? Він обрушив праведний гнів на мініяйл, блудниць і грішників. Вбивця мріяв про те саме, але часу на це не було. Крім того, він усвідомлював, що його місія не в цьому.

На сьогодні його ціль - Патрік Мюррей.

Він узяв лазер. "Доведеться вирізати око, поки Пат непритомний", - вирішив він і взявся за роботу.

Йому самому сподобалося, як акуратно в нього все вийшло - як у хірурга. У перший раз він нервував, тремтіли руки. Але все-таки зробив - зробив те, що мав зробити! І він не зверне зі свого шляху, не зупиниться. Він прикінчить їх усіх.

Вбивця опустил око в пляшечку з прозорою рідиною. Його, на жаль, доведеться залишити тут. Треба рухатися далі, тому око Пата Мюррея йому не вдасться додати до своєї колекції.

Досить того, що він його вирвав. Око за око.

Коли він поволік Пата до акваріума, той застогнав.

- А, прокидаєшся, грішник? - Важко дихаючи, він звалив Пата на плече і потягнув сходами.

Убивця пишався тим, що може тягнути дорослу людину на собі. Раніше б не зміг. Він був слабкою, хворобливою дитиною, але знайшов у собі сили змінитися. Слухав, що йому говорили, робив те, що потрібно. Зміцнював і тіло, і дух, доводив до досконалості. І час прийшов...

Він поклав Пата на дно порожнього акваріума, дістав портативний дріль, просвердлив у підлозі кілька дірок, наспівуючи за роботою свій улюблений псалом, вставив у них кайдани, перевірів, чи добре тримаються, а потім почав стягувати з Пата одяг.

- Нагими ми приходимо у світ, нагими й помираємо! - сказав він бадьоро і засунув худі щиколотки Пата в кайдани. Уважно подивившись йому в обличчя, він помітив, як сіпнулися повіки. - Цікаво, чи голосно ти будеш благодіяти про пощаду?

Убивця витягнув із кишені медальйон, кинув його поруч із лежачим Патом. Потім шанобливо приклався губами до статуетки Діви Марії і поставив її на підлогу.

- Ти мене пам'ятаєш, Падді?

Продираючись крізь нелюдський біль, Пат приходив до тями. Він застогнав, завизгнув і нарешті закричав:

- Господи Ісусе, що це?!

- Відплата!

Пат, схлипуючи, потягнувся рукою до обличчя, намагаючись прикрити те, що боліло найбільше.

- Боже мій, око! Я втратив око!

- Він не загублений, - розсміявся вбивця. - Він на столі, он там.

- Що відбувається? Що... - Пат сіпнувся, але кайдани тримали його. - Вам потрібні гроші? Але їх усі забирають після закриття. А шифру сейфа я не знаю. Я просто прибиральник...

- Гроші мені не потрібні.

- Що ж вам потрібно? Що ви зі мною зробили?! Пресвята Діва Марія! Чого ви хочете?

- Не згадує імені її! - Убивця з розмаху вдарив Пата кулаком в обличчя. - Не смій вимовляти її ім'я! Ще раз скажеш - і я вирву твій язик!

- Я не розумію... - вив Пат. - Що ви від мене хочете?

- Твоє життя. Я прийшов забрати твоє життя, П'ятнадцять років я чекав - і день настав.

З єдиного ока Пата котилися сльози, біль був нестерпним. І все-таки він тягнув руку, намагаючись схопити вбивцю за ногу, але пальці його ловили лише повітря.

- Усе це дуже кумедно, проте в мене жорсткий розпорядок. - Убивця підійшов до сходів, швидко ними піднявся і зістрибнув з іншого боку, а знизу лунали стогони й благання Пата. - Вода накриє тебе приблизно за годину. Через годину, - повторив він, посміхаючись і дивлячись на Пата вже зовні, через скляну стіну. - На той час ти збожеволієш від болю і страху. Вода підніматиметься повільно - до щиколоток, до колін, до талії. Ти намагатимешся вивільнитися з кайданів, але це не допоможе. Талія, груди, шия...

Продовжуючи посміхатися, убивця увімкнув воду.

- Чому ти це зробив, виродку? - закричав Пат.

- Не здогадуєшся? Ну, нічого. У тебе є година на роздуми.

Він опустився на коліна, перехрестився, молитовно склав руки і віддав господа подяку.

- Ти молишся? Молишся?! - Пат дивився на статуєтку. - Пресвята Богородиця, - прошепотів він. - Діва Марія!

І він теж став молитися - пристрасно, ревно. Якщо вона заступиться за нього, він дасть обітницю і більше ніколи не питиме.

Кілька хвилин двоє людей - одна в акваріумі, інша зовні - стояли на колінах одна проти одної. Потім один із них піднявся на ноги й усміхнувся.

- Пізно молитися. Ти проклятий - проклятий відтоді, як продав свою душу дияволу.

- Я ніколи цього не робив! Я не знаю тебе! - Вода вже плескалася біля ніг Пата. - Ти мене з кимось переплутав...

- Ні. Просто прийшов до тебе раніше, ніж мав намір, - У нього ще був час, тож він підійшов до бару і взяв собі пепсі. - Сподіваюся, ти згадаєш мене перед тим, як помреш, Пат. Згадаєш, хто я і звідки.

Він розкрив баночку, тихо наспівуючи, підійшов до акваріума, сів на стілець і став милуватися виставою.

Телефон задзвонив рівно о п'ятій ранку, і Єва одразу ж схопилася. Серце шалено калатало. За мить вона зрозуміла, що причиною цьому не дзвінок, а сон, який вона щойно бачила. Дзвінка Єва чекала давно і була до нього готова.

- Лейтенант Даллас, - сказала вона в слухавку, рукою відсторонивши Рорка.

- Ти думала, що зможеш мене провести, але помилилася. Брайану Келлі не втекти від долі. Я все одно вб'ю його, але в інший час і в іншому місці.

- Що, злякався, друже? Я бачила, як ти затремтів, коли зрозумів, що ми на тебе чекаємо. Ми знали все, що ти збираєшся зробити.

- Але ви мене не змогли зупинити. І наздогнати не змогли.

- Ми поруч. Ми дихаємо тобі в спину, хіба не чуєш?

- Ви не так вже й близько. Зараз я дивлюся, як помирає людина. Хочеш послухати, як вона кричить?

Він швидко відключив систему зміни голосу і розгорнув слухавку. Від несподіваних криків у Єви кров застигла в жилах.

- Так, і хто ж із нас обманщик? - Вона дуже намагалася говорити спокійно. - Перед тим, як іти до нього, ти мав загадати мені чергову загадку. Так було з Бренненом. Що це за гра, якщо ти відмовляєшся ризикувати?

- Він ще не помер, і, думаю, у тебе достатньо часу.

Єва вже вилізла з ліжка і швидко одягалася.

- А де ключ?

- Добре, все буде зовсім просто. Вечеря, танці й голі русалки. Зараз закрито, але все одно - ласкаво просимо. Водичка чудова. Він скоро почне пускати бульбашки, тож покватіться, лейтенанте.

- Клуб "Русалонька", - сказав Рорк, щойно вона поклала слухавку. - Оголені танцівниці в акваріумі.

Він встиг одягнутися раніше за неї, і вони разом вбігли в ліфт.

Дістаючи рацію, Єва підозріло глянула на Рорка.

- Слухай, чи не ти власник клубу?

- Ні, - він похмуро подивився на неї. - Але раніше цей клуб справді був моїм.

Вони мчали на південь по сплячому місту. Сонце над Іст-Рівер тільки починало підніматися. Небом повільно пливли величезні пухнасті хмари.

Рорк вів машину сам, намагаючись не виїжджати на Бродвей, де життя не завмирало ні на мить. Єва сиділа поруч, і він фізично відчував хвилю напруження - і розчарування, яку випромінювала від неї.

- Неможливо передбачити всі ходи божевільного, - зауважив Рорк.

- Так, але в нього була чітка схема, а зараз вона розпадається. Я не можу її зібрати, - "Думай, думай, думай!" - твердила собі Єва. - Ти знаєш людину, яка володіє клубом "Русалонька"?

- Особисто ні. Сам я його придбав багато років тому. Одне з перших моїх володінь у центрі. Навіть не придбав, а виграв у кості. І за кілька років продав із мінімальною вигодою.

Помітивши довжелезний автобус, що перетинав Сьому авеню, він звернув на захід.

- Жертва - або власник, або хтось зі співробітників. - Єва витягла портативний комп'ютер. - Сайлас Тікініка... Знайоме ім'я?

- Ні.

- Тоді, будемо сподіватися, він мирно спить у своєму ліжку. Треба перевірити персонал.

- Ми майже приїхали, - сказав Рорк. - Скоро й так дізнаємося.

Неонова вивіска біля входу - гологруда русалка із зеленим хвостом - не горіла. Провулок був майже порожній. У цьому районі мало хто мав власні автомобілі. Якби не система охорони на машині Рорка, він міг би, вийшовши з клубу, не виявити її біля входу.

Він помітив пару фігур, що стояли біля дверей сусіднього будинку. Почувши виття сирени, що наближалася, вони розчинилися в досвітній імлі.

- Патруля чекати не буду, - сказала Єва, дістаючи одночасно пістолет і електронний ключ. - Візьми другий, - простягнула вона Рорку запасну зброю. - Але врахуй, він має зникнути, коли приїдуть поліцейські! Заходиш ліворуч.

Зал був залитий світлом, гриміла музика. Єва метнулася праворуч - і закричала, побачивши людину, яка залазила сходами до акваріума:

- Стояти! Руки за голову!

- Мені треба його витягнути, - сказав Соммерсет, відпускаючи перекладину. - Він тоне.

- Забирайтеся! - Єва відкинула його від сходів. - Рорк, знайди, де зливається вода. Швидше! - Вона піднялася по сходах і пірнула в акваріум.

У воді плавали кров'яні розводи, що нагадували екзотичних риб. У людини, прикутої до дна, посиніли губи, єдине вціліле око було відкрите. Єва побачила, що його руки і щиколотки в крові - він намагався вивільнитися з кайданів. Вона пригорнулася губами до його рота і вдихнула в нього повітря.

Коли Єва виринула на поверхню, їй здавалося, що в неї зараз розірвуться легені. Зробивши глибокий подих, вона знову занурилася у воду. Погляд її ковзнув по статуетці Богородиці, що дивилася суворо і суворо на чергову жертву.

Пірнувши втретє, вона крізь товщу води побачила Рорка, який піднімався сходами.

Він встиг зняти піджак і черевики і жестом показав їй, щоб вона випливала. Вони працювали парою - робили штучне дихання по черзі.

Коли вода опустилася настільки, що можна було стояти, Єва крикнула:

- Соммерсет!

- Єво, вгамуйся. Він нікуди не піде.

- У мене немає часу сперечатися. Ти можеш зламати замки на кайданах?

Рорк, віддихавшись, поліз у кишеню, витягнув складаний ніж.

- Ось і твої приспіли.

- Я розберуся з ними. Подивися, що можна зробити.

Вона відкинула мокрий чубок з очей і крикнула чотирьом поліцейським, які вбігли до зали:

- "Швидку" сюди, швидко! Апарат штучного дихання. У нас потопельник. Скільки пробув під водою - неясно, але пульс не прощупується. Хто-небудь, вимкніть цю кляту музику! Усім надіти рукавички!

Вода була вже біля колін, і Єва тремтіла від холоду. Усе тіло нило. Вона побачила, як Рорк відкрив перший замок.

Коли був відкритий і другий, вони поклали тіло на дно басейну, і Єва почала робити масаж серця.

- Потрібні ковдри, аптечка. - Музика нарешті замовкла, і її слова рознеслися луною по заду. Єва зрозуміла, що в неї дзвенить у вухах. - Ну давай же, прокинься! - вигукнула вона і, нагнувшись, знову стала робити штучне дихання.

- Давай, я. - Рорк опустився на коліна поруч із нею. - А ти займися місцем злочину.

- Медики зараз під'їдуть, - пробурмотіла вона. - Не можна зупинятися.

- Я не буду.

Вона кивнула, Рорк поклав свої руки на її і увійшов у ритм.

- Хто це, Рорк?

- Не знаю. - Він розгублено глянув на неї. - Просто не знаю.

Єва зрозуміла, що вибиратися з акваріума набагато важче, ніж у нього залазити. Нагорі в неї запаморочилося в голові. Вона віддихалася, а потім стала обережно спускатися.

Біля підніжжя сходів стояла Пібоді.

- Медики їдуть за мною слідом, Далласе.

- Боюся, занадто пізно. Не знаю, чи зможуть вони його повернути. - Вона глянула через скло на Рорка, який продовжував працювати. - Розділіть поліцейських на дві команди і приступайте до огляду. Вбивцю ви, зрозуміло, не знайдете, але про всяк випадок усе перевірте. Замкніть усі двері. Увімкніть запис.

Пібоді подивилася через Євине плече на Соммерсета, який стояв у кутку і не зводив очей з Рорка.

- Що ви збираєтеся робити?

- Виконувати свою роботу. А ви займіться своєю. У вас є набір першої необхідності?

- Є.

- Я ним скористаюся. - Вона взяла в Пібоді сумку. - Починайте, - веліла вона, і тут вбігла команда медиків. - В акваріум! Утопленик, пульсу немає. Штучне дихання - останні десять хвилин.

Єва відвернулася, розуміючи, що тут їй робити більше нічого, і пішла до Соммерсета. У черевиках хлюпала вода, з одягу і волосся текло струмками. Шкіряна куртка, здавалося, важить тонну, вона стягнула її і жбурнула на стіл.

- Чорт би вас побрав, Соммерсет! Вас заарештовано. Підозра в замаху на вбивство. Ви маєте право...

- Коли я приїхав, він був ще живий. Я майже впевнений, що він був живий. - Він говорив тихо і повільно; по його очах Єва зрозуміла, що він у стані шоку. - Мені здалося, я бачив, що він рухається.

- Розумніше буде, якщо ви почекаєте, доки я ознайомлю вас із вашими правами та обов'язками, а потім уже почнете давати свідчення. - Вона понизила голос: - А найрозумнішим буде, якщо ви закриєте рота і відкриєте його тільки після того, як Рорк знайде вам адвоката. Тож, будьте розумницею, заткніться.

Однак від адвоката Соммерсет відмовився. Увійшовши в кімнату для допитів, Єва виявила, що він сидить за столом, дивлячись прямо перед собою.

- Ви мені не знадобитеся, - сказала вона поліцейському, підійшла до столу і сіла. Єва встигла переодягнутися в сухе, випити кави і поговорити з медиками. Їм вдалося повернути до життя людину, упізнану як Патрік Мюррей, і тепер вони продовжували за це життя боротися.

- Поки що це розцінюється як замах на вбивство, - сказала вона спокійно. - Мюррей живий, але він у комі, і навіть якщо вийде з неї, може виявитися, що мозок пошкоджений незворотно.

- Мюррей?

- Патрік Мюррей, ще один хлопчина з Дубліна.

- Я не пам'ятаю ніякого Патріка Мюррея. - Соммерсет пригладив тремтячою рукою волосся, обвів невидячим поглядом кімнату. - Я... я б хотів випити води.

- Так, звісно. - Вона простягнула йому склянку. - Чому ви не дозволили Рорку викликати адвокатів?

- Це до нього не має стосунку. А мені приховувати нічого.

- Ви - ідіот! - Єва з гуркотом поставила перед ним глечик. - Ви навіть не уявляєте собі, що почнеться, коли я увімкну маґнітофон. Ви опинилися на місці злочину, особа, яка веде розслідування, застала вас за тим, як ви вилазили з...

- Я ліз нагору, - обірвав її Соммерсет: слова Єви змусили його повернутися до реальності. - Я ліз в акваріум.

- Вам це доведеться довести. І насамперед - мені.

Вона втомлено запустила пальці у волосся, і Соммерсет насупився. Він побачив, як почервоніли в неї від води очі, як змарніло обличчя.

- Цього разу я не можу вас вигороджувати, - попередила Єва.

- Я від вас нічого й не очікую.

- Чудово. Тоді почнемо. - Вона ввімкнула магнітофон. - Допит Лоуренса Чарльза Соммерсета у справі про замах на вбивство Патріка Мюррея. Веде допит лейтенант Єва Даллас. Початок о восьмій п'ятнадцятій. Допитуваний ознайомлений зі своїми правами і наразі відмовляється від адвоката. Правильно?

- Правильно.

- Що ви робили в клубі "Русалонька" о шостій тридцять ранку?

- Приблизно о шостій п'ятнадцятій мені зателефонував невідомий і велів їхати туди негайно - і одному.

- Ви завжди їздите в секс-клуби, якщо вам телефонує невідомий і велить це зробити?

Соммерсет смерив Єву нищівним поглядом, що її навіть потішило. "Здається, старий приходить до тями", - подумала вона.

- Мені сказали, що там перебуває моя подруга, і, якщо я не виконаю інструкцій, вона постраждає.

- Яка подруга?

Він налив собі води, зробив ковток.

- Одрі Моррел.

- Так, я пам'ятаю. Вона була вашим алібі, коли вбили Бреннена. Утім, вельми сумнівним алібі. Ви переконані, що знову хочете її використати?

- Не треба сарказму, лейтенанте. Мені справді телефонували, має залишитися запис.

- Це ми перевіримо. Отже, невідомий велів вам їхати в клуб "Русалонька". Ви знали, де він розташований?

- Ні. Я не маю звички відвідувати подібні заклади, - натягнуто сказав Соммерсет. - Він повідомив адресу.

- Яка попереджувальність! Він погрожував вам? Що саме він вам сказав?

- Він сказав... дав зрозуміти, що зробить з Одрі те, що зробили з Марленою.

Єві раптом стало страшенно шкода його, але показати цього вона не могла.

- Соммерсет, у вас у будинку є поліцейський. Чому ви навіть мені не розповіли про можливу загрозу?

Він подивився на неї холодно і суворо, але Єва прекрасно бачила, що за гордістю ховався страх.

- Я не маю звички покладатися на департамент поліції.

- Якби це було не так, ви б зараз тут не сиділи. - Їхні погляди зустрілися, і вона нахилилася до нього. - Ви розумієте, що сталося три вбивства, і у всіх випадках ви опинилися під підозрою? Так, докази були непрямими і результат тестування для вас благополучний, але, тим не менш...

Вона злилася на нього за дурну поведінку, за неприязнь до неї, що завадила йому попросити в неї допомоги.

- Отже, ви стверджуєте, що отримали анонімний дзвінок і саме тому опинилися на місці злочину.

- Це не твердження, це факт. Я не міг ризикувати життям ще однієї близької мені людини. Не мав права. Після розмови з невідомим я діяв так, як вважав за необхідне.

Єві було б легше, якби вона не розуміла його так добре.

- Усі чотири злочини напевно скоєні однією і тією ж особою - на це вказують і спосіб, і місце дії, і... деякі інші деталі. - Вона вийняла з сумки невелику скляну баночку. Там плавала майстерна імітація ока Патріка Мюррея - хірурги сподівалися, що справжнє око ще вдасться вживити.

- Ви вірите в девіз "Око за око"?

- Колись вірив. - Голос Соммерсета злегка тремтів. - Тепер я не знаю, у що вірити.

Єва дістала статуетку мадонни і поставила на стіл.

- Пресвята Діва, - сказала вона. - Іноді мені здається, що Марлена схожа на неї.

- Їй було чотирнадцять років. Всього чотирнадцять! - В очах Соммерсета стояли сльози. - Я повинен вірити, що вона знайшла спокій. Щоб вижити, я повинен вірити. Невже ви думаєте, що я міг зробити все це заради неї? - Він прикрив очі, намагаючись зібратися з силами. - Вона була ніжною і чистою. Я більше не відповідатиму на запитання про неї.

Єва кивнула і встала. Він встиг побачити в її очах іскру співчуття і хотів було щось сказати, але вона заговорила сама:

- Ви розумієте, що у всіх цих злочинах дуже багато залежало від електроніки? Мені доведеться перевірити ваш телефон.

Соммерсет знову не знав, що сказати. Ну що це за жінка?! Секунду тому вона йому співчувала, а тепер знову веде допит.

- Я ж сам запропонував вам це зробити.

Єва знову сіла. Вона вже перестала думати про Марлена - вона працювала.

- Ви намагалися зв'язатися з Одрі Моррел?

- Ні, я...

- Як ви дісталися до клубу "Русалонька"?

- На своїй машині. Дотримуючись інструкцій, я припаркував її біля бічного входу в клуб, на П'ятнадцятій вулиці.

- Як ви потрапили всередину?

- Двері були не замкнені.

- Що сталося потім?

- Я крикнув, що прийшов. Але ніхто не відгукнувся. Дуже голосно грала музика. Я увійшов до зали - і відразу ж побачив його в акваріумі. Мені здалося, що він ворушиться, що ворушаться губи. Його очей... Очі не було, все обличчя в крові. - Він згадав усе, що тоді побачив, і зблід. - Вода ще лилася в акваріум. Я не знав, як її вимкнути, і поліз по сходах, вирішивши, що витягну його. І тут з'явилися ви.

- Як ви збиралися його витягувати? Він же був прикутий до підлоги.

- Я цього не бачив. Я бачив тільки його обличчя.

- Ви знали Патріка Мюррея по Дубліну?

- Я знав багатьох людей. Патріка Мюррея я не пам'ятаю.

- Добре, давайте спробуємо ще раз.

Єва допитувала його дві години, у жорсткому ритмі. Соммерсет жодного разу не збився. Вийшовши з кімнати, вона покликала Пібоді.

- Дізнайтеся, чи видали мені новий автомобіль і в який бокс поставили. Повідомте мені і будьте там за п'ять хвилин.

- Слухаюся, мем. А він усе витримав, - зауважила вона. - Якби мене так допитували, я б зізналася, тільки щоб мене залишили в спокої.

"Так, витримав, - подумала Єва. - Але після допиту став виглядати на десять років старшим. Старий, хворий, втомлений..." У неї стиснулося серце.

- За сьогоднішній ранок він міг би отримати приз за дурість, - пробурмотіла вона і пішла коридором.

Рорка вона знайшла, як і очікувала, у себе в кабінеті.

- Я дозволяю тобі поговорити з ним десять хвилин. Роби, що хочеш, але вмов його взяти адвоката.

- Що сталося? Як він там опинився?

- Немає часу, він сам тобі розповість. У мене деякі справи, приблизно на годину. А потім я поїду додому з Пібоді. Нам треба провести обшук. Строго кажучи, ордер мені не потрібен, тому що він живе у твоєму будинку, але ти можеш бути проти.

- Я жодним чином не буду проти. Мені не менше, ніж тобі, хочеться з усім розібратися.

- Тоді зроби послугу - не з'являйся вдома до трьох. І Соммерсет, якщо його випустять під заставу, теж нехай не з'являється,

- Добре. Ви впізнали жертву?

- Його звать Патрік Мюррей, він ледь живий. У клубі працював прибиральником. Мені треба зв'язатися з його дружиною.

- Пат Мюррей? Господи, я його не впізнав.

- Так ти був із ним знайомий?

- Ми не були друзями, але... - Тут він дещо нарешті згадав. - Він продав мені інформацію про те, де знайти Рора Макні. Напевно, потім комусь розповів. Він добре знав О'Маллі та інших, досить часто виконував дрібні доручення. - Рорк зітхнув. - А інформація його мені не знадобилася. Очевидно, тому я про нього навіть не згадав...

- Зате хтось інший згадав. Неважливо, стала в пригоді інформація чи ні. Він її тобі продав - і став зрадником. Тому потрапив до списку жертв.

Загула рація.

- Я знайшла вашу машину, лейтенанте. Гараж, сектор D, третій рівень, відсік 101.

- Зараз буду. Мені треба йти, - сказала вона Рорку. - Виклич адвокатів.

Він усміхнувся.

- Уже викликав годину тому. Зараз вони, мабуть, умовляють суддю відпустити Соммерсета під заставу.

Примчавшись до відсіку 101, Єва побачила Пібоді біля розкішної новенької "Санспот".

- Ви сказали 101?

- Так.

- А де ж мій автомобіль?

- Ось він, - кивнула Пібоді. - Саме цей.

Єва фиркнула.

- Такого не видають навіть капітанам!

- Нумери ті самі, я перевірила. Спочатку хотіла зателефонувати уточнити, але потім вирішила, що нам же краще.

- Ну що ж... Колір, щоправда, огидний - яскраво-зелений, а все інше згодиться. Напевно, щось переплутали, але поки що, думаю, ми цим скористаємося.

Пібоді залізла в салон, влаштувалася зручніше.

- А мені колір подобається. І сидіння такі м'які...

Єва ввімкнула запалювання і, почувши ласкаве бурчання мотора, схвально кивнула.

- Не чхає, не кашляє. Будемо сподіватися, що охоронна система працює.

- Є причини побоюватися?

- Ага. Я тепер усього побоююся. - Єва розвернулася і поїхала до виходу. - Ми їдемо до клубу "Русалонька". Я хочу спробувати знайти тих двох привидів, яких бачила сьогодні на світанку. А таку машину - навіть із поліцейськими номерами - хтось обов'язково спробує викрасти.

- Наскільки я знаю, у таких автомобілів захист повний - аж до того, що непрошених гостей б'є струмом.

- Це має допомогти, - кивнула Єва. - Обожду нову техніку! Пібоді, знайдіть мені номер Одрі Моррел у Лакшері Тауерз.

Одрі підійшла до телефону одразу - ніби чекала на дзвінок.

- Місіс Моррел, це лейтенант Даллас.

- Так, лейтенанте. Чим можу бути корисна?

- Не могли б ви мені сказати, де ви були сьогодні між п'ятою і сьомою годинами ранку?

- Тут, у квартирі. Я прокинулася на початку восьмої і працювала весь ранок. А чому ви питаєте?

- Доводиться. Мені б хотілося домовитися з вами про зустріч. Якщо вам зручно, завтра вранці, у вас.

- Так, будь ласка. Приходьте о дев'ятій, якщо це не займе більше години. О десятій тридцять у мене заняття.

- О дев'ятій? Чудово, дякую вам. Всього доброго. - Єва прилаштувалася в хвіст машинам, які терпляче чекали зеленого сигналу світлофора. - Той, хто телефонував сьогодні вранці Соммерсету, знав, що він небайдужий до Одрі. Хоча, по правді кажучи, важко собі уявити, що в цього старого пня може бути пасія.

- Я вже про це думала.

- І що ж?

- Я дедалі більше переконуюся, що ця людина не може діяти наодинці. Якщо, звісно, ми вважаємо, що Соммерсет невинний. Справа не тільки у вбивствах, а в самій схемі. Вбивця має знати розпорядок дня Соммерсета і має бути впевнений, що той від нього не відхиляється. А це означає, що хтось за ним стежить, поки вбивця робить свою справу. Крім того, судячи з психологічного портрета, вбивця - людина, яка потребує похвали, захоплення, нагороди. Хтось йому це забезпечує.

- Молодець, Пібоді!

- Але ви це і без мене знали, - зітхнула Пібоді.

- Неважливо. Все одно - молодець. Половина роботи слідчого полягає в логічних міркуваннях, і логіку ви простежили.

- А друга половина?

Єва не встигла відповісти - вони під'їхали до клубу "Русалонька". Двері були опечатані поліцією, жалюзі на вікнах опущені.

- Вуличні привиди рідко з'являються вдень, - зауважила Пібоді.

- Нічого, машина їх виманить. - Єва вийшла і почекала Пібоді. - Увімкніть сигналізацію.

Замки клацнули, і тут вона помітила якийсь рух біля дверей будинку навпроти.

- Плачу п'ятдесят доларів за інформацію, - сказала вона, майже не підвищивши голосу: привиди зазвичай чують усе, що хочуть почути. - Якщо я її отримаю, ми з помічницею не будемо перевіряти, чи є в будівлі заборонені до зберігання речовини.

Єва не повернула голови, але краєм ока побачила, як до неї підійшов дивний тип, сірий з ніг до голови. Волосся, обличчя, очі - все це було того ж кольору, що і його пальто. Голос у нього був шелесткий, пальці вихопили купюру, не торкаючись Євиної руки.

- Ви знаєте Патріка Мюррея, прибиральника?

- Бачив, чув, але не знаю. Так він же помер.

- Не зовсім. - "Він, як і ти, між цим світом та іншим, - подумала Єва. - Але в Патріка ще є шанс повернутися". - Ви бачили кого-небудь, хто входив до клубу на світанку?

- Бачив. - Сірі губи примари розтягнулися в зловісній усмішці. - Не знаю його.

- О котрій годині це було?

- Годинника немає. День, ніч... Один прийшов, коли була радше ніч, інший - коли був радше день.

- Двоє? - перепитала Єва. - Ви бачили, як у різний час сюди входили двоє людей?

- Один дзвонив, другий - ні.

- Який вигляд мав перший?

- Дві руки, дві ноги, голова. Як на мене, все на одне обличчя. Пальто гарне, чорне.

- Він ще був тут, коли прийшов другий?

- Ні. - Привид знову посміхнувся. - Один пішов, інший прийшов. Потім з'явилися ви.

- Ви там мешкаєте? - запитала вона, показавши на будівлю.

- Так, мені туди й час. Тут надто світло.

- Там і залишайтеся. Якщо ви мені знову знадобитеся, отримаєте ще п'ятдесят.

- Легкі грошенята, - сказав він і зник.

- Дізнайтеся його ім'я, Пібоді. Перевірте всіх мешканців.

- Слухаюся, мем. - Вона залізла в машину. - Двоє людей... Це підтверджує розповідь Соммерсета.

- Наш убивця не знав про привидів, тому не підстрахувався. А йому достатньо було дати грошей і пообіцяти ще.

- Мене від цих типів тремтіння бере. - Пібоді зробила запит у комп'ютері й чекала відповіді. - Коли на них дивишся, здається, що вони ось-ось пройдуть крізь стіну.

- Посидьте кілька років на транквілізаторах - так само будете виглядати. З'ясуйте всі імена: раптом наш привид вирішить-таки змінити свою обитель. Так, і ще зателефонуйте Макнабу, нехай їде до мене.

- Макнабу?

- Не злітсья. - Єво, увімкнула "двірники": пішов мокрий сніг. - Мені треба перевірити телефон Соммерсета. До речі, я дзвонила в лікарню, і мені сказали, що Мюррей може вибратися. Мозок пошкоджений незначно, рефлексі повертаються. Його дружина з ним.

Під'їхавши до будинку, Єва з незадоволенням поглянула на машину, що підкотила слідом, але тут же радісно вигукнула:

- Фіні!

Фіні виліз із машини - засмаглий, задоволений, у пом'ятих штанях, з безглуздим солом'яним капелюхом на потилиці.

- Привіт, дитинко! - Він витягнув із машини якусь коробку і, зігнувшись ледь не навпіл, потягнув до неї. - Ми щойно повернулися. Дружина надіслала тобі невеличкий подарунок - на знак подяки за те, що ви пустили нас пожити у свою хатину. Так, хатина незабутня! - Він закотив очі. - Пібоді, попросіть Даллас пустити вас туди тижнів на два. Це справжній палац у скелях над морем. Лежиш у ліжку, висовуєш руку з вікна - і зриваєш манго. Басейн там розміром із невелике озеро, а вже обслуговування... Ну,пустиш ти мене нарешті? Руки відвалюються, тут фунтів п'ятдесят чистої ваги.

- Звичайно. Я думала, ти повернешся тільки... - Дійшовши до дверей, Єва згадала, що сьогодні якраз той самий день, коли він мав повернутися. - Здається, я втратила лік часу.

Фіні поставив коробку на стіл у вестибюлі і розправив плечі.

- Ну, що новенького?

- Нічого особливого. Три вбивства й один замах. Усі - у серії, усі - з особливою жорстокістю. Убивця виходив на зв'язок зі мною особисто, обставив усе, як гру, причому з

релігійним відтінком. Остання з жертв у комі, але є надія, що викарабкається. Найнеприємніше - Рорк був знайомий з усіма жертвами по Дубліну, а Соммерсет - головний підозрюваний.

Фіні похитав головою.

- Усе як завжди. Знаєш, я два тижні дивився тільки спортивні новини... - Він раптово замовк і подивився на неї здивовано. - Соммерсет?

- По ходу справи введу тебе в курс. Зараз під'їде Макнаб.

- Макнаб? - Фіні відкинув свій солом'яний капелюх, а разом із ним - свій відпускний настрій - То тобі був потрібен детектив-електронник?

- Наш герой - комп'ютерний геній. У нього є такий блокіратор... Макнаб відстежив усе, що міг, і знайшов нарешті джерело, але лігва нам виявити не вдалося.

- Макнаб - тямущий хлопчина. Я з ним багато возився.

- Він скоро прийде, поговорить про свої електронні дурниці. Зараз мені треба зняти дані з телефону. - Вона зупинилася перед входом у житло Соммерсета. - Підеш із нами чи поїдеш додому?

- Я тільки зателефоную дружині, скажу, щоб не чекала до вечері.

Єва посміхнулася.

- Ох, Фіні, як же я за тобою скучила!

- Дружина багато знімала на відео. Вона хоче, щоб ви з Рорком наступного тижня повечеряли в нас і все подивилися. - Він обернувся до Пібоді. - Ви теж запрошені.

- Капітане, я не хочу заважати...

- Ні вже, Пібоді, страждати - так усім разом, - усміхнулася Єва. - Наказ старшого за званням.

- Ще один привід боротися за підвищення, - задумливо сказала Пібоді. - Дякую вам, лейтенанте.

- Не вартє подяки. Увімкніть диктофон, Пібоді. Лейтенантка Єва Даллас, капітан Раян Фіні та сержант Делія Пібоді входять у квартиру Лоуренса Чарльза Соммерсета для проведення обшуку.

Єва ніколи раніше не заглядала до Соммерсета, і тим сильніше вона була вражена. Вона очікувала побачити щось суворе й утилітарне, у мінімалістському стилі, а опинилася в

чарівній вітальні в блакитних і зелених тонах, з милими дрібничками на столиках світлого дерева, м'якими кріслами й дуже приємною атмосферою.

- Хто б міг подумати! - похитала головою Єва. - Подивишся на все це - і уявляєш собі людину гостинну і доброзичливу. Фіні, будь добрий, займися комунікаційним центром. Напевно, це Макнаб, - сказала вона, почувши дзвінок. - Впустіть його, Пібоді, а потім займіться вітальнею. Я піду в спальню.

З вітальні вели чотири двері. В одній кімнаті знаходився комунікаційний центр, яким займався Фіні, інша виявилася кухнею, туди Єва вирішила зазирнути пізніше.

Дві спальні розташовувалися одна навпроти одної. Одна була перетворена на майстерню. Єва подивилася на акварель, що стояла на мольберті, і здогадалася, що це натюрморт, лише побачивши на столику біля вікна величезну вазу з рум'яними яблуками і соковитим виноградом. На картині Соммерсета фрукти здавалися підгнилими.

- Краще робити те, що вмієш, - пробурмотіла вона і пішла в спальню.

Ліжко було величезне, з розкішним тканим покривалом. У шафі висіло дві дюжини костюмів, чорних і не відрізнити один від одного. Начищені до блиску чорні туфлі були акуратно розкладені по коробках.

Із шафи вона й почала - перевірила кишені, пошукала, чи немає кнопки, що відкриває потаємні двері.

У сусідній кімнаті Фіні з Макнабом жваво розмовляли про незбагненні розуму простого смертного речі. Переглядаючи шухляду за шухлядою комод, Єва відганяла від себе неприємні думки про те, що вона ристься в спідній білизні Соммерсета.

Минула година. Єва вже збиралася покликати Пібоді допомогти їй перевернути матраци, як раптом погляд її впав на акварель, що висіла над столом.

"Дивно, - подумала вона, - всі інші картини - а в Соммерсета їх стільки, що вистачило б на невелику галерею, - висять групами, а ця красується на самоті. І намальовано дуже непогано..."

Єва розгледіла картину уважніше. На ній був зображений юнак з ангельським обличчям, який тримав у руках оберемок квітів. Когось цей хлопчик їй нагадав. Щось в очах... Єва підійшла ближче і стала розглядати обличчя.

- Хто ти такий? - вголос запитала вона. - І чому висиш тут, у кімнаті Соммерсета?

"Ні, це робота не Соммерсета, - зрозуміла Єва, глянувши на інші картини. - У цього художника явно є талант, і хлопчик йому знайомий, це відчувається".

Вона зняла картину зі стіни, піднесла до вікна і побачила в кутку підпис: Одрі .

Так це намалювала його приятелька! Ось чому їй виділено особливе місце, а поруч стоять троянди. Господи, видно, він всерйоз закохався.

Єва зібралася було повісити картину на місце, але чомусь поклала на ліжку. "Щось є в цьому хлопчику, - знову подумала вона, і раптом серце її шалено заколотилося. - Де я його бачила? Як я могла його побачити? Очі... Чорт забирай!"

Вона перевернула картину і почала виймати її із позолоченої рами.

- Що-небудь знайшли, Далласе? - запитала Пібоді, яка заглянула в кімнату.

- Поки що не знаю. Щось у цій картині... Хочу подивитися, чи немає на звороті назви. Ну що таке?! - Картина ніяк не виймалася.

- Зачекайте, у мене є ніж. - Пібоді підійшла до неї. - Треба підчепити ось тут, тоді ми нічого не зіпсуємо. - Вона акуратно підчепила папір ножем. - Я завжди допомагала своїй кузині вставляти картини в рамки. Малювати вона вміла, а все інше - ні. Ну ось, тепер можна...

- Стоп! - Єва помітила крихітний сріблястий кружок і схопила Пібоді за руку. - Покличте Фіні та Макнаба. Там "жучок".

Єва витягла картину з рами, подивилася на підпис. Під ім'ям Одрі, внизу - це місце закривала рама, - був намальований зелений шемрок.

- Спритно придумано, - зауважила Єва. Вони з Пібоді мчали в машині до Лакшері Тауерз. - Готова посперечатися, що Фіні з Макнабом знайдуть у Соммерсета ще кілька її картинок - до того ж із тією самою начинкою.

- А чому не спрацював захист від "жучків"?

- Це з'ясує Фіні. Виявили що-небудь цікаве?

- Ні, мем. Їй сорок сім років, народилася в Коннектикуті. Навчалася в Джулліарді, потім - три роки в Сорбонні; два роки прожила в поселенні художників на станції "Рембрандт". Дає приватні уроки, веде студію в Культурному центрі. У Нью-Йорку живе чотири роки.

- Він напевно змінив її досьє! Якщо з'ясується, що вона справді з Коннектикуту, зобов'язуюся з'їсти солом'яний капелюх Фіні. Перевірте всіх жінок, пов'язаних із тими шістьма, хто вбив Марлену. Виведіть на монітор, щоб я бачила. Мені потрібні тільки фотографії.

- Хвилинку.

Пібоді дістала Євин диск і вставила в портативний комп'ютер. Єва краєм ока стала переглядати фотографію за фотографією.

- Ні. - Вона мотала головою, даючи Пібоді знак переходити до наступної. - Ні, чорт забирай. Але вона має бути там, я точно знаю... Зачекайте! Поверніть попередню.

- Мері Патриція Калхун, - прочитала Пібоді. - Уроджена Макналлі, вдова Лайама Калхуна. Проживає в Дубліні, Ірландія. Художниця. Її номер у податковій поліції не прострочений. Сорок шість років. Один син, теж Лайам, студент.

- У неї очі, як у того хлопчика з картини! Вона, очевидно, зробила пластичну операцію. Тепер у неї ніс тонший і довший, підборіддя менше, але це вона. Дайте на другу половину екрана фотографію сина, Лайама Калхуна.

З'явилася друга фотографія.

- Точно! Це той самий, з картини. - Єва уважно дивилася на хлопця. На світліні він був старшим, не такий ангельський вираз обличчя, але ті самі величезні яскраво-зелені очі.

- Ось ти й попався, виродку!

Швейцар, який пам'ятав Євину перший візит, побачивши їх, зблід. Єва тільки махнула рукою, і він відступив убік.

- Вони, мабуть, планували це багато років. І почала все Одрі. - Єва увійшла в ліфт. - Хлопцеві було років п'ять, не більше, коли помер його батько.

- Був у несвідомому віці, - уточнила Пібоді.

- Саме так. Але вона йому все пояснила. Озброїла метою в житті! Перетворила на вбивцю єдиного сина... Можливо, у нього були до цього схильності - спадковість як-не-як, - і вона це використовувала. Вона його пригнічувала - про це говорила Міра. Владна жінка. Дала синові релігійне виховання, привчила до думки про помсту, додайте до цього хороші мізки, здібності до електроніки - і ви отримуєте справжнє чудовисько.

Єва поклала руку на рукоятку пістолета і подзвонила. Одрі відчинила двері, невпевнено посміхаючись.

- Лейтенанте? Мені здавалося, ми домовилися на завтрашній ранок. Невже я знову переплутала час зустрічі?

- Ні. Плани змінилися. - Вона увійшла у квартиру, загородивши собою двері, і озирнулася. - Ми хотіли б поставити вам кілька запитань, Мері Патриція Калхун.

Одрі блиснула очима, але сказала спокійно:

- Прошу вибачення?

- Цей раунд за мною. Ми вас накрили. Вас і вашого синочка.

- Що ви зробили з Лайамом?!

Одрі, ощерившись, як дика кішка, кинулася на Єву, але вона ухилилася і схопила Одрі рукою за горло. Вона була набагато нижчою за Єву, і тримати її було нескладно.

- Чуєте ірландську співучість, Пібоді? Так, на Коннектикут не схоже. - Вільною рукою Єва полізла в кишеню за кайданками: - Звучить, як пісня, а?

Єва замкнула наручники, а Пібоді взяла Одрі за лікоть.

- Мені дуже подобається.

- Ми з вами зараз чудово поговоримо, Мері Пат, - сказала Єва. - Про вбивства, про розчленування, про материнство...

- Якщо ти заподіяла моєму синові хоч найменшу шкоду, я вирву твоє серце!

- Якщо я заподіяла шкоду? - перепитала Єва крижаним тоном. - Це ви прирекли його! Ще тоді, коли вперше розповіли йому на ніч казочку про помсту. - Вона відвернулася і

витагла рацію. - Майоре, справа зрушила з мертвої точки. Я прошу ордер на обшук квартири Одрі Моррел. - Єва витримала паузу. - Відомої також під ім'ям Мері Патриція Калхун.

Лігво Лайама виявилося за потайними дверима. Там стояла апаратура, а також невеликий столик, вкритий скатертиною з ірландського мережива. Над столиком висіло золоте розп'яття, а під ним в оточенні свічок стояла мармурова статуетка Діви Марії. Мати і син...

Чи хотіла Одрі, щоб Лайам порівнював їх самих із цією парою? Святі, мученики. Богоматір і дитя, принесене в жертву.

- Він сидів тут, розробляв план чергового вбивства, а вона, напевно, приносила йому сюди чай із бутербродами. Потім молилася разом із ним - і посидала вбивати.

Фіні майже не слухав Єву. Він уважно оглядав апаратуру.

- Макнаб, ви що-небудь подібне бачили? Осцилятор - диво з чудес! А поліфункціональний передавач? На ринку нічого схожого немає.

- До весни буде, - пробурмотів Макнаб. - Я бачив щось на кшталт цього в дослідницькому відділі в Рорка. Більше половини деталей - його. Причому переважно ті, які ще не надходили в продаж.

Єва схопила його за руку.

- З ким ви там спілкувалися? З ким працювали? Згадайте всіх поіменно, Макнаб.

- Тільки з трьома. Рорк не хотів афішувати мою присутність. Су Ван Лі, Біллінгз Нібб і А. О. Ділллард.

- Су Ван - жінка?

- Так, маленька така китаяночка. Вона...

- Жінки мене не цікавлять. Розкажіть про Ніббу.

- Рідкісний розумник. Давно мав би вийти на пенсію, але його дуже цінують.

- Не підходить. А Ділллард?

- Дуже розумний хлопець. Я вам про нього говорив. У нього золоті руки.

- Блондин, зелені очі, років двадцяти, зріст п'ять футів десять дюймів?

- Так, але як ви...

- Боже мій! Рорк ще й платив цьому виродку! Фіні, ти напишеш висновок щодо апаратури?

- Звісно.

- Пібоді, пішли!

- Допитувати Мері Калхун?

- Це трохи пізніше. Спочатку треба повідомити А.О. Ділларду, що його звільнено.

А.О. на зміну не з'явився. Завідувач відділу Нібб сказав, що таке сталося вперше: Діллард був зразковим співробітником, обов'язковим, старанним, кмітливим.

- Мені треба переглянути все, чим він займався раніше, і над чим працює зараз.

Нібб суворо насупився.

- Тут переважно секретна інформація. Будь-який витік...

- Нібб, триває розслідування вбивства. А крім того, я навряд чи продаватиму інформацію конкурентам власного чоловіка.

- І все-таки, лейтенанте, без особистого розпорядження шефа я вам нічого не дам.

- Вважайте, що ви його отримали, - сказав Рорк, входячи в кабінет.

- Що ти тут робиш? - запитали Єва суворо.

- Прийшов сюди за велінням серця. І, як бачиш, не помилився. Нібб, надайте лейтенанту всі необхідні матеріали, - сказав він і відвів Єву вбік. - Я знову переглянув запис із вестибюля готелю, потім пропустив його через нову програму, яку ми зараз розробляємо. Імовірність того, що вбивця дивився на Макнаба, а не на поліцейського, переодягненого швейцаром, дуже велика.

- І ти запитав себе, хто з пов'язаних із тобою людей знав, що Макнаб - теж поліцейський?

- Так. Відповідь була одна: хтось із цього відділу. Найбільше під опис підійшов А.О.

- Слухай, із тебе самого може вийти непоганий поліцейський.

- Причин мене ображати не бачу. Я якраз знайшов домашню адресу Ділларда і тут дізнався, що у нас тут щось винюхують лягаві. Мабуть, ми взяли один і той самий слід.

- Давай адресу. Пошлю туди наряд.

- Не варто. За цією адресою розташовується собор Святого Патрика. Думаю, навряд чи він сидить там.

- Так, Рорк, серед твоїх співробітників виявився зрадник...

Він усміхнувся зовсім не весело.

- Не хвилюйся, надалі буду обережнішою. Що ти з'ясувала?

- Це Лайам Калхун-молодший. Але я знайшла і його володарку, Рорк. Знайшла матусю. - Вона коротко все розповіла. - Фіні та Макнаб розбираються з апаратурою, виявленою у квартирі Одрі. І з "жучками", виявленими у Соммерсета. До речі, де він зараз?

- Уже вдома. Заставу сплачено. - Рорк стиснув губи. - Але вони наділи на нього електронний браслет.

- Нічого, скоро знімуть. Я подбаю, дай тільки до відділку доїхати. Вітні хоче бути присутньою на допиті матусі.

- Думаю, з'ясується, що "жучки" - нашого виробництва. Ми якраз випробовували нову систему захисту. Я, виявляється, весь час йому допомагав! Цікаво...

- Калхун у нас на гачку, Рорк. Навіть якщо він якимось чином про все дізнався і пустився навтьоки, ми його спіймаємо. У нас його мати, а все вказує на те, що він без неї нічого не може. Він не піде далеко. Інформацію звідси я візьму, але постарайтеся, щоб далі Фіні вона не пішла. - Єва зітхнула. - Усе, вирушаю на допит. Боюся, це надовго. Вдома буду пізно.

- А я попрацюю тут. Тож, можливо, буду ще пізніше. Я розмовляв із лікарем, який опікується Патріком Мюрреєм. Він прийшов до тяти. Щоправда, поки що не може говорити, але за правильного лікування є надія на повне одужання.

Єва чудово зрозуміла, хто буде це лікування оплачувати,

- Я поставила біля його палати двох поліцейських. Завтра сама його відвідаю.

- Ми відвідаємо. - Він передав їй кілька дисків, які приніс Нібб. - Вдалого полювання, лейтенанте.

На п'ятій годині допиту Одрі Єва перейшла з кави на воду: сурогат, яким поїли у дільниці, справляв незворотний вплив на шлунок.

Одрі пила чай, чашку за чашкою. Вона намагалася триматися, але явно здавала - макіяж розплився, волосся розпатлалося, очі почервоніли.

- Отже, коли вашого чоловіка вбили...

- По-звірячому вбили! - перебила її Одрі. - Його вбив цей виродок Рорк, убив через ту маленьку повію. Я залишилася вдовою, а син мій - сиротою.

- І ви хотіли переконати в цьому свого сина? Очевидно, ви день за днем переконували його в цьому - і досягли успіху. Розум його затьмарився, серце озлобилося. Він був для вас знаряддя помсти.

- З моменту його народження я говорила йому тільки те, що є правдою - перед господом. Я з дитинства знала, що маю стати черницею і прожити, не пізнавши чоловіка. Але Лайам Калхун був посланий мені. Ангел послав його, я лягла з ним і зачала сина.

- Ангел? - перепитала Єва.

- Це було світло! - вигукнула Одрі, і очі її засяяли. - Світло з небес. Я вийшла заміж за людину, від якої народився мій син. А потім його вбили, його життя забрали, і я зрозуміла, яке в мого хлопчика призначення. Він був народжений не померти за гріхи, а помститися за них!

- І вселили йому це? Навіяли, що мета його життя - вбивати?

- Він мав узяти те, що було взято в нього. Зрівняти рахунок. Лайам ріс хворобливою дитиною. Він страждав, щоб очиститися і бути гідним своєї місії. Я присвятила своє життя йому, його навчанню. - Губи Одрі скривилися в усмішці. - Я добре його навчила. Ви ніколи його не знайдете. Він занадто розумний. У мого сина могутній розум, він геній. І душа його чиста, як сніг. Ми вищі за вас! - сказала вона з викликом.

- Ваш син - убивця, соціопат із комплексом надлюдини. І це ви зробили його таким. Ви все продумали. Вирішили, що він має здобути гарну освіту - до того ж у тій галузі, яка може виявитися корисною.

- Розум його - меч у його руках!

"А що з душею? - подумала Єва. - Що вона зробила з його душею?"

- Майже п'ятнадцять років ви його тренували, ліпили те, що хотіли, а потім випустили по сліду. Ви й самі розумна жінка, Мері Пат.

- Одрі. Зараз мене звуть Одрі. Так написано в усіх документах.

- Я знаю. Він і це для вас зробив. Створив вас заново. У вас були гроші - достатньо грошей. І достатньо терпіння, щоб почекати, ретельно все спланувати, опрацювати деталі. У нього вашого терпіння немає. Як ви думаєте, що він робитиме зараз, без вашого керівництва?

- З ним буде все гаразд. Він завершить розпочате. Він був народжений для цього.

- Думаєте, ви добре його запрограмували? Що ж, перевіримо. Сподіваюся, у наступному раунді перемога буде за мною. У нього ж, напевно, є ще одна установка? Він готовий завдати нового удару? І я, здається, знаю, хто має стати черговою жертвою.

Одрі гордовито посміхнулася.

- Ви ніколи не знайдете його в цьому величезному мерзеному місті, у цьому Содомі. Зате він прекрасно знає, де ви і де ваш коханець із закривавленими руками. Я свою роль виконала, господь тому свідок. Я принесла себе в жертву, я дозволяла цьому кретину Соммерсету до мене торкатися. Нечасто, бо Одрі - добропорядна жінка. Але я хотіла, щоб він був при мені. О, він мене бажав, пристрасно бажав! Ці тихі вечори у вітальні, музика, бесіди про живопис...

- Тоді ви й придумали, яким чином встановити "жучки"?

- Це виявилось неважко. У всьому, що стосувалося мене, він був сліпий. Я сказала йому, що подаровані мною картини мають висіти в кожній кімнаті, і він мене послухався. Тому нам було легко за ним стежити. Ми завжди знали, де він, чим займається. Це дуже допомагало Лайаму.

- Це ви веліли Лайаму підірвати мою машину? - Одрі стиснула губи, і Єва посміхнулася. - Навряд чи. Для вас це занадто грубий хід. Крім того, ви не хотіли виводити мене з гри занадто рано. Це він зробив із власної волі, чи не так? Часом у ньому прокидається щось, і він стає некерованим.

- Він розкався в цьому. І більше ні на крок не відхилиться від шляху.

- Ви впевнені? А що, якщо він зараз затривожиться? Тоді може вийти велика неприємність, Одрі. У кращому разі він потрапить прямо до нас у лапи, а в гіршому... Ви, сподіваюся, розумієте, що можете його втратити? Якщо скажете, де він, я обіцяю взяти його живим. Обіцяю, що він не постраждає.

- Думаєте, я вважатиму за краще, щоб він прожив життя за ґратами? - Вона схопилася зі стільця і нахилилася до Єви. - Нехай уже краще помре як чоловік, як мученик,

з вогнем праведної помсти в грудях! Прах його батька нарешті помститься. "Шануй батька й матір!" Це - наймудріша із заповідей, бо батько й мати дарують людині життя. Лайам ніколи не забуде про це. Він закінчить те, що почав.

- Її не спіймати, - сказала Єва Вітні, коли Одрі повели в камеру. - Вона його не видасть навіть заради того, щоб урятувати йому життя. А якщо, виконуючи те, що розпочато, він помре, вона тільки зрадіє.

- Її відправлять на психіатричну експертизу. Найімовірніше, вона проведе залишок життя у спецлікарні.

- Вона не така божевільна, як хоче здаватися. Але ж у хлопця міг бути шанс. Хто знає, може, без її тиску він би став зовсім іншою людиною...

- Минуле змінити неможливо. Відправляйтеся додому, Далласе. Сьогодні ввечері ви зробили все, що могли.

- Спочатку я перевірю, як справи у Фіні.

- У цьому немає необхідності. Вони з Макнабом тримають ситуацію під контролем. Якщо їм вдасться встановити, де знаходиться інша частина обладнання, вони вам повідомлять. Вирушайте додому, лейтенанте, - повторив він. - Ви й так вимоталися. Відпочиньте, виспіться, наберіться сил. Завтра - новий день.

- Слухаюся, сер.

"Уже десята година, - подумала Єва, прямуючи в гараж. - Можна поїхати додому, поїсти, дізнатися, що вдалося з'ясувати Рорку. Раптом вони вже вирахували, де він перебуває? Звісно, якщо хочеш сховатися, зручнішого місця, ніж Нью-Йорк, не знайдеш. А якщо він ще не знає про матір..."

Єва дістала телефон і зателефонувала Надін Ферст на "Канал 75".

- Це Надін Ферст, - пролунав перебільшено бадьорий голос. - Мене зараз тут немає, залиште повідомлення або надішліть його факсом.

Єва набрала домашній номер.

- Чорт забирай, Надін, де ви? Вирішили влаштувати вихідний?

- Привіт! Це Надін. Я не можу відповісти на ваш дзвінок, але якщо ви...

- Чорт! Надін, якщо ви вдома, візьміть слухавку. У мене сенсаційна новина.

Почулося клацання - автовідповідач відключили.

- Так би відразу й сказали, - проворчала Надін. - Працюєте допізна, Далласе?

- Та вже довше, ніж ви!

- Знаєте, люди іноді відпочивають.

- Ідеться не про людей, а про репортерів. Вам необхідно сьогодні ж увечері потрапити в ефір. Поліція заарештувала людину, причетну до серії недавніх убивств. Мері Патриція Калхун, відома також під ім'ям Одрі Моррел, сьогодні ввечері відправлена за ґрати за звинуваченням у пособництві вбивствам Томаса З. Бреннена, Шона Конроя і Дженні О'Лірі. Їй також висунуто звинувачення в пособництві замаху на Патріка Мюррея.

- Стривайте, не так швидко! Я навіть магнітофон не встигла ввімкнути.

- Покваптеся, у вас лише один шанс, - холодно відповіла Єва. - Влада оголосила розшук її сина Лайама Калхуна, який також причетний до цих убивств. Якщо вам потрібні фотографії ймовірних убивць, зверніться в Центральну дільницю, у відділ зв'язків із громадськістю.

- Обов'язково. І ще мені б хотілося взяти інтерв'ю в матері.

- А місяць із неба ви не хочете, Надін?

- Даллас...

Єва перервала розмову і посміхнулася. Мабуть, передача розпочнеться хвилин за тридцять.

Коли вона дісталася дому, очі сльозилися від втоми, але нерви були напружені. Залишивши машину біля порога, вона вирішила, що, мабуть, треба влаштувати перерву на кілька годин. Поїсти, прийняти душ, можливо, подрімати...

У вестибюлі Єва стягнула з себе куртку, за звичкою кинула її на поручні й важко зітхнула. Із Соммерсетом спілкуватися зовсім не хотілося, але треба було оголосити йому, що з нього підозри знято повністю. Дивно, зазвичай він щовечора чекає на неї, коли б вона не повернулася.

- Напевно, сидить де-небудь і дується, - пробурмотіла Єва, прямуючи до вітальні. - Чув же, що я приїхала, плоскозадий кретин! Коли не потрібен - тут як тут, а...

Договорити Єва не встигла. Відчинивши двері, вона завмерла на порозі, рука її, що потягнулася за пістолетом, застигла, а потім разом із другою рукою повільно піднялася вгору.

- Зрозуміла яка. Ціную. - Лайам стояв за стільцем, на якому сидів зв'язаний Соммерсет, і посміхався. - Знаєш, що це таке? - запитав він, провівши якимось тонким блискучим інструментом за міліметр від правого ока Соммерсета.

- Ні, але має вражаючий вигляд.

- Лазерний скальпель. Одна з найсучасніших моделей. Досить увімкнути - і ока немає. Можна і до мозку дійти.

- Знаєте, Лайаме, мозок у нього такий маленький, що ви можете промахнутися.

- Невже він навіть вам не подобається? - Лайам помітив, що Соммерсет прикрив очі, і усмішка його стала ще ширшою. На мить він здався Єві просто милим юнаком із палаючими очима й чарівною усмішкою. - Як дивно! Адже ви зі шкіри геть лізли, щоб урятувати цього придурка, а насправді ненавидите його не менше за мене?

- Та ні. У мене складніші почуття. Ви обережніше з лазером. Хіба мало яка неприємність трапиться.

- Лейтенанте, будьте ласкаві, візьміть свою зброю двома пальчиками, великим і вказівним, обережненько покладіть її на підлогу і підштовхніть у мій бік. Ви в нерішучості? Мушу вам сказати, що лазер налаштований і, більше того, діє на великій відстані. - Він направив лазер на Єву. - Якщо що, постраждає насамперед ваш мозок.

- Ненавиджу лікарів!

Єва витягла зброю, але, зробивши вигляд, що збирається кинути її на підлогу, перехопила в іншу руку. Промінь лазера тут же пронизав їй плече, пальці розтиснулися, і пістолет упав.

- Мушу зізнатися, що саме цього я й очікував. Я вас непогано вивчив. - Лайам не поспішаючи підійшов до пістолета і підняв його. Єва насилу приходила до тями - біль був нестерпним. - Мені говорили, що це дуже болісно. Лікування лазером рекомендується застосовувати під анестезією. - Він розреготався і відступив назад. - Але ви виживете. Напевно, це краще перев'язати: кров на підлогу ллється. - Він послужливо нахилився, віддер рукав від її сорочки і простягнув їй. - Ось, спробуйте цим.

Єва вирішила, що краще прислухатися до його поради. Лайам спостерігав, як вона, важко дихаючи, бинтує рану, як зав'язує вузол, тримаючи клапоть рукою і зубами.

- Ви завзятий супротивник, лейтенанте. І в розумі вам не відмовиш. Але ви програли. Утім, ви були приречені на поразку, бо сказано: "Тільки праведники звеселяться".

- Звільніть мене від вашої релігійної нісенітниці, Лайаме. За всіма вашими благочестивими міркуваннями стоїть одне - ви пристрасний гравець.

- Насолода плодами рук господніх - це визнання сили його, а не гріх.

- А для вас це було насолодою?

- Величезним! Кожен ваш крок, кожен хід вів вас сюди. Ми зішлись сьогодні ввечері, як то й судилося волею господньою.

- Ваш господь - кретин!

Лайам вдарив її з розмаху по щоці, і Єва впала на підлогу.

- Не смій богохульствувати, сука! Не паплюж ім'я його в моїй присутності! - Він узяв келих із вином, зробив ковток і трохи заспокоївся. - Ісус пив вино, сидячи в оточенні ворогів. Коли приїде Рорк, коло замкнеться. У моїх руках - влада господня! - Він, усміхнувшись, глянув на свою зброю. - І новітня технологія.

- Він не прийде. - Голос Соммерсета був глухий від ліків, якими Лайам його накачав.

- Я ж казав, він не прийде.

- Обов'язково прийде! Він не кине свою блудницю.

Єва, намагаючись не думати про біль, спробувала встати на коліна. Поглянувши Лайаму в обличчя, вона зрозуміла, що йому вже нічим не допомогти. Божевільня, яким заразила його мати, пустило коріння і розквітло пишним цвітом.

- Соммерсет, навіщо, чорт забирай, ви впустили цього напханого біблійною нісенітницею ідіота в будинок?

- Хочеш, щоб я знову тебе вдарив? - проричав Лайам. - Тобі мало болю?

- Я не з тобою говорю.

- Я вирішив, що це - поліція, - втомлено відповів Соммерсет. - Він приїхав у поліцейській машині, у формі. Сказав, що його прислали ви.

- Що, Лайаме, не впорався з охоронною системою? Не по зубах?

- У мене просто не було часу. - Він насупився, як примхлива дитина, якій не дали солодкого. - Немає такого, чого б я не міг зробити! Але я втомився чекати.

- Але ж останні два рази були осічки. - Єва змусила себе встати й одразу зіпила зуби, бо біль пронизував наскрізь. - До Брайана не дістався, Пата Мюррея не прикінчив. Він скоро одужає і даватиме свідчення в суді.

- Ці двоє були перевіркою моєї завзятості. Господь завжди перевіряв своїх апостолів.

- Лайам задумливо потер рукою лоб. - Кінець близький. Настав останній раунд. Ти програла. - Очі його знову засяяли. - Може, присядете, лейтенанте? Ви втратили багато крові, ви бліді.

- Постояю. Може, розповіси мені свій план? Ти ж так зазвичай робиш? Тобі ж треба спочатку похвалитися.

- Я це хвастощами не вважаю. Я дію в ім'я свого батька, я мщу за його загибель. Крок за кроком. Закінчивши справи тут, я дістану і Келлі, і Мюррея, і ще одного. Задушити, втопити, отруїти! Шестеро грішників за шістьох мучеників - і ще троє, щоб вийшла новена. Після цього душа його знайде спокій.

Він відклав лазер і провів пальцем по складках плаща Діви Марії - статуетка вже стояла на столі.

- Порядок довелося змінити, але господь зрозуміє мене. Сьогодні Рорк увійде у свою нечестиву обитель - і побачить свого давнього друга мертвим. І свою сучку лягаву побачить мертвою. Усе виглядатиме так, ніби вони один одного прикінчили. Страшна битва тут, у його будинку, - битва не на життя, а на смерть! На мить, на одну-єдину мить він повірить у це, а потім з'явлюся я - і Рорк дізнається правду. Біль його буде жахливим, непередаваним. Він зрозуміє, що таке програвати, що таке втратити все. Він зрозуміє, що своїм власним злом накликав Ангела Помсти на свій дім. Меч караючий!

- Ангела Відплати? - Єва вирішила, що час ризикнути. - Так ось звідки ці ініціали А.О. Ми знаємо про тебе все, Лайаме. Знаємо, як ти проник у "Рорк Індастріз", як працював на обладнанні Рорка, як крав у нього. - Вона зробила крок ближче, не зводячи з нього очей. - Ми знаємо, звідки ти. Ми знайшли твоє лігво. Зараз у новинах показують твою фотографію. І фотографію твоєї матері.

- Брешеш! Брешеш, сука!

- Тоді звідки я знаю, хто ти? Звідки я знаю про А.О.? І про кімнатку у квартирі твоєї матері, де ти тримав апаратуру. І про інше місце, у центрі - "Воно напевно в центрі", - сказала вона собі. - Про "жучків", яких твоя мати сунула у квартиру Соммерсета. Як бачиш, ми зіграли в твою гру, Лайаме, і ми тебе перемогли. А те, що не з'ясували самі, дізналися від Одрі. Вона розповіла все перед тим, як її відправили в камеру.

- Ти брешеш! - закричав він і кинувся на Єву.

Єва була готова до нападу. Вона здоровою рукою заблокувала його руку, ліктем заїхала йому під дих, поставила Лайаму підніжку і впала разом з ним на підлогу. Він упав на її поранену руку, але Єва постаралася забути про біль і кулаком врізала йому по щелепі.

Однак вона не розрахувала того, скільки сили додасть йому лють.

Лайам впився пальцями в її рану, і в неї потемніло в очах. А потім вона відчула, що він приставив пістолет до її горла.

- Ти, брехлива сука! Я вирву тобі язик!

- Увімкни телевизор. - Їй хотілося лізти на стіну від болю. - Сам побачиш. Давай, Лайаме! "Канал 75".

Він випустив нарешті її руку, і вона, ледь стримуючись, придушила стогін. А Лайам кинувся до екрана.

- Вона бреше, бреше. Вона нічого не знає, - бурмотів він собі під ніс, вмикаючи телевизор. - Пресвята Богородиця, спаси нас! Вона помре. Вони всі помруть. Господь знищить їх усіх, знищить моїми руками. Це - моє!

Єва підповзла до Соммерсета, який намагався звільнити руки.

- Ідіть, - прошепотіла вона. - Ця людина божевільна. Ви можете вибратися, поки він дивиться телевизор. Він зараз навіть не розуміє, де перебуває. Ідіть, інакше він вас уб'є.

- А як же ви?

- Я не доберуся до дверей. - Рана знову кровоточила; клопоть, яким вона перев'язала себе, промок наскрізь. - Нехай він зосередиться на мені й забуде про вас. Треба спробувати його відволікти, тоді, можливо, він не почує, як увійде Рорк. - Вона насилу встала на коліна. - Якщо він не почує Рорка, у нього буде шанс.

- Одрі - його мати?

- Так. - Єві нарешті вдалося піднятися. - Усе, що відбувається, - на її совісті. - Вона озирнулася на Лайама, який, щось вигукуючи, дивився, не відриваючись, на екран. - Лайаме, я відвезу тебе до неї. Ти ж хочеш побачити матір? Вона просила про побачення з тобою. Хочеш її побачити, так? Я тебе відвезу.

- Ви їй зробили боляче? - Сльози полилися в нього з очей.

- Ні, звісно, ні. - Єва, похитуючись, зробила крок уперед. - З нею все гаразд. Вона на тебе чекає. Вона скаже тобі, що тепер робити. Адже вона завжди тобі каже, правда?

- Вона завжди знає, що потрібно робити. Господь говорить її вустами. - Лайам, немов забувши про Євин пістолет, опустив руку. - А я - її єдиний син. Я є світло!

- Зрозуміло. І ти їй дуже потрібен.

"Ще один крок, - подумала Єва. - Тільки один. Вихопити пістолет - і все".

- Вона розповіла мені про задум господній. - Рука з пістолетом знову зметнулася вгору, і Єва завмерла. - Убити тебе! Господь вимагає жертви. Але спочатку я вб'ю його, - сказав він, огидно посміхнувшись, і навів зброю на Соммерсета.

- Зачекай! - Єва зробила крок між ними, щоб прийняти удар на себе.

Лайам спрямував на неї промінь паралізатора, і її нервова система ніби відключилася. Тіло її забуло, як дихати, очі - як бачити. Навіть біль зник. Вона й не відчула, як він кинувся до неї, збив її з ніг і почав бити під ребра.

- Ти все хочеш зіпсувати! Все! Повія! Розпусниця! Грішниця! Навіть зброя в тебе нікуди не придатна - треба вручну перемикає силу променя. Ну нічого, помучайся спочатку.

- Їй потрібен лікар, - сказав Соммерсет. Він, важко дихаючи, намагався вивільнити зв'язані руки. - Їй необхідна медична допомога.

- Я міг стати лікарем, як хотів мій дядечко, але в господа був інший план. І моя мати це знала. Батько мій любив мене, дбав про мене. А потім його від нас забрали. "Мені відплата, і Аз відплачу", - каже господь. Я є його відплата!

Єва, здригаючись від болю, перевернулася на бік. Вона вирішила, що скаже останнє слово, навіть якщо їй судилося померти.

- Ти - всього лише жалюгідне знаряддя в руках жінки, яка піклується про себе більше, ніж про сина. Решту життя ви обидва проведете за ґратами.

- Господь подбає про мене. Він спрямує мої стопи. - Лайам підійшов до неї, виставивши вперед паралізатор, увімкнений уже на повну потужність. - Але спочатку я відправлю тебе в пекло.

Єва, дивлячись прямо на нього, зібрала всі сили і метнулася вгору. Удар прийшовся йому по колінах, і він відсахнувся. Вона схопилася, вирішивши ще раз спробувати вихопити зброю, але тут від дверей пролунав постріл. Лайама відкинуло до стіни, тіло його затремтіло в останніх конвульсіях, він сіпнувся, як паяц на мотузочці, і завмер.

Рорк кинувся до неї.

- Гру закінчено, - сказала Єва без жодного виразу. - Амінь.

- Боже мій, Єво! Ти тільки подивися на себе - ти ж уся в крові!

В очах у неї рябіло, тому, коли Рорк нахилився над нею, вона ледь розгледіла його обличчя.

- Шкода, що не вдалося взяти його живим. І все-таки я його дістала...

- Звичайно, - погодився Рорк. Він підняв її на руки - і Єва тут же знепритомніла.

Прийшовши до тями, Єва зрозуміла, що лежить на дивані, а Соммерсет обробляє її рану.

- Ідіть до біса!

- Потерпіть, будь ласка. Рана серйозна, але Рорк вважає, що тут вам буде краще, ніж у лікарні.

- Мені треба заявити про те, що трапилося...

- Кілька хвилин ролі не грають. Хлопчисько і так мертвий.

Єва прикрила очі - у неї не було ні сил, ні бажання сперечатися. Бік горів від болю, і все, що робив Соммерсет, здавалося порівняно з цим дрібницею. Єву здивувало, що руки в нього ніжні, як у матері, яка переповиває дитя.

- Ви врятували мені життя, - неголосно сказав він, - закрили мене собою. Навіщо?

- Та годі, паралізатор був увімкнений не на повну. І взагалі, робота в мене така. Ох, чорт! - пробурмотіла вона крізь зуби. - Я вже десять років служу в поліції і тільки одного разу вмикала паралізатор на максимум. Боже мій, справді болить усе тіло! Де Рорк?

- Зараз прийде. - Соммерсет відвів волосся, що впало їй на очі. - Не смикайтеся - інакше буде ще гірше.

- Гірше не буває. - Єва знову розплющила очі й поглянула на нього. - Запам'ятайте: зі зброї, якою було вбито Лайама Калхуна, стріляла я. Стріляла до того, як з'явився Рорк. Вам зрозуміло?

Соммерсет деякий час мовчки дивився на неї. Вона мучилася від нестерпного, нелюдського болю, і все одно думала про Рорка!

- Так, лейтенанте. Зрозуміло.

Двері відчинилися, і у вітальню увійшов Рорк,

- Ні, ти його не вбивала, - втручався він. - Соммерсет, я сподіваюся, що ти даси абсолютно правдиві свідчення. Єво, я не дозволю, щоб ти знову проходила тестування. Через такого виродка - не дозволю. Присядь, тобі треба випити ось це.

- У тебе не повинно було бути зброї! Це дуже ускладнить... До речі, звідки вона в тебе?

- Ти дала, - усміхнувся він. - Запасне. Я тобі його так і не повернув.

- Я забула...

- Думаю, з цього приводу в мене особливих проблем із владою не буде. Пий.

- Що це? Мені нічого не треба.

- Не будь дитиною. Це просто заспокійливе, дуже легке, можеш мені повірити. Воно полегшить біль.

- Ні, я... - Єва закашлялася, тому що Рорк, недовго думаючи, просто залив трохи рідини їй у рот. - Перестань! Мені треба повідомити про те, що трапилося.

Рорк зітхнув.

- Соммерсет, будьте ласкаві, зателефонуйте майору Вітні і розкажіть про те, що сталося.

- Добре. - Він підійшов до дверей, але, взявшись за ручку, обернувся: - Лейтенанте, я дуже вам зобов'язаний. І мені шкода, що ви постраждали через мене.

- Мабуть, треба мені частіше отримувати поранення, - усміхнулася Єва, коли Соммерсет вийшов. - Він навіть не обдарував мене своїм звичайним презирливим поглядом!

- Він розповів мені, як усе було. І сказав, що ти - одна з найвідважніших і найбезрозсудніших жінок, яких він коли-небудь знав. Зараз я змушений з ним погодитися.

- Та годі, вижили ж! Так і бути, мабуть, я доп'ю твоє заспокійливе. Рука вже трохи краща, але бік немов розворотили.

- Господи, яка ж ти вперта, дурна... і як же я тебе люблю!

Рорк сів із нею поруч, і Єва взяла його за руку.

- Знаю... Йому було всього дев'ятнадцять...

- Зло - не завжди прерогатива дорослих.

- Так. - Вона прикрила очі. Біль минав, і тепер страшенно хотілося спати. - Я збиралася взяти його живим, а ти хотів, щоб він помер. Він вирішив суперечку на твою користь... - Вона повернулася до нього. - Адже ти б у будь-якому разі його вбив.

- Цього я заперечувати не збираюся. - Рорк торкнувся губами її чола. - Справедливість без відплати - ніщо.

Єва зітхнула, поклала голову йому на плече і знову прикрила очі.

- Цікаво, якого біса ми з тобою опинилися разом?

- Щоб вести те життя, яке нам подобається. Не знаю, як ти, але я про це не шкодую ні хвилини. - Рорк обережно поцілував її волосся.

Єва обвела поглядом кімнату, подивилася на мертвого юнака на підлозі. Він і справді уособлював собою зло, яке вони перемогли.

- Я теж, - прошепотіла вона.